

BUCHET MUZICAL DE PARACLISE

BUCHET MUZICAL

DE PARACLISE

CHILIA «BUNA-VESTIRE» SCHITUL SF DIMITRIE-LACU
SFÂNTUL MUNTE ATHOS
2009

BUCHET MUZICAL

DE PARACLISE

CHILIA «BUNA-VESTIRE» SCHITUL SF DIMITRIE-LACU
SFÂNTUL MUNTE ATHOS
2009

BUCHET MUZICAL

DE

PARACLISE

BUCHET MUZICAL

DE

PARACLISE

către

PREASFÂNTA NĂSCĂTOARE-DE-DUMNEZEU

şi alţi Sfinţi ai Bisericii

cuprinzând în sine şi
Paraclisul Binecredinciosului Voievod
Ştefan cel Mare al Moldovei

şi pe cel al Sfinţilor Slăviţilor Voievozi şi
Mucenici Brâncoveni

*

într'acest chip tipărit cu binecuvântarea

Preasfinţitului Andrei Făgărăşanul

de către diaconul Constantin-Cornel Coman
de la biserica Sfântului Grigorie Palama din Bucureşti

Chilia «Buna-Vestire» - Schitul Sf. Dimitrie-Lacu.
SFÂNTUL MUNTE ATHOS
2009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Buchet muzical de paraclise: către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi alţi sfinţi ai bisericii. -
Suceava : Accent Print, 2009
ISBN 978-973-1772-23-3

783

Părintelui Constantin, duhovnicului meu,
şi Domnului Paul Gherasim,

cu toată dragostea, Cornel diaconul.

Cuvânt de binecuvântare

Sfinții Părinți ai Bisericii au înțeles „teologia" ca fiind nu numai o simplă convorbire a omului credincios cu Dumnezeu, ci mai ales unirea minții şi a inimii cu Creatorul. În acest sens, dorim să subliniem că teologia este rugăciune, iar rugăciunea este autentică trăire teologică.

Cântarea bisericească se adresează deopotrivă trăirii şi vorbirii despre Dumnezeu, reprezentând una dintre formele liturgice ale cuvântului puse în slujba teologiei creştine. Prin intermediul cântării, cuvântul dumnezeiesc revelat este ridicat din planul cunoaşterii pur intelectuale, al teologiei discursive şi academice, şi transmis planului trăirii duhovniceşti. Altfel spus, cântarea, ca împletire a cuvântului cu muzica, încălzeşte, prin dulceața sunetelor, învățăturile dumnezeieşti şi le poartă înspre inima şi simțirea omului.

În cadrul liturgic, în Biserică, cântarea ortodoxă cuprinde în sine un simbolism specific, iar acesta ne este descoperit de numeroase momente ale slujbei, cel mai semnificativ şi mai important fiind Heruvicul. Cuvintele lui arată foarte limpede că *„noi, care pe Heruvimi, tainic închipuim (...) Făcătoarei de viață Treimi întreit sfântă cântare aducem (...)."* Aşadar, însuşi actul cântării se descoperă ca având valențe simbolice, în sensul în care cei care cântă *închipuie* corurile îngereşti, adică participă la viața cerească, la comuniunea de viață şi iubire cu întreaga Sfântă Treime. Sfântul Vasile cel Mare spune şi el că „psalmul este lucrul îngerilor"[1], iar cei care'l cântă se împărtăşesc de toate

---

[1] Sf. Vasile cel Mare, *Omilii la Psalmi*, în „Scrieri", partea întâi, trad. de pr. Dumitru Fecioru, col. PSB 17, 1986, p. 184. Este adevărat că Sf. Vasile vorbeşte despre psalmi, însă ceea ce spune despre aceştia se poate extinde la întreaga cântare liturgică a Bisericii, deoarece, la vremea sa, psalmii erau tipul cel mai uzitat de cântare. De

bunurile duhovniceşti de care au parte şi îngerii: dragostea, dreptatea, sfinţenia curăţiei, desăvârşirea înţelepciunii.[2]

Referitor la forţa şi expresivitatea pe care muzica le transmite textelor psalmilor şi poeziei imnografice, am putea invoca aici un precept patristic potrivit căruia „cel care cântă se roagă de două ori". Asupra rolului transfigurator pe care'l îndeplineşte cântarea Bisericii în inimile credincioşilor în timpul slujirii liturgice, părintele Dumitru Staniloae ne învaţă: „Cântarea îndulceşte cuvintele de rugăciune şi de slăvire a credincioşilor şi deci şi inima celor ce le rostesc. Prin aceasta, face mai dulce chiar conţinutul rostit în chip cântător şi, deci, Persoana al cărei nume este lăudat şi rugat în chip melodios. În felul acesta sporeşte plăcerea sau bucuria faţă de darul cerut sau primit şi iubirea faţă de Persoana al cărei nume este rostit prin cântare. Bucuria sau iubirea aceasta se manifestă în accente de duioşie, de dor, de hotărâre de a rămâne ataşat Persoanei Căreia i se adresează cântarea şi voii Ei cu orice preţ (...). Trezirea acestor sentimente stă în legătura cu faptul că, prin cântare, se pun în relief adâncuri de taină, valori cu neputinţă de măsurat ale realităţilor, persoanelor şi darurilor cântate. Prin cântare, cel ce cântă trezeşte în sine o relaţie afectuoasă cu ceea ce formează obiectul cântării, mai bine zis cântarea îl pune într'o relaţie totală prin fiinţa întreagă cu ce este cântat (...). De aceea, *cântarea este modul cel mai propriu de a vorbi cu şi despre Dumnezeu*. Prin ea dăm coeficient nemărginit admiraţiei, măreţiei Lui, bunătăţii Lui care întrece cuvintele noastre simplu rostite, exprimăm inexprimabilul, apofaticul, dar şi mulţumirea neţărmurită

---

asemenea, o nuanţă a acestei stări originare se regăseşte chiar şi până astăzi în numirea generică dată cântării ortodoxe, de „cântare *psaltică*".

[2] *Ibidem*, p. 185.

față de El, pe care nu o putem exprima prin simple cuvinte."[3]

În acest sens, binecuvântăm cu deplină dragoste osteneala părintelui diacon Cornel Coman, care a pus în lucrare, în această culegere de cântări, harul și darul deosebit primit de la Dumnezeu, acela al preocupărilor de muzică și imnografie bisericească. Socotim că această frumoasă realizare va fi bine primită de către preoțimea noastră ortodoxă, de către studenți și de către toți credincioșii iubitori de cântare bisericească.

Felicitându'l pe ostenitorul *mângâietoarelor* cântări cuprinse în această lucrare, ne exprimăm nădejdea că ea va fi de mare folos în lucrarea mântuirii credincioșilor și'L rugăm pe Preamilostivul Dumnezeu să binecuvinteze râvna și dragostea de frumos a părintelui diacon Cornel, să reverse harul Său asupra tuturor celor ce o vor folosi în slujirea Bisericii.

† Andrei Făgărășanul
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Sibiului

---

[3] Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Cântarea liturgică comună, mijloc de întărire a unității în dreapta credință,* în rev. „Ortodoxia", an XXXIII (1981), nr.1, p. 58-72.

Cuvânt înainte

Cartea de față este varianta muzicală a *Buchetului de Paraclise* tipărit de noi cu puțini ani în urmă la Editura Bizantină din Bucureşti, mică antologie care s'a bucurat de bună primire din partea credincioşilor. Altfel spus, acela nu este altceva decât 'libretul' prezentului *Buchet Muzical de Paraclise*. Excepție face doar Paraclisul Sfinților Voievozi şi Mucenici Brâncoveni, alcătuit de noi (după canoanele stilistice şi metrice ale imnografiei Bisericii) mai târziu, care apare acum pentru prima dată. Am găsit de cuviință ca pe acesta să îl tipărim nu doar cu notația muzicală, ci şi fără, la sfârşitul cărții. Pe de altă parte, textul fără note al acestui paraclis poate sluji celui ce nu are la îndemână pomenitul 'libret' şi ca tipic pentru toate celelalte paraclise către Sfinți cuprinse aici, în vreme ce pentru tipicul paracliselor Maicii Domnului, uşor diferit de tipicul paracliselor Sfinților, poate lesne vedea tipicul Paraclisului mic, în Ceaslov.

«Mângâietorul comun», paraclisul cu care începem *Buchetul*, reprezintă, se pare, primul caz de tipărire a unei încercări de a traduce în limba română, integral, cu păstrarea metricii şi melosului originar, o creație liturgică bizantină aparținând genului imnografic al canonului: este vorba de Paraclisul mic al Preasfintei Născătoarei-de-Dumnezeu (Κοινὴ Παράκλησις). Apare în 1863, într'o broşură cu titlul: «*Mângâietorul comun. Paraclisele* [cel mic şi cel mare, ale Maicii Domnului; n.n.]. *Cel dintâĭ prelucrat de un Român poet şi cântător eclesiastic şi cel de al doilea de Sf. sa Protosinghelul Varlaam din Monastirea Sinaia. Corigeate şi puse sub tipar* [...] *de O. Demetrescu*». Să notăm că din cele două paraclise ale broşurii, doar unul respectă metrica şi melosul originalului bizantin, şi anume primul, intitulat chiar «Mângâietorul comun».

Despre Oprea Demetrescu ştim că se căsătorise cu soția lui Anton Pann, la doi ani după moartea acestuia; ajunge noul deținător al tipografiei lui Pann, în care şi editează pomenita broşură. Ceea ce observăm imediat în titlul acesteia este omiterea – voită, în opinia noastră – de către editor a numelui traducătorului celui dintâi paraclis.

Căci, de vreme ce Demetrescu trece numele traducătorului celui de-al doilea paraclis, firesc ar fi fost să'l treacă şi pe al celui dintâi. Motivul pentru care nu o face nu poate fi decât unul din două: că nu l-ar şti ori că nu doreşte. Credem, însă, că îi ştia şi numele, din moment ce îi precizează dubla identitate: *Român poet* şi *cântător eclesiastic*. Surprinzător, această dublă identitate îi este atribuită, mai apoi, de către arhiereul Ghenadie lui Anton Pann: «dascălul Anton Pann, *cântărețŭ* şi *rimator de anecdote populare*». Plecând de la aceste prime indicii, avansăm ipoteza că traducătorul celui dintâi paraclis ar putea fi, foarte bine, însuşi Pann. Preluându'i tipografia, foarte probabil că Demetrescu va fi găsit şi manuscrise de-ale lui, printre care şi pe cel al «Mângâietorului»; cât despre motivele pentru care nu îl menționează în titlu, acestea sînt, poate, personale.

Pe de altă parte, precum se ştie, nu ar fi prima traducere de acest fel a lui Pann. Aceeaşi redare românească a imnului bizantin cu păstrarea cadrelor metrico-muzicale originare o face pe alocuri în *Anastasimatar* şi, mult mai consecvent, în ediția a 2-a a *Irmologhiului-Catavasier* din 1854.

În plus, în acesta din urmă Pann pune şi podobiile, lucrate după aceeaşi metodă, iar în prefață ține să precizeze: «asemănândele (podobiile) glasurilor, le-am potrivit prin alte tropare întocma după cele greceştĭ la ritmĭ şi tonurĭ [accente; n.n.], ca ceĭ ce n'au idee de cele greceştĭ să cunoască însuşirea fiecăreĭ asemănânde [«însuşire» care se pierde, deci, în cazul traducerii literale; n.n.] şi să se silească a potrivi printr'însele în cântare pre cele româneştĭ, care încă nu sînt ordonate, ca să se poată cânta întocma după asemănânda d'asupra însemnată, ci lăsate în iscusința cântărețuluĭ a le asemăna cât se va putea maĭ cu apropiere de temele asemănândelor». Pasajul «asemănândele (podobiile) glasurilor le-am potrivit prin *alte tropare* [prin tropare cu alte silabe decât cele ce ar rezulta în urma unei traduceri literale; n.n.] întocma după cele greceştĭ la ritmĭ şi tonurĭ» arată că, aşa cum e firesc, Pann nu absolutizează nicidecum textul podobiei, adică 'litera' ei. Aceasta pentru simplul motiv că în tradiția bizantină silabele din cuprinsul podobiei nu au rostul de a reînvia memoriei psaltului un înțeles, ci o structură metrico-muzicală precisă, pe care să cânte stihirile podobnice. A

absolutiza, deci, textul podobiei – în procesul traducerii ei pe românește – prin ignorarea metrului și melosului ei, nu înseamnă, în cele din urmă, nimic altceva decât a nu înțelege rațiunea de-a fi a acesteia și modul ei de-a funcționa.

Dar aceeași cunoaștere a rostului adevărat al podobiei (de astă dată în cealaltă variantă a ei: ca podobie pentru canoane, deci ca irmós) și aceeași nepoticnire în litera originalului bizantin (pentru redarea fidelă a structurii metrice) le reîntâlnim în cuprinsul «Mângâietorului» – nu în cazul irmoáselor canonului, căci acestea nu sînt tipărite, ci – în *cazul titlurilor irmoaselor*, titluri ce sînt traduse (am zice și noi) prin *alte titluri, întocma după cele grecești la ritmi și tonuri*. Cel mai relevant exemplu pentru acest demers este cazul Cântării a 5-a, unde traducătorul nu se mulțumește cu titlul «Fă-ne luminațĭ», care ar fi redat isosilabic și isotonic, absolut îndestulător, grecescul «Φώτισον ἡμᾶς», ci îl prelungește, furat parcă de valul inspirației, continuând traducerea după aceeași metodă. Astfel că ajunge, în cele din urmă, la neașteptatul titlu 'extins' «Fă-ne luminațĭ Însuțĭ Doamne cu porunca Ta», adică varianta *întocmai la ritmi și tonuri* a primei fraze din originalul bizantin: «Φώτισον ἡμᾶς τοῖς προστάγμασί σου Κύριε». La rândul ei, relativa stângăcie a expresiilor propuse de traducătorul «Mângâietorului» ca titluri românești pentru irmoáse – de pildă: «Auziĭ Dumnezeule» (cu perfectul simplu în locul deja consacratului perfect compus «Auzit-am»), «Fă-ne luminațĭ Însuțĭ Doamne cu porunca Ta», «Tineriĭ ce mersese» – arată și ea, credem, că nu calitatea literară este vizată, ci acrivia ritmico-tonică. Ne întrebăm: cine, dacă nu Pann, care ne arată că știe de rostul silabelor podobiei, să se fi îngrijit până și de metrica titlurilor irmoaselor? Iar întreg pasajul «cele româneștĭ, care *încă* nu sînt ordonate, ca să se poată cânta întocma după asemănânda d'asupra însemnată» nu sugerează, oare, prin acest «încă», nostalgia originalului și dorința de-a se petrece *întocma* și pe spațiul liturgic românesc, măcar în cazul cântărilor celor mai frecvente, precum Paraclisul Maicii Domnului?

Mai mult, titlurile irmoaselor «Mângâietorului» le-am pune în legătură, firește, și cu fraza: «să se poată *cânta* întocma după *asemănânda d'asupra însemnată*». Iar mai apoi, în opinia noastră, aceste titluri –

îndeosebi cel 'extins' al Cântării a 5-a – ar ilustra şi un sens mai deplin, mai 'extins', pe care credem că Pann, familiarizat cu funcţionarea podobiei bizantine, l-a avut în vedere scriind această frază. Despre ce este vorba? – despre faptul că, pur şi simplu, pe spaţiul originalului bizantin *asemănânda d'asupra însemnată 'cântă'*. Pentru că, privind'o dinspre cuvânt spre muzică, vedem că melosul podobiei dezvoltă firesc şi fidel pulsul ritmico-tonic al textului ei; iar mai apoi, întorcându-ne de astă dată dinspre muzică spre cuvânt, întâlnim un foarte interesant fenomen acustic: simpla citire a textului podobiei devine ecoul melodiei ei, este deja o 'melodie' incipientă, condensată, 'cântată' de ritmul textului, adică de succesiunea silabelor accentuate şi neaccentuate. Fenomenul acesta este speculat ulterior mnemotehnic, exact prin titlul podobiei, astfel: de vreme ce, pe de o parte, cuvintele podobiei deja 'încep' melodia ei (printr'o 'melodie' a accentelor cuvintelor), şi, pe de altă parte, titlul podobiei deja începe această cvasi-melodie a cuvântului, reiese că titlul acesta deja 'începe' melodia podobiei. Deci, *însemnarea d'asupra a podobiei* nu urmăreşte simpla informare despre podobia ce trebuie urmată, ci reprezintă deja o notare cvasi-muzicală a acesteia. Or, iată că traducătorul «Mângâietorului» conştientizează toate acestea şi nu face compromisul de-a indica irmósul Cântării printr'un titlu care să adăpostească o 'melodie' ritmico-tonică în răspăr cu cea a troparelor de sub acest titlu, traduse isosilabic şi isotonic după irmosul bizantin. Ne întrebăm, iarăşi: cine, dacă nu Pann, care ne dă semne că ştie de dimensiunea cvasi-muzicală a titlului podobiei, s'ar fi îngrijit până şi de metrica titlurilor irmoaselor?

O altă variantă în ceea ce priveşte autorul necunoscut al «Mângâietorului comun» ar fi fost cea generată de informaţia dată de părintele Sebastian Barbu Bucur, care aminteşte de o carte cu titlul «Tropare de laudă către prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu [...], traduse din greceşte şi tipărite în româneşte la 1841, Buzău, retipărite cu cheltuiala Ierodiaconului Ghermanó N. Văleanu, Bucureşti, 1866». S'ar ivi, de aici, întrebarea: să fie cea din 1841 tot un paraclis, care să fie cel îndreptat mai apoi şi tipărit de Demetrescu? Ipoteza aceasta se ciocneşte, însă, de trei contraargumente: 1. de ce să se fi retipărit (parţial) în 1866 ceea ce se tipărise doar cu trei ani în urmă?; 2. dacă, totuşi, s'a re-

tipărit, de ce Ghermano nu pomeneşte, cum ar fi fost firesc, şi anterioara ediţie a lui Demetrescu? şi 3. conţinutul paraclisclor nu îl fac, însă, troparele de laudă; astfel de tropare, în cazul paraclisclor, ar fi doar câteva dintre megalinárii.

Aşadar, traducătorul lui «Κοινὴ Παράκλησις» (literal: Paraclis de obşte) sub chipul «Mângâietorului comun» ar fi, după toate probabilităţile, însuşi dascălul Anton Pann. Dacă aşa stau lucrurile, ceea ce întâlnim aici este nu atât latura muzicală a autorului nostru, cât latura lui poetică [şi chiar el, în prefaţa *Epitafului,* leagă traducerea metrică de talentul poetic: «eu, iarăşĭ, având deprindere asupra poeziiĭ...»]; fiindcă, de astă dată, nu pune pe muzică traducerea românească ad litteram a unui text grecesc, ci replăsmuieşte pe româneşte poemul bizantin, păstrând *pulsul metric* şi *melosul* iniţial; acestea două sînt, de fapt, miza întreprinderii lui; reuşită, credem noi. Care să fi fost, însă, mai îndeaproape, imboldul unei asemenea întreprinderi?

Un prim imbold – totodată şi argument că Pann poate fi, foarte bine, autorul «Mângâietorului» – ar fi cel *estetic*. Personalitate complexă, înzestrat cu simţul aparte pe care îl implică darul poeziei, cunoscător al limbii greceşti, casnic al universului liturgic bizantin, teoretician de marcă al cântării bisericeşti, el însuşi psalt, Anton Pann avea, socotim, îndestulător premisele pentru a simţi frumuseţea aparte şi prospeţimea ritmului – preponderent complex, neuniform – sădit cu grijă de melodul Bisericii în imnografia bizantină în general (N.B.: Sfântul Roman Melodul ajunge chiar să spună, în Condacul Buneivestiri, despre Arhanghel: «*Cu ritm* grăind Gavriil...»!), dat la iveală şi potenţat de melos (ceea ce se întâmplă în cel mai înalt grad în cazul cântării irmologice iuţi, de genul paraclisului). Credem, deci, că nu greşim spunând că în cazul lui Pann avem de-a face cu o percepere deplină a imnului liturgic bizantin, cu conştientizarea unităţii vitale, constitutive, de nedespărţit, a celor trei dimensiuni ale lui: *cuvântul, ritmul* şi *melosul*. Într'o astfel de receptare integrală a cântării liturgice bizantine, ritmul apare, firesc, ca interfaţă, ca punte şi legătură funcţională între cuvânt şi melos, al căror element comun şi este. Tehnic vorbind, proprie poeziei liturgice bizantine – să nu uităm: o poezie fără rimă! – este şi atent elaborata ei structură metrică, zămislirea şi folosirea unor

ritmuri care să rezoneze cu pulsul vieții noi în Hristos, cu 'pașii' dinspre vremelnicie spre veșnicie ai trupului Bisericii, cu măsurile noii zidiri, ritmuri care, în fine, să imprime în suflet, după putință, ceva din prospețimea neîncetată a harului, un cât de mic ecou al noutății lui perpetue. Reușind să adăpostească și în ritm – nu doar în înțelesul cuvintelor – această atmosferă proaspătă a harului, melozii și imnografii Bisericii nu alunecă nici în dezordine, nici în monotonie. Ritmurile propuse de ei și îmbrățișate de Biserică sînt deopotrivă ordonate și nemonotone, firesc subliniate de melos. Pe scurt: în imnul Bisericii, cuvântului îi este hărăzită drept vehicul o structură metrică pe măsura conținutului său viu, iar aceasta este dezvăluită deplin de melos, care, la rândul lui, indiferent de tactul în care curge, o poartă neîncetat în sine, ea nefiindu'i nimic altceva decât însuși propriul cod genetic. Asemenea structuri metrice cântate sînt, în originalul bizantin, între altele, *podobiile* și *irmoasele*. Adevărate podoabe ritmico-muzicale, foarte ușor de memorat și mai apoi de aplicat, fiecare dintre ele se constituie într'o *formă aparte de cristalizare metrică și melodică*, generată de prezența 'câmpului' necreat al harului și asimilată apoi firesc în urzeala ritmică a universului liturgic. Din nefericire, exact această *structură cristalină* se distruge – cel puțin în cazul tactului irmologic – prin traducerea strict literală a imnului bizantin.

Dintr'o *astfel* de percepere a cântării liturgice bizantine, foarte probabil, îi va fi venit unei personalități complexe ca a lui Anton Pann dorința de a încerca, în cazul Paraclisului mic al Maicii Domnului, nu o traducere unilaterală a literei imnului (care să genereze inevitabil un text fără rânduială metrică și tocmai de aceea monoton, cu o monotonie provenită din dezordine, neajunsuri amplificate apoi prin actul cântării), ci «întraducerea» prospețimii și înrâuririi pe care și ritmul și melosul *irmoaselor* acestei creații imnografice bizantine, în forma ei originară, le îmbie și le împărtășesc simțirii credincioșilor. Și – o spunem iarăși – credem că, deși unele soluții literare la care recurge ne apar azi puțin mai stângace, încercarea i-a reușit.

Pe de altă parte, pomenita dezordine monotonă a traducerii literale a Paraclisului mic, sporită mai apoi de improvizația inerentă cântării 'practice' de la strană, va fi fost – în ochii autorului nostru –

chiar potrivnică unuia din cele două scopuri ale acestui canon, anunțate de el la începutul «Mângâietorului comun»: «cântare către Preasfânta Născătoare-de-Dumnezeu la toată *întristarea sufletuluĭ* şi durerea trupuluĭ». Pentru că, evident, lipsa de ritm şi monotonia cântării nu ar fi ajutat la alungarea tristeții. Şi totodată ar fi pus în umbră înțelesul însuşi al textului. Încât, paradoxal, principiul invocat la noi (poate, din păcate, cu prea multă comoditate) în ceea ce priveşte traducerea imnului bizantin – 'întâietatea cuvântului' – s'ar fi întors, el însuşi, în cazul acesta, împotriva cuvântului. Căci însăşi 'întâietatea cuvântului', stricându'i cuvântului supleţea metrică originară, i-ar fi pus înțelesul în umbră, făcându'i'l mult mai greu de sesizat, mai ales când este cântat. În cele din urmă, prin aplicarea acestui principiu, caracterul tridimensional al imnului (*cuvânt, ritm, melos*) s'ar fi distorsionat şi tocit inevitabil, imnul sfârşind, practic, prin a fi monodimensional şi sinonim cu cuvântul; precizăm: cu un cuvânt fără puls ritmic. Se prea poate, deci, ca şi aceste lucruri să le fi avut în vedere traducătorul «Mângâietorului».

Concluzionând, în percepția acestuia din urmă, se pare că nu doar înțelesul textului este alcătuit spre a risipi *întristarea sufletului*, ci şi ritmul acelui text şi, desigur, melosul, care descoperă deplin şi face lucrător acest ritm şi, prin ritm, cuvântul. Dar o astfel de viziune nu e câtuşi de puțin străină de duhul Bisericii, ba chiar de duhul ei ascetic, filocalic. Citim, de pildă, la fericitul Diadoh al Foticeii (capul 73): «când sîntem apăsați *de multă tristețe*, trebuie să facem cântarea rugăciunii cu un *glas puțin mai mare*, cu bucuria nădejdii *lovind cu sunete asupra sufletului*, până ce norul acela greu va fi risipit de *suflările melosului*». Se vorbeşte aici, aşadar, despre un «*glas* puțin mai mare», despre faptul de «*a lovi* [cum, dacă nu prin ritm?] asupra sufletului *cu sunete*», despre «suflările *melosului*», deci despre înrâuririle pe care şi ritmul şi melosul le au asupra sufletului. Oarecum neaşteptat, Sfântul Diadoh nu pomeneşte nimic despre textul propriu zis al cântării, nereferindu-se la una anume, ci la psalmodie în general. Şi tot neaşteptat: regăsim în scurtul citat dintr'acest mare dascăl al rugăciunii minții cuvinte şi expresii din cuprinsul Paraclisului mic şi al Paraclisului mare (*de multă tristețe, risipirea norului greu* al tristeții).

În fine, un al doilea imbold – împletit cu primul – simțit de către dascălul Anton Pann spre a păstra întocmai structura metrică a imnului bizantin în procesul traducerii acestuia pe românește va fi fost cel *istoric,* și anume existența antecedentelor: este vorba, în principal, de *Prohodul* lui Macarie Ieromonahul, din 1836. Să notăm că traducerea isosilabică și isotonică a *Prohodului* Mântuitorului o face fericitul dascăl Macarie la cererea episcopului Chesarie al Buzăului, din rațiuni ce țin de estetica liturgicului, precum însuși Preasfințitul o spune: «priveam în toți anii cu multă mâhnire a sufletului meu, că tocmaĭ atuncĭ, în zilele acelea întru care să cădea să fie tot sufletul pătruns de evlavia cea cuviincioasă și de o nestrămutată trebuință a inimiĭ, atuncĭ maĭ vârtos să făcea cele maĭ multe hasmodiĭ, care și pornea inimile oamenilor spre vorbe și râsurĭ în sfânta biserică, căcĭ obicĭnuit fiind a să cânta de mulțĭ această sfântă cântare românește și grecește, ceĭ ce cânta grecește *mergea cu cântarea ca pre o podobie potrivită, venea frumos și îndulcea auzul ascultătorilor,* iar ceĭ ce cânta românește și era maĭ cărturarĭ, *depărtate fiind cuvintele de înființarea podobieĭ greceștĭ,* o ducea pe cât să putea pe glas și oareșĭce tot potrivea cântarea, iar ceĭ cu știința de carte maĭ puțină și cu înțelepciunea maĭ proștĭ, după ce nicĭ cuvintele nu le nemerea bine, apoĭ și glasul cu totul îl înstreina și precum maĭ sus am zis, totdeauna să făcea vorbe și râsurĭ în biserică».

Dar râvna după frumusețea metricii originare a Preasfințitului Chesarie al Buzăului (ca și a Preasfințitului Ghenadie, mai apoi) nu s'a rezumat – unilateral și nefiresc – doar la cazul Prohodului, ci a avut în vedere toate troparele și stihirile cu structură fixă de pe spațiul grecesc, adică toate podobnicele, precum se vede în prefața lui Pann la Anastasimatarul lui Dionisie Fotinó, unde se zice: «... alegându-se și puindu-se în scaunul păstoresc Chesarie Buzăul, și văzând că cu totul a rămas în uitare acest Anastasimatar, cunoscând și meșteșugita compunere și duioasa melodie ce se coprindea într'însul, și foarte dorind a se cânta de cântăreții săĭ, am fost chemat și îndemnat ca, maĭ întâĭ să'l traduc [din grafia veche în cea nouă; n.n.] în origina sa limba grecească, apoĭ și în limba românească, vrând să'l tipărească și să'l dea la lumină; *poruncindu'mĭ totodată ca să mă apuc și de Prosomiile sau Asemănândele* [troparele și stihirile podobnice, care copiază ritmico-tonic

modelul numit podobie; n.n.] *serilor şi ale dimineţilor din toate Mineele* să le ordonez după ritmurĭ şi tonurĭ întocma cu cele greceştĭ, după cum este şi Prohodul Domnuluĭ nostru Iisus Hristos, şi după cum sînt asemănândele în acest Anastasimatar».

Mai mult, se pare că am putea vorbi, în privinţa perioadei premergătoare lui Pann, dar şi a celei următoare, despre o anume efervescenţă pe tărâmul cântării bisericeşti, datorată conştientizării supleţii structurilor metrico-muzicale bizantine, a înrâuririi aduse de ea în sufletul credincioşilor şi a necesităţii recuperării ei, pierdută în urma aplicării soluţiei – credem provizorii – date la noi problemei imnelor Bisericii: traducerea unilaterală a textului, cu ignorarea structurii metrico-muzicale. Repropunând *ritmul* bizantin, pentru înlăturarea influenţei total negative pe care dezordinea traducerii literale a imnelor o are asupra cântării bisericeşti, Preasfinţitul Ghenadie scrie la sfârşitul prologului *Albinei muzicale*: «avem o deplină convicţiune că această carte va da o nouă impulsiune muziciĭ bisericeştĭ şi o va deştepta din *somnul în care zace*. Albina muzicală va fi indispensabilă fiecăruĭ cântăreţ ce'şĭ respectă sacra sa profesiune, şi sperăm că, încet, încet, ea îĭ va deprinde cu *regula* [ordinea ritmico-tonică; n.n.] şi îĭ va scoate din *anarhia nereguleĭ cu care s'au deprins din copilărie* şi care a produs degradarea muziciĭ bisericeştĭ».

De această efervescenţă şi râvnă sînt cuprinşi, aşadar, nu doar simpli cântăreţi bisericeşti (precum Ioan Pralea, Matache cântăreţul, Oprea Demetrescu ş.a.m.d.), ci şi ieromonahi (precum Macarie), arhimandriţi (precum Gherasim de la Mitropolia Ungrovlăhiei) şi chiar arhierei, precum Chesarie al Buzăului şi Ghenadie. Acesta din urmă, ne dă (la 1875) şi o scurtă istorie a fenomenului: «cel dintâiŭ românŭ care a încercat această cale scabroasă şi dificilă [a traducerii isosilabice şi isotonice a imnelor bizantine; n.n.] a fost Ioan Pralea din Iaşĭ, care între altele a tradus şi amândouă Prohoadele, al Domnuluĭ şi al Maiciĭ Domnuluĭ, cu măsurile originaluluĭ grecesc; dar limbajul său fiind un gerg ridicol, ele nu s'au putut adopta să se cânte în biserică. Maĭ în urmă dascălul Macarie, după cererea reposatuluĭ episcop de Buzău Chesarie, a refăcut Prohodul Domnuluĭ într-un limbagiŭ serios şi cuviincios uneĭ asemenea cântărĭ, şi acela este care se cântă până

astăzĭ în bisericĭ *şi este şi singura cântare măsurată* [cu structură metrică fixă, cea originară; n.n.] *în româneşte* şi pe care eu l-am refăcut din nou. După acestea, dascălul Anton Pann, cântăreţŭ şi rimator de anecdote populare între altele, a făcut pe psaltichie şi prosomiile celor opt glasurĭ, însă precum erau lucrate cele de dascălul Macarie, încât şi de astă dată *melodia originară remase tot ascunsă printre rândurĭ* [se pare că aici Ghenadie se referă la prima variantă de traducere a podobiilor de către Pann, când acesta nu ţinuse acrivia «la ritmĭ şi tonurĭ»; n.n.]. Cu toate acestea, massa cântăreţilor românĭ şi seminariştiĭ necunoscând limba greacă, pre acestea le au de normă şi încă din acestea abia învaţă numaĭ câte una două de la fiecare glas; astfel că încet, încet, ceĭ maĭ mulţĭ dintre dânşiĭ s'au depărtat cu totul de la adevăratele melodiĭ eclesiastice şi cântă care cum îĭ vine, încât putem zice că aceasta este prima cauză care a recit şi depărtat pe popor de la biserică, şi proba la aceasta este că bisericile care au cântăreţĭ bunĭ chiar şi astăzĭ sînt maĭ frecventate de popor decât cele ce au cântăreţĭ proştĭ...». Ghenadie propune apoi, în metrica originară, podobiile celor opt glasuri şi «stihirile prosomiace ale duminicilor şi sărbătorilor de peste an», precum şi «cântările cele maĭ indispensabile din Triod, Penticostar şi Octoih şi câteva din Minee». Zicem «propune» pentru că – aşa cum spune Pann, referitor la ulterioarele şlefuiri succesive ale traducerii isosilabice şi isotonice a *Prohodului Mântuitorului* – «ştiut este că tot începutul nu este desăvârşit; toate lucrurile de la începutul lumiĭ astfel au mers şi astfel o să meargă: uniĭ, adecă, începându-le, alţiĭ maĭ îndreptându-le şi alţiĭ desăvârşindu-le».

Din păcate, această binevenită orientare bisericească de recuperare a metricii bizantine a slăbit şi ea, la rându'i, până la dispariţie, din pricina impunerii de către conducerea politică – precum se ştie – a unei *alte muzici* în spaţiul liturgic, prin legi care cereau înfiinţarea de coruri polifonice în toate catedralele şi bisericile de seamă ale Principatelor. Muzical vorbind, inovatorul demers legislativ a generat, din nefericire, o inevitabilă discontinuitate de expresie artistică între Liturghie (de acum corală) şi restul slujbelor (Vecernia, Utrenia ş.a.m.d., rămase monodice), ducând la apariţia unei nefireşti – în opinia noastră – enclave polifonice în sânul monodiei slujbei ortodoxe. Totodată, în ca-

zul Liturghiei corale, devenită oarecum autonomă față de restul cultului şi răzlețită din făgaşul liturgic tradițional, s'a ajuns şi la incoerența dintre text şi muzică, fiecare provenind dintr'o cu totul altă matrice culturală, deci la o mixare ilegitimă de «răsărituri» şi «apusuri». În fine, perioada comunistă, mai apoi, a uniformizat şi tăvălugit, în cea mai mare parte, prospețimea pe care în mod firesc ar trebui s'o aibă expresia liturgică a Bisericii.

Sub aspect muzical, în «Mângâietorul comun» traducătorul urmează destul de fidel irmoaselor în varianta notată de Petru Vizantie, tipărite la Constantinopol în 1825. Mici intervenții ale lui aflăm în cazul Cântării întâi (adaugă două clasme), a 5-a (urcă până la Pa, spre deosebire de Vizantie, care atinge doar Zo-ul, zăbovind apoi pe Ke), a 6-a (elimină o clasmă la început şi schimbă penultima frază, introducând pasajul de glas 6, cu cadența pe Ni; în varianta că traducătorul este Pann, gândim că aceasta o face probabil sub influența practicii psalților de limbă greacă din vremea sa, căci formula introdusă o întâlnim şi azi în spațiul grecesc), a 7-a (modifică, iarăşi, metrica frazei penultime, căci e nevoit să lase neschimbate cuvintele «Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinților noştri»; face, însă, aceleaşi cadențe cu originalul). Un caz special este cântarea a 9-a, unde foloseşte irmosul bizantin după ce mai întâi îl prescurtează, lăsându'i deoparte prima frază, adică 7 silabe. O uşoară prescurtare face, de asemeni, şi în cazul megalináriilor, în ultimele două fraze ale originalului. Deşi, surprinzător, cum am spus deja, respectă cu extremă acrivie metrica de origine atunci când traduce titlurile irmoaselor, titluri pe care le-am păstrat şi noi în prezenta reeditare.

Foarte interesant este aceea că din «Mângâietor» lipsesc irmoasele Cântărilor, cu excepția Cântărilor a 8-a (cu irmosul la sfârşit, după stihul «Să lăudăm, bine să cuvântăm...») şi a 9-a (cu irmosul la început, fără stih). Ceea ce poate însemna, foarte bine, că doar aceste două irmoase se cântau, iar celelalte nu. Aşa se întâmplă arareori şi astăzi, de pildă, în Sfântul Munte; zicem «arareori» pentru că în marea majo-

ritate a cazurilor atoniţii şi grecii nu cântă nici un irmos la paraclise, conform tipicului.

Troparele de la începutul Paraclisului, sedealna, ca de altfel şi stihira şi troparele de după Evanghelie, nu respectă metrica bizantină. În ipoteza că Pann este traducătorul «Mângâietorului», considerând lipsa de claritate a troparelor de după Evanghelie (atât literară, cât şi muzicală), nu este exclus ca acestea să nu fie ale lui, ci adaosuri ale editorului, care, de altfel, îşi mărturiseşte o oarecare intervenţie în text, spunând în titlu: «corigeate şi puse sub tipar...».

Fiindcă în cadenţele irmoaselor Petru Vizantie foloseşte adesea o formulă mai puţin întâlnită (oligon, urmat de doi epistrofi; în cărţile greceşti, după câte ştim, apare doar la el), care apoi se strecoară şi în «Mângâietor», am înlocuit-o cu cea obişnuită (ison sprijinit pe petasti, urmat de epistrof şi ison).

Sub aspect literar, am căutat să îndreptăm acele expresii mai stângace din textul propus de traducătorul «Mângâietorului» ca 'libret' pentru Paraclisul mic; am păstrat, însă, metrica neschimbată şi am consultat de fiecare dată originalul grecesc. Astfel, în locul frazei «de cumplirea lor cea rea» am pus «de năvala lor cea rea»; la fel: «afară de tine năzuinţă alta nu ştiu»/«afară de tine ocrotire alta nu ştiu»; «folosinţa vieţii şi acoperirea mea»/«ocrotire vieţii şi acoperirea mea»; «priimirea»/«primirea» etc. În două rânduri intervenţia noastră a fost mai simţită: «Amarele chinuri şi tulburări de multă mâhnire, pornind, umplu sufletul meu; aşază'l, Fecioară...»/«Amarele patimi şi tulburări cu multă mâhnire îmi adapă sufletul meu; împacă'l, Fecioară...»; şi «Cel ce zac în boală, întru mulţimea păcatelor, dă'mi ajutor şi mă întoarce, Stăpână, în sănătatea mea»/«Zac acum în boală pentru mulţimea păcatelor ce le-am făcut; ci mă întoarce, Stăpână la sănătatea mea». Deasemeni am îndreptat tacit unele inversiuni de accent din melodie. În fine, am păstrat expresii de felul: «niciodinioară nu vom tăcea».

Cântările care sînt cuprinse în rânduiala Paraclisului Maicii Domnului, dar lipsesc din «Mângâietorul comun», se pot lua dintr'al doilea paraclis al acestui *Buchet*, adică din «Slujba Paraclisului mic al Preasfintei Născătoarei-de-Dumnezeu».

În spiritul efortului traducătorului de a sublinia cât mai bine melosul, ritmul şi cuvântul, am îndrăznit să facem, constant, o mică modificare în întreg cuprinsul «Mângâietorului»: este vorba de oligonul de pe silaba accentuată. Întrucât intensitatea notei respective nu este egală cu a celorlalte note, nici oligonul respectiv nu este egal în lucrare cu celelalte oligoane; prin urmare l-am deosebit de acelea, înclinându'l puțin în sus, devenind astfel oblic. Prin acest oligon oblic ascendent ('oxia') sugerăm psaltului două lucruri: 1. faptul de-a nu atinge direct nota aceea, ci de-a executa un mic glissando ascendent, un mic urcuş către ea; şi 2. faptul de-a face, concomitent cu acest mic urcuş, şi o creştere a intensității vocii, pentru marcarea silabei accentuate a cuvântului. Aceeaşi schimbare am făcut-o, cum era de aşteptat, şi cu unele combinații ale oligonului (oligon cu chendimă, oligon cu ipsili). Oligonul acesta oblic l-am folosit mai apoi în tot *Buchetul*.

Al doilea paraclis din *Buchet*, cum am spus deja, este tot Paraclisul mic al Preasfintei Născătoarei-de-Dumnezeu, de astă dată pus pe note, de noi, după metoda 'tradițională', adică plecând de la traducerea literală a textului grecesc. Am făcut aceasta după ce mai întâi am confruntat vechea traducere cu originalul, găsind, cu această ocazie, o serie de greşeli şi neajunsuri: *πάθη* (patimi) tradus cu *suflet*, *καρδία* (inimă) tradus cu *viață*, perechea *φθορά/ἀφθαρσία* (stricăciune/nestricăciune) redată cu *putrejune/curăție*, perechea *χαρά/λύπη* (bucurie/tristețe) cu *bucurie/grijă*, *πειρασμοί* (ispite) cu *năpaste* ş.a.m.d. Am completat textul românesc cu două tropare ce apar în varianta actuală grecească: al doilea tropar din cele două de după Cântarea a 6-a («Curată, care prin cuvânt pe Cuvântul») şi al treilea din Cântarea a 9-a («Liman şi ocrotire»). În câteva locuri, unde înțelesul originalului nu se mai regăsea în varianta românească, am optat pentru o altă traducere (ca în cazul primului tropar din Cântarea a 4-a). Am înlăturat adaosurile de tipul «ceea ce eşti», considerând că îngreuiază oarecum nejustificat textul românesc, mai ales când trebuie cântat; astfel, vocative ca «Πρεσβεία θερμή» (din sedealnă) sau «Προστασία τῶν Χριστιανῶν» (din condac), redate inițial prin «Ceea ce eşti rugătoare caldă» şi «Ceea

ce eşti păzitoarea creştinilor», le-am tradus, simplu, prin «Rugătoare fierbinte» şi «Păzitoarea creştinilor». În cazul apelativelor Maicii Domnului (Maică, Stăpână, Preacurată, Preanevinovată), am aplicat regula urmată de imnograful bizantin: cel mai adesea se alege apelativul care convine cel mai bine metricii şi melosului contextului.

În ceea ce priveşte irmoasele, ţinem regula «Mângâietorului»: am trecut doar irmoasele Cântării a 8-a (la sfârşitul ei) şi a 9-a. Pentru frumuseţea ritmului lor, am păstrat megalináriile «Mângâietorului» (troparele de după «Cuvine-se»), unele uşor modificate melodic, altele şi puţin întregite. Astfel că reapare şi troparul «Păgânii rămână fără de glas», scos – foarte probabil din cauza caracterului vădit antiiconoclast – din ediţiile perioadei comuniste, iar mai apoi, poate din nebăgare de seamă, neintrodus. Am adăugat înaintea ultimului tropar al megalinariilor un tropar nou («Din tine, Născătoare-de-Dumnezeu»), precum şi troparul pe glasul întâi din finalul paraclisului, după tradiţia atonită.

Din punct de vedere muzical, cum am spus, am folosit în mare metoda 'tradiţională' de la noi: urmărirea cu precădere a traiectoriei melosului, şi mai puţin a picioarelor metrice. O dată sau de două ori, unde a fost extrem de dificil ca textul românesc să urmărească irmosul bizantin cuvenit, am folosit alt irmos, printr'o procedură oarecum ilegitimă. Este cazul troparului al treilea din Cântarea întâi, unde am folosit irmosul «Ἱλάσθητί μοι Σωτὴρ» (Îndură-Te mie, Mântuitorule), adică un model metrico-muzical pentru Cântarea a 6-a a canoanelor, nu pentru Cântarea întâi. Am căutat, pe de o parte, să aplicăm cât mai mult principiul «silaba şi nota», adică să nu lungim nejustificat silabele; iar pe de alta, să propunem, totuşi, un melos cât mai curgător. Pasajului în care metrica naturală a textului românesc a corespuns unor picioare metrice bizantine, i-am aplicat firesc soluţiile melodice bizantine, indiferent dacă acestea erau cuprinse sau nu în irmosul căruia trebuia să urmeze melodic respectivul pasaj.

În cazul Paraclisului mare al Preasfintei Născătoarei-de-Dumnezeu, care este al treilea paraclis al *Buchetului* nostru, am tipărit doar canonul, toate celelalte fiind comune cu Paraclisul mic, şi am aplicat aceeaşi metodă de lucru. Urmează, mai departe, Paraclisul icoanei

«Pantánassa» a Maicii Domnului (lucrat, însă, înaintea Paraclisului mare) şi Paraclisul Sfântului Haralambie, traduse într'acelaşi mod, deşi, către sfârşitul celui de-al doilea – mai ales la Cântarea a 9-a şi la megalinarii – urmăm tot mai îndeaproape metricii originalului, tranzitând oarecum spre metoda «Mângâietorului». În fine, această din urmă metodă am adoptat-o apoi pe de-a'ntregul în ceea ce priveşte restul canoanelor-paraclis din *Buchet*.

Găsim de cuviinţă să notăm aici că dintre sedelnele acestor din urmă paraclise doar două respectă metrica şi melosul de origine: a Sfântului Ioan Gură de Aur şi a Sfinţilor Mucenici Brâncoveni; dintre condace doar unul: al Sfântului Nectarie; iar dintre troparele finale (pe podobia «Când de pe lemn») doar patru: al Sfântului Nicolae, al Sfântului Gheorghie, al Sfântului Ioan Hrisostom şi al Sfinţilor Mucenici Brâncoveni.

În cazul în care la «Dumnezeu este Domnul» alegem să cântăm troparul Sfântului în varianta *pe larg*, se cuvine să cântăm *pe larg* şi pe cel al Născătoarei-de-Dumnezeu («Niciodată nu vom tăcea»), care poate fi găsit la începutul Paraclisului Sfântului Ierarh Nectarie. În varianta scurtă se află notat la începutul Paraclisului mic.

Menţionăm şi aceea că, întrucât nu totdeauna se pot nota muzical silabele accentuate ale textului (mai ales în cazul scrisului irmologic), trebuie să fim atenţi la cuvinte şi să le accentuăm corect, cu accentele pe care le dăm acestor cuvinte atunci când vorbim. Accentuarea firească a cuvintelor cântate e absolut necesară în cazul cântării irmologice repezi.

La sfârşitul megalinariilor paracliselor către Sfinţi se cântă neapărat ultimele două tropare ale megalinariilor Paraclisului mic, adică «Din tine, Născătoare-de-Dumnezeu» şi «Cu toate oştirile Îngereşti». La Paraclisul Sfinţilor Mucenici Brâncoveni, după «Cuvine-se» pe glas 8 din Ga, zicem – în loc de megalinarii – şase tropare pe glasul întâi, din Pa, cu pripele; după acestea, însă, revenim în Ga şi cântăm cele două megalinarii finale ale Maicii Domnului («Din tine, Născătoare-de-Dumnezeu» şi «Cu toate oştirile Îngereşti»).

În fine, notăm câteva observaţii în legătură cu cele două irmoase care se cântă la paraclisele *Buchetului* de faţă. Primul este cel al

Cântării a 8-a, cântat la sfârşitul acesteia. El are două variante: «Pe Împăratul Ceresc» (îl găsim la Paraclisul mic) şi «Pe Cel ce în muntele cel sfânt» (îl găsim la Paraclisul mare). Se cântă cu stihul:

«Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului,
cântându'I şi preaînălţându'L pe El întru toţi vecii».

Al doilea irmos este cel al Cântării a 9-a. Acesta se cântă fără stih, înaintea troparelor cântării. Are tot două forme: «Fecioară preacurată» (îl găsim la Paraclisul mic) şi «Înfricoşatu-s'a cerul» (îl găsim la Paraclisul mare). În ceea ce priveşte aceste două irmoase (al Cântării a 8-a şi al Cântării a 9-a), am avut grijă ca la fiecare paraclis să indicăm ce variantă trebuie cântată.

Amintim, în încheiere, că şase dintre paraclisele *Buchetului* de faţă au fost deja înregistrate şi editate pe casete sau compact disc, într'o formă iniţială, uneori uşor diferită de cea prezentă; este vorba de «Mângâietorul comun» (Mânăstirea Stavropoleos, 1999), Paraclisul mare al Preasfintei Născătoarei-de-Dumnezeu (Asociaţia *Nectarie Protopsaltul* şi Mânăstirea Sfântului Mucenic Dimitrie din Sighişoara, 2003), Paraclisul icoanei *Pantanassa* (Mânăstirea Agapia, cu binecuvântarea Înalt-Preasfinţitului Daniel al Moldovei, 2006), Paraclisul binecredinciosului Voievod Ştefan cel Mare (Mânăstirea Putna, 2007; cu binecuvântarea Înalt-Preasfinţitului Pimen al Sucevei şi Rădăuţilor), Paraclisul Sfântului Ierarh Grigorie Palama şi Paraclisul Sfântului Nectarie din Eghina (amândouă de Asociaţia *Nectarie Protopsaltul,* în 2008).

Mulţumim, din toată inima, părintelui ierodiacon Ioan Lacoschitiotul şi domnului Costin Moisil, pentru dragostea, sprijinul şi interesul constant faţă de modestele noastre încercări.

Rugând din toată inima pe iubiţii cântăreţi ai Bisericii să ierte toată greşala şi toate neajunsurile ce le vor afla în cartea aceasta a noastră, cerem rugăciunea lor către Bunul Dumnezeu Cel în Treime închinat şi minunat întru Sfinţii Lui.

diacon Constantin-Cornel Coman,
Binevestirea Născătoarei-de-Dumnezeu, anul mântuirii 2009.

«MÂNGÂIETORUL COMUN»

CÂNTARE CĂTRE PREASFÂNTA NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

la toată întristarea sufletului
şi durerea trupului

adică

PARACLISUL MIC AL MAICII DOMNULUI

astfel alcătuit pe româneşte după cel grecesc
de către Dascălul Anton Pann.

«MÂNGÂIETORUL COMUN»

Dumnezeu este Domnul. Glas 4.

Dum ne zeu es te Domnul şi S'a a ră tat no o

uă bi ne es te cu vân tat Cel ce vi ne în tru nu

me le Domnului

Că tre Năs că toa rea de Dum ne zeu a cum cu dea

din sul să a ler gă ăm nooi pă că to şii şi i i sme

ri ţii şi să că dem cu po o o că in ţă din tru

a dân cul su fle tu lui stri gând Stă pâ nă a ju u tă

ne spre noi mi los ti vin du te sâr gu ieş te că ă pie

rim de mul ţi mea pă ca te lor nu în toar ce pe ro o bii tăi

în de şert că pe ti ne u u na nă de ej de te-am câş

ti i ga at.

Slavă. Şi acum.
Al Născătoarei de Dumnezeu.

Nici o di ni oa ră nu vom tă cea de Dum ne zeu Năs că toa a re a ves ti pu te ri le ta le noi nevrednicii că de nu ai fi i stă ă tut î na in te ru gân du te pen tru noi ci ne ne-ar fi mâ ân tu u it din tru a tâ tea pri mej dii sau ci ne ne-ar fi i pă ă zit pâ nă a cum slo bozi de la ti ne Stă pâ nă nu ne vom de păr ta că pre e e ro bii tă ăi pu ru rea îi mân tu ieşti din toa te ne vo i i le e

După Psalmul 50 cântăm

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Trecând Israil».

Prea sfân tă Năs că toa re de Dum ne zeu mân tu ieş te ne pre noi

De mul te is pi i te fi ind cu prins a lerg că

tre ti ne că u tâ ând mân tu i rea mea o, Mai

ca Cu vân tu lui Fe cioa a ră de su pă rări şi

ne voi mân tu ieş te mă

A a ma re le pa a timi şi tul bu rări cu mul tă

mâh ni re îmi a da a pă su fle tul meu îm pa că'l

Fe cioa ră prea cu ra a tă cu li niş ti rea cea da

tă de Fi ul tău

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui

Duh

Pre ti ne Fe cioa a ră ce ai năs cut pre Mân tu

i to rul te rog sca a pă mă din ne voi că a

cum ve nind eu că tre ti i ne îmi în tind su fle tul

min tea şi gân dul meu

Si acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin

Cu trupul şi sufletul meu bolind mă învredniceşte cercetării Dumnezeieşti şi purtării tale cei de grijă ca una singură Maică a Domnului

Cântarea a III-a.
«Cela ce ai făcut toate».

Ocrotire vieţii şi acoperirea mea şi scăpare te pun Fecioară tu îndreptează mă către al tău adăpost ceea ce eşti întărirea şi sprijinitoarea creştinilor pururea

Risipeşte mâhniirea ce mi-a cuprins sufletul şi viforul scârbelor mele stinge mi'l rogu mă că negrăit ai născut pre Hristos Liniştea lumii

ce ea ce ești Mai ca Stă pâ nu lui tu tu ror

Slavă.

I în cum pli tă du re e re bo lind eu greu pu ru
rea ro gu mă Fe cioa ră cu ra tă dă'mi a ju to rul tău
că eu pe ti i ne te știu co moa ră de vin de ca re
ne îm pu ți na tă și ne e chel tu i tă'n veac

Și acum.

C e ea ce ai năs cu ut pre Ce la ce dă bi ne
le Ca re es te pri ci na bu nă tă ți lor tu tu ror
din tr'a le Lui bu nă tăți și pes te mi ne re var
să ca ce ea ce ești fe ri ci i rea creș ti ni lor

M ân tu ieș te din ne voi pe ro bi ii tă ă ă ăi
de Dum ne zeu Năs că toa a re că toți du pă Dum ne
zeu la ti ne a ler găm ca la o fo lo si toa re
și zid ne sur pat

Ca u tă cu mi los ti vi re Prea Cân ta a tă ă

de Dum ne zeu Năs că toa a re spre ne ca zu ul meu

cel cum plit al tru pu lui şi vin de că du re rea su fle tu

lui me e e eu

După Ectenie, Sedealna. Glas 4.

Ce e e e ea a a ce eşti ru gă toa a re o sârd ni că

şi zid ne bi ru it iz vor de mi i lă şi lu

mi i ii scă pa re cu dea din sul stri găm ţi i i i e

Stă pâ nă Năs că toa a re de Dumnezeu vi i no şi

ne mân tu ieş te pe noi din ne voi ce ea ce eşti u u na fo

lo si toa re grab ni că ă ă ă

Cântarea a IV-a.
«Auzii, Dumnezeule».

Tul bu ra a rea şi vi fo rul chi nu ri lor me e le

şi al is pi te lor îl îm blân zeş te Stă pâ na mea

ce ea ce eşti Mai ca Zi di to ru lui

Che mând e eu în du ra rea ta dă o mi e Ce e ea

ce no uă L-ai năs cut pe Dă tă to rul de mi i lă

şi Mân tu i to rul cre din cio şi lor

Slavă.

Îna tă ri i re nă dej di lor şi zid de scă pa a re

noi câş ti gân du te Fe cioa ră mai ca Stă pâ nu lui

din ne voi cum pli te iz bă veş te ne

Şi acum.

Zac în pa a tul du re ri lor şi al ne pu ti in ţe

lor me le pu ru rea ci o, tu Mai că a Dom nu lui

cu mi los ti vi rea ta mă'n tâm pi nă

Cântarea a V-a.
«Fă-ne luminaţi».

Bu cu ră a cum în tru tot

tris ta mea i ni mă cu ve se li e su fle tul meu umplând

ca ce ea ce ai năs cu u u ut Bu cu ri a tu tu ror

Sca pă din ne voi şi de vi fo re vi a ţa mea ce

ea ce ai năs cut Iz bă vi rea mea pe Ce la ce co vâr şe e e

eş te pu te rea min ţi lor

Slavă.

Fă'mi prea lu mi nat în tu ne ri cul pă ca te lor cu

stră lu ci rea Ra zei Dum ne ze ieşti ca Ce ea ce ai năs cu

u ut Lu mi i na cea veş ni că

Şi acum.

Vin de că de grab Prea cu ra tă ne pu tin ţa mea şi

cer ce tă rii ta a le fă mă păr taş ru gând pe Cel Mi lo sti i i

iv pen tru să nă ta tea mea

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

Pe Ce e e e la ce a scă pat vi a ţa mea cea ţi

nu tă în tru pie e ri rea mor ţii moar te lu ând de a Sa bu

nă vo ie de Dum ne zeu Năs că toa re Stă pâ na mea pe Dân

sul roa gă'L şi a cum mân tu in du mă de ră ul vrăj ma şi lor

Sti i i in du te pă zi toa rea tu tu ror şi-a vi

e ţii me le Fe e cioa ră Mai că ca re go neşti tul bu ră ri

le toa te şi a su pre li le dra ci lor pu ru rea mă rog ţi

e ne în ce tat de nă va la lor cea rea iz bă veş te mă

Slavă.

Aa vâ â ân du te noi scă pa re pu ru rea ca un

Zid ta re Fe cioa a ră Stă pâ nă scapi din ne voi şi mân gâi în

ne ca zuri bu cu rând grab nic pe toţi cu lu mi na ta ci o Stă

pâ nă şi a cum de du reri şi de ne voi iz bă veş te mă

Şi acum.

Ză câ â ând a cum în du reri şi chi nuri mari n'a flu

tru pu lui meu tă ă mă du i re ci ru gând chem în du ră ri

le ta le de Dum ne zeu Născă toa re Stă pâ na mea ri di că

mă cu mâ na ta din că de rea mea în pa tul du re ri lor

Po me ni i i i vo o oi

Prochimen. Glas 4.

nu u me le tău în tru tot nea mu u ul şi nea mul

Po me ni i i i i i voi nu me le e tă ă ău

în tru tot nea mul şi nea a mu u u ul

După Evanghelie.

Glas 2.

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ â ân tu lui Duh

Pă rin te Cu vân tu le Du hu le Sfin te Tre i i me cu ră

țe eş te mul ți i mea gre şa a le lor noa as tre

Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A

min Pen tru ru gă ciu ni le Năs că toa rei de Dum ne zeu

Mi i i los ti ve cu ră țe eş te mul ți mea gre şa a

le lor noa a stre

Mi i lu ieş te mă Dum ne ze u le du pă ma

re mi la Ta şi du pă mul ți mea în du ră ri lor Ta le

şter ge fă ră de le gi i i le noas tre Sub A co pe ră

mân tul tău de Dum ne zeu Năs că toa re pă că to şii

a ler găm şi cu la crimi ne ru găm no oi ne vred ni

cii gră beş te a ju tă ne în cea sul a ce e e es

ta de spa a a ai ma pri mej di ei ce lei mult nă praz ni ce

de moar te cum pli i tă şi grab ni că ca să nu ne să

ge tăm prin por ni re iu u te în vi fo ra a tă o, Nă dej

dea noa a a a stră stri gă ă ă cu u mi li in ţă noi ro bii tăi

nu ne tre ce ru gă ciu ni le ci le fă de să vâ âr

şi it

Ni me nea din cei ce a lear gă la ti i ne nu ie se

ru şi nat Năs că toa a re de Dum ne zeu Fe cioa a ră

ci ce rând bun da a ar pri meş te dă ă ru i re că tre ce

re rea cea de fo o lo os

Pre fa ce rea ce e lor scâr biţi iz bă vi rea ce lor ne

pu tin cioşi fi ind Năs că toa a re de Dum ne zeu Fe cioa a ră

mân tu ieş te ce ta tea şi i no ro o dul pa cea ce lor

din răz boa a ie li niş tea ce lor în vi fo raţi u na

fo lo si toa rea cre din cio şi lo o o or

Când ai vrut Tu Stă pâ ne

Cântarea a VII-a. «Tinerii ce mersese».

să a şezi mân tu i rea noa stră ca un Mi los tiv lu

a t-ai în tru pa a re din Pu ru rea fe cioa ra pen tru

no oi om fă cân du Te Bi ne cu vân tat eşti Dum ne

ze e ul pă ri in ţi lor no ştri

Pe Prea mult mi los ti vul Prea Cu ra tă fe cioa ră

pe Ca re tu u L'ai năs cut să'L rogi ne în ce ta at mân

tu i re să dea su fle te lor ce e lor ce cân tă Lui

Bi ne cu vân tat eşti Dum ne ze e ul pă ri in ţi lor

no ştri

Slavă.

Iiz vor de cu ră ţi re şi co moa ră bo ga tă de

mân tu i i re ne eşti Fe cioa ră Prea Cu ra a tă şi

u şa po că in ţei ce lor ce e cân tăm pu ru rea Bi

ne cu vân tat eşti Dum ne ze e ul pă ri in ţi lor no ştri

De tru peşti ne pu tin ţe şi de

Şi acum.

mul te pă ca te fi ind cu su u fle tul plin a lerg cu în

drăz ni i re la a co pe ră mân tul tău fier bi in te

ru gân du mă Mai ca lui Hris tos dă'mi vin de ca a re

cu mi la ta cea ma re

Cântarea a VIII-a.
«Pre Împăratul».

Nu tre ce Ma a a ai că pe cei ce'ţi cer a ju to rul

şi ru gân du te cu u glas îţi cân tă şi te prea î nal ţă

Cu ra tă tot dea u na

Tă mă du ie e e eş te su fle tul meu ce bo leş te

de du reri şi de chi i nuri cum pli te ca să te slă vesc

cu cre din ţă tot dea u na

Slavă.

Tă mă du i i i i re bo ga tă verşi tot dea u na

no uă ce lor ce'ţi câ ân tăm Fe cioa ră şi te prea 'năl ţăm

în tru toţi ve cii Stă pâ nă

Şi acum.

Tu Prea cu ra a a a tă go neşti por ni rea is pi tei

şi lo vi rea a ma a rei pri mej dii deci pen tru a ceas

ta te la ud tot dea u na

Apoi Irmosul, cu stihul:
«Să lăudăm, bine să cuvântăm».

Pre Îm pă ra a a a tul Ce resc pe Ca re Îl la u

dă În ge reş ti le Ce e te cân ta ţi'L şi prea în năl ţa

ţi'L no roa de tot dea u na

Cântarea a IX-a.
Irmosul, fără stih.

Mân tu iți prin ti i ne fi ind Fe cioa ră pe ti ne
ves ti i mu te toți de Dum ne zeu Năs că toa re veş nic mă
rin du te

La cri mi le me e le să nu le treci Ce ea ce ai
năs cu ut pe Hris tos Cel ce a şters la cri ma din fe e țe le
tu tu ror

Bu cu ră Fe cioa a ră tris ta mea i ni mă tu ce ea
ce e ai pier dut prin pri mi i i i rea ves ti rii gri ja pă
ca tu lui

Slavă.

Cu a ta lu mi i nă go neş te ne gu ra din tr'a le
me e le sim țiri că eu cre zând te măr tu ri sesc mai că
Dom nu lui

Şi acum.

Zac a cum în boa a lă pen tru mul ți mea pă ca

te lor ce e le-am fă cut ci mă în toar ce Fe cioa ră la a să

nă ta tea mea

Cu vi ne se cu a de vă rat să te fe ri cim

Năs că toa re de Dum ne zeu cea pu ru rea fe ri ci

tă şi cu to tul fă ră pri ha a nă şi Ma a a ai ca

Dum ne ze e u lui nos tru Pe cea mai cin sti tă de cât He ru

vi i i mii şi mai pro slă vi i tă făr' de-a se mă na re

de cât Se ra fi i i mii ca re fă ră stri că ciu ne pe Dum ne

zeu Cu vân tul ai năs cut pe ti ne cea cu a de vă rat Năs

că toa a a a re de Dum ne ze eu te mă ri i im

Pre cea de cât ce ru ul mai pre sus şi mai stră lu

ci i tă de cât ra ze le soa re lui ca re a stri cat

bles te e mul nos tru să o mă ri i i im tot dea u

u na cu la u de

De mul te le me le ne le giu iri îmi bo leş te tru

u pul şi slă beş te su fle tul meu ci tu cea cu da ruri

dă ă ru i tă cu în du ră ă ă ă ri le ta a le a

ju tă mă

Fe cioa ră şi Mai ca lui Dum ne zeu de gra bă pri

me eş te ru gă ciu nea ro bu lui tău şi fii so li toa re

că ă tre Dân sul cu mij lo ci i i i ri le ta a le Stă

pâ na mea

Pă gâ nii ră mâ nă muți fă ră glas ca re nu se'n

chi i nă la cin sti tă i coa na ta de E van ghe lis tul

zu u gră vi tă ca re se chea a a a mă Po va a ța

creş ti ni lor

Î în du ră te mi e ce lui sme rit c'a fa ră de
ti i ne o cro ti re al ta nu ştiu cel plin de tot fe lul
de e pă ca te mă mi lu ie e e eş te nă de ej dea cre
şti ni lor

C ân tăm cu o sâr di e bu cu raţi ţi e lă u
da a tă Năs că toa re de Dum ne zeu ci cu Mer gă to rul
Î î na in te şi cu toţi Sfi i i in ţii scă pa a re so
leş te ne

C u toa te oş ti ri le În ge reşti cu Bo te ză
to o rul cu A pos to lii lui Hris tos şi cu Sfin ţii toţi Fe
cioa a ră Mai că ne în ce ta a a at mân tu i i re so
leş te ne e e e e

SLUJBA
PARACLISULUI MIC
al

PREASFINTEI NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU

care se cântă la toată împresurarea şi întristarea sufletului,
iar în zilele Postului Adormirii Maicii Domnului
împreună cu Paraclisul cel Mare,
o zi unul, o zi celălalt,
facere a lui Teostirict monahul;
sau, după alţii, a lui Teofan.

PARACLISUL MIC al MAICII DOMNULUI

Dumnezeu este Domnul. Glas 4.

Dum ne ze e e eu es te Dom nul şi S'a a ră ta

at no uă bi ne es te cu vân tat Cel ce vi ne în tru nu

me le Dom nu lui

Troparele: «Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce».

Că tre Năs că toa a rea de Dum ne zeu a cum cu

o sâr di e să a ler gă ăm noi pă că to şi şi sme ri

ţii şi să că dem cu po o că in ţă din tru a dân cul

su u fle tu lui stri gând Stă pâ nă a ju u tă ne mi los ti

vin du te spre noi şi gră beş te că pie rim sub mul ţi mea pă

ca a te lor nu în toar ce pe ro bii tăi de şerţi că pe ti

ne U na nă de ej de te-am câş ti gat

Slavă. Şi acum.

Al Născătoarei de Dumnezeu.

Ni cio da a tă nu vom tă cea de Dum ne zeu Năs

că toa re a ves ti i noi ne vre ed ni cii pu te ri

le ta le că de nu ai fi stă tut î na i in te ru

gân du te pen tru noi ci ne ne-ar fi iz bă vit din tru a

tâ tea pri mej dii sau ci ne ne-ar fi pă zit pâ nă a cum slo o o

o o bozi de la ti ne Stă pâ nă nu u ne vom de păr

ta că pe ro bii tăi pu ru rea îi mân tu ieşti din toa te

ne vo i le e e e

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

Prea sfân tă Năs că toa re de Dum ne zeu mân tu

ieş te ne pe noi

De mul te is pi te fi ind cu prins a lerg că tre ti

i ne că u tând mâ ân tu i re o, Mai a a ai că a Cu vân

tu lui şi Fe cioa a ră de su pă rări şi ne voi mân tu ieş te mă

Nă vă li ri le pa ti mi lor mă tul bu ră de mul tă mâh ni i re um plân du'mi su u fle tul meu îm pa că'l Fe cioa ră cu li niş tea Fi u lui şi Dum ne ze u lui tău Prea ne vi no va tă

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui Duh

Pe ti ne ce ea ce ai năs cut pe Mân tu i to rul şi Dum ne ze e e eu te rog fe cioa ră cu ra a tă iz bă ve eş te mă din ne voi că la ti ne scă pând a cum ro bul tă ău Stă pâ â â nă îmi în tind şi su fle tul şi cu u ge tul meu

Si a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A min

Bo lind cu tru pul şi su fle tul cer ce tă rii dum ne ze ieşti şi pur tă rii ta le de gri jă în vred ni ceş te mă u na Ma a a ai ca lui Dum ne zeu ca ce ea ce eşti bu u nă şi Năs că toa re a Ce lui Bun

Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălţat».

Aa co pe ri re şi pa a ză vi e ţii me le Fe cioa a ră te pun de Dum ne zeu Năs că toa a re tu în drep tea ză mă că tre li ma nul tău a bu nă tă ţi lor pri ci nă al cre din cio şi lor spri i jin u na prea lă u da tă

Mă rog Prea cu ra a tă tul bu ra rea su fle tu lui a lun gă mi-o şi vi fo rul scâr be lor me e le de grab ri si peş te mi'l dum ne ze ias că Mi rea să că pe Hris to os L-ai năs cut În ce pă to rul li niş

tei de Dum ne zeu Fe ri ci tă

Slavă.

Ce ea ce L-ai năs cut pe Fă că to rul de bi ne Ca re e pri ci na bu nă tă ți lor bo gă ți i i i a fa ce rii de bi i ne tu tu ror iz vo răş te o că pe toa te le poți ce ea ce'n pân te ce L-ai pur tat pe Hris to o o os Cel pu ter nic în tru tă ri i e u na prea cu ra tă

Şi acum.

De su fe rin țe cum pli i te şi pă ti mi ri le bo li lor fi ind cu prins Prea cu ra a tă de gra bă a ju tă mă că pe ti ne te ştiu co moa a ră de vin de cări ne îm pu ți na a a a tă şi ne chel tu i tă Stă pâ na mea

Iz bă ve e e eş te din pri mej dii pe ro bii tăi

de Dum ne zeu Năs că toa re că toţi du pă Dum ne
zeu la ti ne a ler găm ca la o O cro ti toa
a re şi zi id ne sur pat

Ca u tă cu mi los ti vi i re de Dum ne
zeu Năs că toa re prea lă u da tă spre ne ca zul meu
cel cum plit al tru pu lui şi vin de că du re rea su
fle tu lui me e e e eu

După Ectenie, Sedealna.
Glas 4. «Cele de sus căutând».Bꙋ.

Ru gă toa re fier bin te şi zid ne bi ru it
iz vor de mi lă şi lu mii scă pa re cu dea din sul
stri găm ţi i e Stă pâ nă Năs că toa re de Dum
ne zeu vi i no de grab şi din pri mej dii iz bă veş
te ne pe noi ce ea ce eşti u u na grab nic pă zi
toa a re e e e

Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Stăpâne».

Năs că toa rea Stă pâ nu lui Ca re po run ce eş te mă rii şi vân tu lui tul bu ra rea pa ti mi lor me e le şi vi fo rul gre şa le lor me e le a li nă le

Che mând eu a dâ ân cul mi lo sti vi rii ta le dă'l mi e ro o bu lui tău ce ea ce-ai năs cu u ut pe Cel Mi los tiv şi Mân tu i to rul tu tu ror ce lor ce pe ti i ne te la u dă

Slavă.

Îin dul cin du ne pu ru rea Prea cu ra a tă de da ru ri le ta le ţi e cân ta re de mul ţu mi re cân tăm Mai că lui Dum ne zeu cu nos cân du te

Şi acum.

Nă dej de şi spri i jin şi zid de scă pa a re ne clă ti nat câş ti gân du te pe ti ne Prea lă u da tă

din tot ne ca zul ne iz bă vim

Cântarea a-V-a.
«Luminează-ne pe noi».

Um ple Prea cu ra a tă de ve se li e i ni ma mea dă ru i in du'mi a ta bu cu ri e cea ne stri ca tă ce ea ce-ai năs cu u ut Pri ci na ve e se li ei Iz bă veş te ne din pri me ej dii cu ra tă Năs că toa re de Dum ne zeu ce ea ce-ai năs cut iz bă vi i rea cea veş ni că şi pa a a a cea ce co vâr şeş te toa tă min tea

Slavă.

Ri si peş te ne gu ra gre şa le lor me le Mi rea să dum ne ze ias că cu stră lu ci rea lu mi nii ta le ce ea ce-ai năs cu u ut Lu mi na dum ne ze ias că şi veş ni că

Şi acum.

Tă mă du ieş te Cu ra a tă ne pu tin ţa

pa ti mi lor me e le în vred ni cin du mă cer ce tă
rii ta le şi să nă ta a a a te cu mij lo ci rea ta îmi
dă ru ieş te

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

Cum a mân tu it de moar te şi stri că ciu ne fi
rea mea cea ţi nu tă de moar te şi stri că ciu ne pe Si ne
Î în suşi dân du Se mo or ţii Fe cioa ră roa gă te Dom
nu lui şi Fi i u lui tău să mă sca a pe Stă pâ na mea
de lu cra rea cea rea a vrăj ma şi lor

Pă zi toa a a a re te ştiu vi e ţii me e le
şi stra jă prea ta a re Fe cioa ră ce ri si peşti tul bu
ra rea is pi i tei şi a lungi bân tu ia la di a
a vo li lor şi tot dea u u na mă rog din stri că
ciu u nea pa ti mi lor me le iz bă veş te mă

Slavă.

Pe ti i i i ne zid de scă pa re te-am do bân dit

şi su fle te lor mân tu i re de să vâr şi tă şi des

fă ta re în scâr be Fe cioa a ră şi de lu mi na ta

pu u ruri ne bu cu răm ci o, Stă pâ â nă şi a

cum de pa timi şi pri mej dii iz bă veş te ne Şi acum.

A a cu u u um zac în pa tul ne pu tin ţe lor şi

nu es te tru pu lui meu tă ă mă du i re ci ce ea ce

pe Zi di to rul a toa a te şi dez le gă to

rul bo li lor în pâ ân te ce L-ai pur tat ţi e ce lei bu

ne a cum mă rog din stri că ciu u nea pa ti mi lor me

le ri di că mă

I iz bă ve e e eş te din pri mej dii pe ro bii tăi

de Dum ne zeu Năs că toa re că toţi du pă Dum ne

zeu la ti ne a ler găm ca la o O cro ti toa

a re şi zi id ne sur pat

Cu ra a a a tă ca re prin cu vânt pe Cu vân tul în

chip ne tâl cu it L-ai năs cut în zi le le din ur mă nu

în ce ta ru gân du'L ca u na ce ai în drăz ni re

de mai că ă ă ă ă

Apoi ectenia, după care
Condacul. Glas 2. Automela.

Pă zi toa rea creş ti ni lor ne dez min ţi i tă

mij lo ci toa re că tre Fă că to rul ne stră mu ta tă

nu tre ce cu ve de e rea ru gă ciu u ni le pă că to

o o şi lor ci sâr gu ieş te ca a o bu nă spre a ju

to rul nos tru ca re cu cre din ţă stri găm ţi i i i i

e gră beş te spre ru gă ciu ne şi te si le eş te spre

mij lo ci i i re pu ru rea pă zind Năs că toa a re de Dum

ne zeu pe cei ce te cins tesc pe ti i ne e e e

Prochimen. Glas 4.

Po me ni i i i i voi nu me le tău în tru tot nea mul şi nea mul

Po me ni i i i i i voi nu me le tă ă ău

În tru tot nea mul şi nea a mu u u ul

După Evanghelie. Glas 2.

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ tu lui Duh

Pă rin te Cu vân tu le Du hu le Tre i me î în U ni me

cu ră ţe eş te mul ţi i mea gre şa le lor noa stre

Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A min

Pen tru ru gă ciu ni le Năs că toa rei de Dum ne zeu

Mi los ti ve cu ră ţe eş te mul ţi i mea gre şa le lor noa stre

Apoi stihira aceasta.
Glas 6. «Toată nădejdea».

Nu mă în cre din ța a ju to o ru lui o me nesc

Prea sfân tă Stă pâ na mea ci pri meş te ce re rea ce lui

ce te roa gă că scâr be le mă cu prind şi a răb da

nu's în sta a re să ge tă ă ă ă ri le dra ci lor a co

pe ră mânt nu am un de să a lerg eu ti că lo sul pu

ru rea fi ind lup tat şi n'am mân gâ ie e re a fa a ră de

ti ne Stă pâ nă a lu u u u mii nă dej dea şi pa za

cre din cio o o şi lor nu îmi tre e e ce ru gă ciu nea mea

ci fă ce'mi es te de fo o lo os

Ni i meni din cei ce a lear gă la ti i ne

nu ie se ru şi nat Năs că toa re de Dum ne zeu Fe cioa ră

ci ce rând bun da a ar pri meş te dă ă ru i rea că tre

ce re rea cea de fo o lo os

Pre fa ce rea ce lor scâr biți iz bă vi i rea ce lor bol
navi fi ind Năs că toa re de Dum ne zeu Fe cioa ră
mân tu ieş te ce ta a tea şi no ro dul pa cea ce lor din
răz boa a ie li niş tea ce e lor în vi fo rați u na o
cro ti toa rea cre din cio o o şi lo o o or

Cântarea a VII-a. «Feciorii lui Israil».

Mân tu i rea noa a a stră Mân tu i to ru le
vrând s'o rân du ieşti Te-ai să lăş lu i i it în pân te ce le
Fe cioa a rei pe ca re-ai a ră ta t-o o cro ti toa re
lu mii Bi ne e eşti cu vân tat Dum ne ze ul
Pă rin ți lor noş tri

Prea cu ra tă Ma a ai că pe Dom nul mi lei Îl
roa gă pe Ca re tu u L-ai năs cut să iz bă vea scă
de gre şa le şi în ti nă ciu ni le su fle tu lui pe cei ce

cân tă cu cre din ţă Bi ne e eşti cu vân tat
Dum ne ze ul Pă rin ţi lor noş tri

Slavă.

Co moa ră de mân tu i i re şi iz vor de ne
stri că ciu ne Mân tu i to ru le turn de tă ri i i
i e şi u şă a po că i in ţei pe ce ea ce Te-a năs cut
ai a ră ta t-o ce lor ce cân tă Bi ne e eşti cu
vân tat Dum ne ze ul Pă rin ţi lor noş tri

Şi acum.

De ne pu tin ţa tru pea a scă şi de boa la
cea su fle tea scă Năs că toa a re de Dum ne zeu pe
cei ce vin cu cre di in ţă la a co pe ră mân tul
tău dum ne ze iesc în vred ni ceş te'i să fi i e tă mă du iţi
ce ea ce no o uă ni L-ai năs cut pe Hris tos
Mân tu i to rul lu mii

Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul».

N u tre ce cu ve de e rea pe cei ce cer a ju to rul cel de la ti ne Fe cioa a ră şi'ţi cân tă şi te prea î nal ţă Stă pâ â nă în tru toţi ve cii

B o gă ţi i i i e de vin de cări verşi Fe cioa ră ce lor ce te la u dă cu cre din ţă şi îţi prea î nal ţă naş te rea ne gră i tă «Lăudăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu».

T ă mă du ie e e eş te-mi ne pu tin ţa su fle tu lui şi du re ri le tru pu lui meu Fe cioa ră să te slă vesc pe ti ne cea pli i nă de har Şi acum.

T u u iz go neşti nă vă li ri le is pi te lor şi bân tu ie li le pa ti mi lor Fe cioa ră pen tru a cea a a as ta te lă u dăm în tru toţi ve cii Apoi Irmosul, cu stihul. Să lăudăm, bine să cuvântăm.

P e Îm pă ra a a a tul Ce resc pe Ca re Îl la u dă

Oş ti le În ge re eşti lă u da ţi'L şi prea î năl

ţa ţi'L în tru toţi ve cii

Şi numaidecât Cântarea a IX-a.
Irmosul, fără stih.

Fe cioa ră prea cu ra tă cei mân tu iţi prin ti

i ne de Dum ne zeu Năs că toa re te măr tu ri sim

cu ne tru peş ti le Ce e te pe ti i ne mă rin du te

Nu tre ce cu ve de rea la cri mi le me e le

Fe cioa ră ce ea ce L-ai năs cu ut pe Hris tos Cel ce

a şters toa tă la cri ma de pe fa ţa tu tu ror

Um ple'mi de bu cu ri e i ni ma Fe cioa a ră

ce ea ce pli ni rea bu cu ri i ei o ai pri mit şi

ai şters Prea cu ra a tă tris te e ţea pă ca tu lui

Li man şi o cro ti re ce lor ce vin la ti

i ne fă te Fe cioa ră cu ra tă şi zid ne clă ti nat

şi bu cu ri e şi spri i jin şi i a co pe ră mânt

Cu ra za lu mi nii ta le lu mi nea

Slavă.

a ză Fe cioa a ră ne gu ra ne şti in ţei şi o a

lu un gă pe ea de la cei ce cu cre din ţă te măr tu

ri sim Năs că toa re de Dum ne zeu

Şi acum.

În lo cul ră u tă ţii şi al ne pu ti in ţei

sme rin du mă Fe cioa ră tă mă du ieş te mă şi

din tru ne să nă ta a te la să nă ta te mă în

toar ce

Catavasia.

O, prea lu mi na te nor Ma ai ca lui Dum ne zeu

pe cei ce se lup tă cu noi su ur pă'i cu dreap ta ta

cea stă pâ ni toa re şi a tot pu ter ni că ce lor în

tru scâ âr be le a ju tă pe cei a su pri iţi îi mân

tu ieş te şi dez lea gă de pă ca a te pe cei

ce se roa gă ţi e că toa te le poţi câ te le vo ieşti

Cu vi ne se cu a de vă rat să te fe ri cim

de Dum ne zeu Năs că toa a re cea pu ru rea fe ri ci

i tă şi cu to o tul fă ră pri ha a nă şi Ma a a

ai ca Dum ne ze u lui nos tru

Pe cea mai cins ti tă de cât He ru vi mii şi mai

pros lă vi i tă făr' de-a se mă na re de cât Se ra

fi mii ca re fă ră stri că ciu u ne pe Dum ne

zeu Cu vân tul ai năs cut pe ti ne cea cu a de vă rat

Năs că toa a a a re de Dum ne ze eu te mă rim şi Megalinariile.

Pe cea de cât ce ru ul mai pre sus şi mai stră lu

ci i tă de cât ra ze le soa re lui ca re a stri

cat bles te mul no os tru să o cins tim tot dea u na cu la
u de

De mul te le me le ne le giu iri îmi bo leş te tru
u pul şi slă beş te su fle tul meu ci tu cea cu da
ruri dă ru i i tă cu în du ră ri le ta a le a ju
tă mă

Fe cioa ră şi Mai ca lui Dum ne zeu de gra bă pri
meş te ru gă ciu u nea ro bi lor tăi şi roa gă'L Stă
pâ nă pe Cel năs cut din ti i ne ca să ne mân tu
ia as că cu în du ra rea Lui

Cân tăm cu o sâr di e bu cu raţi ţi e lă u da
a tă Năs că toa re de Dum ne zeu ci cu Mer gă to
rul Î na i in te şi cu toţi Sfin ţii scă pa re so leş te ne

P ă gâ nii ră mâ nă fă ră de glas ca re nu se'n
chi nă la cins ti i tă i coa na ta de E van ghe lis
tul Lu ca zu gră vi i tă a ce ea ce se chea a mă
Că lă u zi toa rea

Î în du ră te mi e ce lui sme rit c'a fa ră de
ti i ne o cro ti re al ta nu ştiu cel plin de tot
fe lul de pă ca a te mă mi lu ieş te Nă dej dea creş
ti ni lor

D in ti i ne Năs că toa re de Dum ne zeu Dum ne
zeu Cu vâ ân tul în tru pân du Se ne gră it co vâr şeşti
Fe cioa ră Oş ti rea cea Ce rea as că ţi e dar îţi
a du u cem cân ta a re de la u dă

C u toa te oş ti ri le În ge reşti cu Bo te ză

to o rul cu A pos to lii cei slă viți și cu tot so

bo rul Sfin ți lor Stă pâ â nă Fi u lui tău te roa a gă

toți să ne mân tu i i i im

la sfârșit Troparul. Glas 2. Δι.
«Când de pe lemn».

T u tu ro or ne a juți ca o bu nă ce lor ce

ve nim cu cre di in ță la pu ter ni că mâ na ta ne

a vând alt un de va pă că to șii că tre Dum ne zeu în

pri mej dii și în tris tări mij lo ci toa re prea bu u nă

cei ce sîn tem gâr bo viți de că tre mu ul te gre șeli

Ma ai ca Dum ne ze u lui Prea î nalt la ti ne că dem

cu to o ții din toa tă'm pre su ra a rea iz bă ve eș

te'i pe ro bii tăi

T u tu ror ce lor în tris tați bu cu ri e și ne drep

tă ți ți lor spri i jin și hra nă ce e lor flă mânzi mân

gâ ie e re stră i ni lor şi or bi lor to iag cer ce ta

re bol na vi lor în du re ra ţi lor foa ar te a co pe

ri re şi a ju tor şi mai că ce e e lor or fani Ma ai ca

Dum ne ze u lui Prea î nalt Cu ra tă sâr gu ie eş te

ru gă mu ne ţi i e şi iz bă ve eş te'i pe ro bi tăi

Bu u cu ră te prea cu ra tă Fe cioa ră cin sti tul

sce ep tru al Îm pă ra tu lui Hris tos bu cu ră te c'ai

cres cut Stru gu re le e Cel de tai nă bu u cu ră te a Ce

ru lui U u şă bu cu ră te Rug ne ars ce lu mi nezi toa tă

lu mea bu u cu ră te a tu tu ror bu cu ri i e

mân tu i rea cre din cio şi lor a pă ră toa rea

şi scă pa a rea tu tu ror creş ti ni lor Stă pâ â nă

Stă pâ nă pri me eş te ru gă ciu ni le ro o bi lor tăi

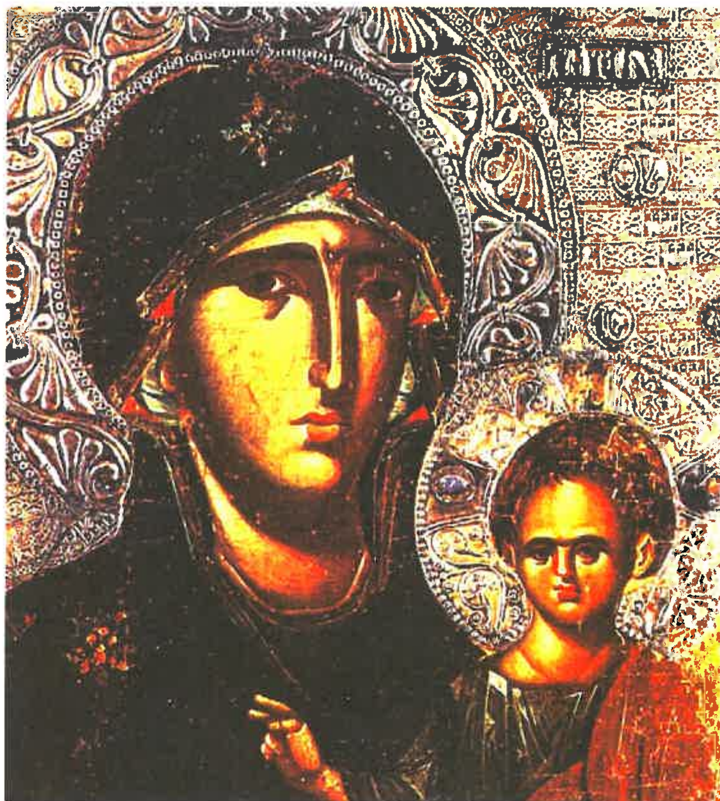
şi ne iz bă ve eş te pe noi din toa tă ne vo ia şi ne ca zul

Toa a tă nă dej dea mea spre ti ne o î nalţ Mai ca lui Dum ne zeu pă zeş te mă sub a co pe ră mân tul tău

Pen tru ru gă ciu ni le tu tu ror Sfin ţi lor Tăi Doa am ne şi a le Năs că toa a a rei de Dum ne zeu pa cea Ta dă ne o no o uă şi ne mi lu ie eş te pe noi ca un sin gur În du ra a a at

SLUJBA PARACLISULUI MARE

al

PREASFINTEI NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU

care se cântă
în zilele Postului Adormirii Maicii Domnului
împreună cu Paraclisul cel Mic,
o zi unul, o zi celălalt;

facere a împăratului Teodor Duca Lascaris.

PARACLISUL MARE al PREASFINTEI NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU

C a n o n u l.

Cântarea I. Glas 8. «Pe Faraon ce se purta în car».

Prea sfân tă Năs că toa re de Dum ne zeu mân tu ieş te ne pe noi

A a le'n tris tă ri lor por niri în vă lu ie sme ri tul su u fle tul meu şi no rii is pi te lor a co pe ră i i ni ma mea Mi rea să a lui Dum ne zeu ca re-ai năs cut Lu mi na dum ne ze ias că şi veş ni că stră lu ceş te'mi lu mi nă de bu cu ri e

D in tru ne voi şi din tru scâr be fă ră de nu măr şi de vrăj ma a şii cei răi şi a le vi e ţii ne ca

a zuri Prea cu ra tă iz bă vin du mă cu prea ta re

pu te rea ta îţi mă resc şi îţi la a ud ne mă su ra

ta mi los ti vi i re şi mân gâ ie rea ta cea

că tre mi ne

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu

lui Duh

Iîn cre zân du mă în pu ter ni că fo lo sin

ţa ta cu tot su u fle tul meu a lerg a cum cu dea

di in sul la al tă ău a co pe ră mânt şi îmi plec ge

nun chii mei şi plâ âng cu sus pi na re nu mă tre ce

pe mi ne ti că lo o sul ce ea ce eşti a dă

pos ti rea creş ti ni lor

Si a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor

A min

Nu voi tă cea de a stri ga cu tă ri e mă ri ri le ta le ce le fă ră de nu u măr că de n'ai fi sta at ru gân du'L pen tru mi ne pu ru rea pe Fi i ul şi Dum ne ze ul tău din tul bu ra rea vi e ţii ci ne de gra a bă m'ar fi scă pat şi din pri mej di i le ce e le re le

Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălţat».

Lip sit fi ind de toa a te cu du re re e strig ţi e gră beş te fier bin te o cro ti toa re şi a ju to rul tău dă'l mi e ro bu lui tău ce lui sme rit şi ne me er nic ca re cu căl du ră ca ut spri i ji nul tău

Mi nu na t-ai spre mi i ne a cum Stă pâ â nă cu-a de vă rat fa ce rea de bi i ne şi mi le e le ta

le ci te slă vesc şi te la ud cins tin du'ţi ne mă su

ra a ta şi mul ta pur ta re de gri i jă a ta Slavă.

Mă cu prin de Stă pâ â nă vis co li rea is pi te lor

şi în tre i te le va a luri a le'n tris tă ri lor m'a

co pe ră ci tu gră bin du te dă'mi mâ nă de e a ju tor

spri ji ni toa a rea şi o cro ti toa rea fier bi in te

a mea Şi acum.

De Dum ne zeu Năs că toa a re a de vă ra tă

te măr tu ri sesc pe ti ne Stă pâ â nă ce e ea ce ai

pier dut stă pâ ni a mor ţii căci ca Mai ca Vi e e

ţii din pă mân tul stri cat la vi a a ţă m'ai dus

Un de de-a cum al tă spri ji

Cântarea a IV-a.
«Tu eşti vârtutea mea».

ni i re îmi voi a fla un de voi me er ge un de

mă voi mân tu i ce a ju tă toa re cal dă voi a vea

cel clă ti nat de scâr be le e şi vi fo re le vi e

ţii în tru ti ne u na nă dăj du iesc şi în drăz nesc şi

mă la ud la a co pe ri rea ta + a lerg mân tu ieş

te mă

Râ ul cel du ul ce al mi los ti vi ri lor ta

le ca re cu bo ga a te dă ru iri mi-a ră co rit ti că

lo sul şi sme ri tul su fle tul meu Cu ra a tă cel chi

nu it în cup to rul is pi te lor şi scâr be lor îl

mă resc şi îl la ud la a co pe ri rea ta + a lerg

mân tu ieş te mă

Slavă.

Pe ti ne u na cu ra a tă fă ră de pri ha

nă Fe cioa ră pă că to sul te a duc în tă ri re ne bi ru

i tă a dă pos ti re şi zi id ne tre cut ar mă de mân

tu i re nu mă tre ce pe mi ne des frâ na tul spri

ji ni rea ce lor slabi nă dej dea ce lor fă ră nă dej de

şi bu cu ri e şi a ju tor în tris ta ţi lor Şi acum.

Cum voi pu tea du pă vred ni ci e a spu ne ce

le fă ră de nu u măr în du ră ri le ta le ca

re ca o a a pă mi-au ră co rit su fle tul meu Stă pâ

â nă ce se a prin de de pa ti mă ci o, pur ta rea ta de

gri i jă şi a ta bi ne fa ce re ce din bel şug a su

pra mea a le-ai văr sat

Cântarea a V-a.
«Pentru ce m'ai lepădat».

Cu mul ţu mi re strig ţi e Bu cu ră te Mai că Fe

cioa a ră dum ne ze ias că Mi rea să a co pe ră mân

tul cel dum ne ze iesc bu cu ră te ar mă şi zi id ne sur

pat bu cu ră te spri jin şi a ju to or şi mân tu

i re ce lor ce cu cre din ţă la ti i ne se-a dă pos tesc

Cei ce mă u ră ăsc în de şert su li ţe şi să bii

şi groa a pă mi-au pre gă tit şi cum plit se lu up tă ti

că lo sul meu trup să îl sfâ şi e la pă mânt să'l sur pe

cum plit se lu up tă Prea cu ra tă ci de a ceş tia gră

bin du te sca pă mă

Slavă.

Din tru toa tă ne vo ia şi din în tris ta re şi boa

lă ri di că mă şi cu-a ta pu te re sub a co pe ri

rea ta pă ze eş te mă ne a tins de îm pre su ra re şi

de vrăj ma a şii ce mă lup tă şi mă u răsc Prea cu

ra tă Stă pâ na mea

Şi acum.

Ce'ţi voi a du ce în schim bul da ru ri lor ta le cu

ca a re m'ai des fă tat şi ne mă su ra a tei bu nă tă

ţii ta a le Stă pâ na mea ci îţi prea mă resc du pă pu

te e re şi îţi la ud ne gră i ta mi lă cea că

tre mi ne

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

No rii tris te e e ţi lor mi-au a co pe ri it

i ni ma şi ti că lo o sul meu su flet în tu ne ca

re fă cân du'mi Fe cioa a ră ci tu ca re Lu mi i na

ne zi di i tă O ai năs cut a lun gă'i de par te de

a ici cu su fla rea dum ne ze ieş tii ta le ru gă ciuni

Mân gâ ie e e e re te ştiu în tru scâr be şi tu

tu ror bo li lor vin de ca re şi sfă râ ma re cu to tul

a mo or ţii şi râu de vi a a ţă ne de şer tat şi tu

tu ro or ce lor din ne voi spri ji ni re prea ta a re şi

grab ni că

Slavă.

N u u u as cund a dân cul mi lei ta a le nici no ia nul mi nu ni lor fă ră nu măr și nici iz vo rul ce pu ru rea cu ur ge al mi los ti vi i rii ta le că tre mi ne ci tu tu ro or le măr tu ri sesc și le strig și le ves te esc cu o sâr di e

Și acum.

Î în con ju ra a a tu m'au va lu ri le vi e e ții ca al bi ne le fa gu re le Fe cioa ră și cu prin zân du'mi i ni ma o ră nesc cu să ge ți le ne ca a zu ri lor ci să te a flu a ju tor iz bă vi re și spri jin Stă pâ na mea

Cântarea a VII-a.
«În cuptor feciorii Evreilor».

C e ea ce Lu mi na ai năs cut de Dum ne ze eu Năs că toa re pe mi ne'n tu ne ca a tul din tr'a

pă ca te lor noap te la lu mi nă mă poar tă ce

ea ce eşti Lu mi nii ne pri hă nit şi prea cu rat să ă

laş ca să te slă vesc cu râv nă

A a co pe ră mânt fii mi i e şi o cro ti i re

şi a pă ra re şi la u dă Fe cioa ră ce lui

ce sînt gol a cu um de tot a ju to rul tă ri a

pă ră si ţi i lor şi nă dej dea ce lor fă ră nă dej

de

Slavă.

Cu tot su fle tul Stă pâ nă şi cu gân dul cu

i ni ma şi bu ze le te slă vesc pe ti ne des fă tân du

mă de ma ari da ru ri le ta a le ci o o, bu nă

ta tea a ta şi mi nu ni le ne sfâr şi te

Şi acum.

Ca u tă cu o ochi mi los tiv spre mi ne şi ne

ca zul ce îl a am cer ce tea ză'l şi din ne voi cum

pli te din vă tă ma a re şi din pri mej dii şi din

is pi te iz bă veş te e mă du pă mi la ta cea ma re

Cântarea a VIII-a. «Pe Cel ce în muntele sfânt».

Pen tru în du ra rea mi

los ti vi rii ta a le Fe cioa ră nu mă tre ce Cu

ra tă cu ve de rea pe cel ce mă î nec în fur

tu na va lu ri lor vi e ţii ci mâ nă de-a ju tor îmi în

ti in de ce lui ce m'a fu und în re le le vi e ţii

Îîm pre su rări şi în tris tă ări şi ne ca zuri

m'au a flat Cu ra tă şi scâr be le vi e ţii şi

de pre tu tin deni is pi i te mă'n con ju ră ci tu Prea

mi los ti i vă mă a dă pos te eş te sub a ta

a co pe ri re

«Să lăudăm, bine să cuvântăm».

Iîn fur tuni li man să te a a flu pe ti ne
în scâr be ve se li e şi bu cu ri e Stă pâ nă şi
în boli a ju tă toa re prea grab ni că iz bă vi toa
re în pri me ej dii şi o cro ti toa re în tru is pi
te

Şi acum.

Bu cu ră te sca u nul Dom nu lui cel în chi pul
fo cu lui dum ne ze ias că năs tra pă de Ma nă pri
mi toa re bu cu ră te sfeş nic de a ur cu lu
mi i nă nes tin să bu cu ră te sla va fe cioa re e
lor şi a mai ci lor fru mu se ţe

şi Irmosul Cântării a VIII-a «Pe Cel ce în muntele».

Pe Ce e el ce în mun te le cel sfânt S'a pro slă vit
şi în rug prin foc lui Mo i si i + i-a fă cu ut cu nos cu tă
tai na cea ma a re a Pu ru rea Fe cioarei pe Dom nul lă

u da a ţi'L şi prea î năl ţa a ţi'L în tru toţi ve e e

cii

şi numaidecât Cântarea a IX-a.
Irmosul, fără stih.

În fri co şa a tu s'a ce rul de a ceas ta

şi s'au spăi mân tat mar gi ni le pă mân tu lui că Dum

ne zeu oa me ni lor tru peş te S'a a ră tat şi pân te

ce le tă ău s'a fă cut mai cu prin ză tor de cât ce e

ru ri le de Dum ne ze eu Năs că toa re pen tru a

cea as ta te mă reş te so bo rul În ge resc şi nea mul o

me nesc

Că tre ca re a al ta Prea cu ra tă voi a ler ga

în co tro mă voi du ce un de mă voi mân tu i un de

voi mer ge ce a dă pos ti re îmi voi a fla ce cal dă

pă zi toa a re şi spri ji ni re în în tris tări în tru ti

ne u u na nă dăj du iesc în tru ti ne u u na mă şi

la ud şi în drăz nind că tre ti i ne a lerg

Nu e es te cu pu tin ţă a nu mă ra mă ri ri

le ta le de Dum ne zeu Năs că toa re şi a ves ti

ce lor lalţi a dân cul de ne ur mat al mi nu ni lor ta

le mai pre sus de min te ce fă ră'n ce ta re se să vâr

şesc ce lor ce cu dra a gos te te cins tesc şi în

tru cre di in ţă ţi se'n chi nă ca a de vă ra tei

Năs că toa rei de Dum ne zeu

Slavă.

Iîn cân tă ări de mul ţu mi re sla vo slo vesc şi

îţi cins tesc ne mă su ra ta mi lă şi măr tu ri sesc ce

lor lalţi bo ga tă pu te rea ta şi bi ne fa ce ri

le ta le ca re că tre mi ne le-ai re văr sat de-a pu

u ru rea le la ud cu i i ni ma şi du hul şi cu
gân dul şi cu lim ba mea

Şi acum.

Pri me eş te ru gă ciu nea mea cea sme ri tă şi
tân gu i rea nu mi-o tre ce şi la a cri mi le şi sus pi na a
rea ci ca o bu nă a ju tă mă şi pli neş te ce re
ri le că toa te le poţi ce ea ce eşti mai că Stă pâ nu lui
şi Dum ne ze e u lui Prea î nalt chiar şi nu u mai
în semn de-ai fa ce că tre mi ne jal ni cul ro bul tău

Irmosul Cântării a IX-a, pe larg, adică stihiraric.
Alcătuire a Sfântului Ioan Damaschinul. Glas 8.

În fri co şa a a a a tu u u u s'a Ce e rul
de a cea a a as ta şi s'a au spăi mâ ân tat mar
gi ni i i i le pă mâ ân tu u lui că Dum ne e zeu
oa a a me ni i lor tru pe eş te S'a + a a ră ă

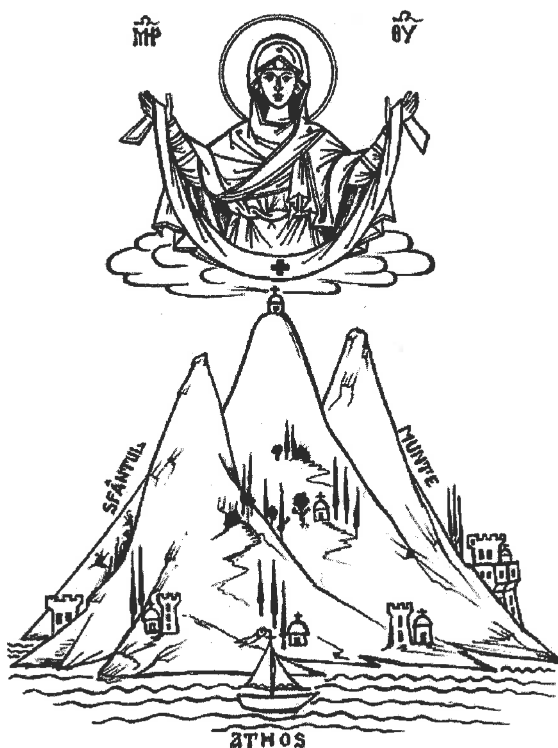
tat şi s'a fă cut pân te ce e le e tă ău mai în că

pă to or de cât Ce e ru ri le de Dum ne ze e e

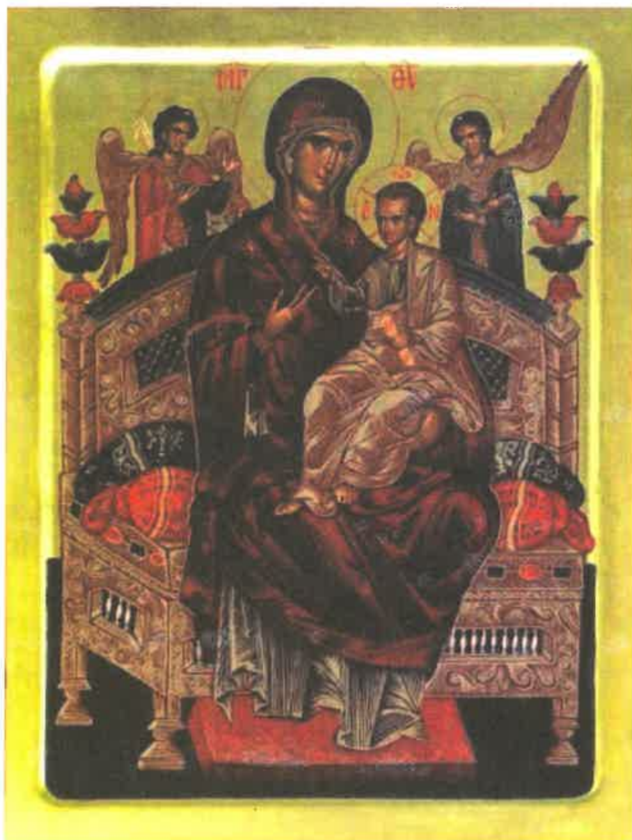
e e e eu Năs că toa a a a a re pen tru a cea a a

a a as ta te e mă reş te e so bo rul În ge resc şi

nea mul o o o me e e e ne e e esc

CANON PARACLIS

către

PREASFÂNTA NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

care se cântă spre cinstirea
icoanei făcătoare de minuni numită

PANTANASSA adică **«ÎMPĂRĂTEASA TUTUROR»**

aflată în mânăstirea Vatopedului
din Sfântul Munte Athos;

astfel tradus după cel alcătuit de părinții Mânăstirii.

PARACLISUL ICOANEI «ÎMPĂRĂTEASA TUTUROR» A PREASFINTEI NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU

Troparul Icoanei. Glas 4.

Pe cei ce cu dra gos te i coa na ta o cins tesc
ce rând cu e vla vi e dum ne ze ies cul ei har mân
tu ieş te'i Stă pâ nă sca pă'i di in ne ca zuri pe cei ce-a lear
gă la ti ne tur ma ta a pă zeş te-o de toa tă ne vo
o o o o ia ca re pu ru rea ce e re a ju to o
ru ul tă ău

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecându'o».

Prea sfân tă Năs că toa re de Dum ne zeu mân tu ieş
te ne pe noi

De mul te is pi te fi ind cu prinşi în tru ti ne

nă dej di le ni le pu nem Ma ai ca lui Dum ne zeu cea

pu ru rea vi i e Îm pă ră tea sa tu tu ror cu mij

lo ci rea ta a iz bă veş te ne

Mo me li le pa ti mi lor dră cești tur ma ta tot

dea u u na o în con ju ră Ma ai ca lui Dum ne zeu

ci ca cea mai pre su u u us de cât toa a tă zi di i rea

cu mij lo ci rea ta a iz bă veș te o

Sla vă Ta tă lui și Fi u lui și Sfâ ân tu lui Duh

Mai ca Zi di to ru lui tu tu ror și Mân tu i

to ru lui și Îm pă ra tu lu ui a toa te să nă ta a a

a te ce lor ce-a lea ar gă la ti i ne cu mij lo ci rea

ta a dă ru ieș te le

Si a cum și pu ru rea și în ve cii ve ci lor A min

Cu tru pul şi su fle tul meu bo lind de tot a ju
to o rul şi vin de ca rea cea grab ni că pe mi ne
Stă pâ â nă Îm pă ră tea sa tu tu ror cu mij lo ci
rea ta în vred ni ceş te mă

Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălțat».

Pă zi toa re te-ai a ră tat tu tu ror cre din cio şi lor
cu a ta pur ta re de gri i jă din ne voi iz bă veş te
ne că pe toa te le poți pe Îm pă ra tul năs câ ân
du'L u na Îm pă ră tea să a tu tu ror

Ru gă ciu nea pri me şte o a sme ri ți lor ro o bi
lor tăi ce lor în boli de tot fe e lul şi i în îm pre su
rări mij lo ci toa re fi ind că tre al tău Fiu Fe cioa
a ră cu so li rea ta iz bă veş te ne Îm pă ră tea
a să a tu tu ror

Slavă.

Pe Cu vân tul Cel Mi los tiv al lui Dum ne ze eu L-ai
năs cut şi iz vor de mi lă pe ti i ne cre din cio şi
lor te-a a ră tat ci şi a cum mi lu ieş te'i pe cei
ro biţi şi îi sca a pă din în tris tări şi is pi i te
Îm pă ră tea să a tu tu ror

Şi acum.

Vis ti e ri e de da a ruri a Du hu lui Ce lui
a toa te lu cră tor de Dum ne zeu Năs că toa a re cu
to ţii şti in du te ne ru găm că tre ti ne din tru smin
te li le ce e ne cu prind cu mij lo ci rea ta iz bă veş
te ne Îm pă ră tea a să a tu tu ror

Sedealna. Glas 2. Δι.
«Cele de sus căutând».

Ne în tâm pini pu ru rea cu a co pe ră mân tul
tău şi ne mân tu ieşti pe noi din boli şi din ră u tăţi pe
cei ce stri găm cu stă ru i in ţă Îm pă ră tea

să a tu tu ror a ju u tă ne şi iz vo ră ăş te

ne vin de cări u na tă mă du i toa re grab ni că ă ă ă

Cântarea a IV-a. «Auzit-am, Stăpâne».

Îm pă ră tea să a tu tu ror

îi a uzi pe cei ce chea mă mi los ti vi rea ta ce

ea ce-ai năs cut pe Cel Mi los tiv şi Mân tu i to rul ce e

lor ce te cins tesc

Nă vă li rea ce lor ce ne u răsc şi ur ze li le

lo or ri si peş te le pa ce dă ru in du ne o, Îm pă

ră tea să a tu tu ror

Slavă.

De gra bă tă mă du ind ro bi lor tăi ne pu tin ţe le

cei ce te cu noaş tem pe ti i i ne îţi î năl ţăm cân ta a

re de la u dă

Şi acum.

A a ju tor şi nă de ej de şi tă mă du i rii te

me ei în tă rit pe ti ne do bân din du te din tru

toa tă boa la ne iz bă vim

Cântarea a V-a.
«Luminează-ne pe noi».

N o o rii is pi te lor mă cu prind pe mi ne ti

că lo sul a ju to rul tău dă mi'l mi i e Cu ra tă

ca re-ai năs cu u ut A du că to rul mân tu i rii

I iz bă ve eş te Fe cioa a ră din ne ca zuri pe ro

bii tăi ce e ea ce ai pur tat pe Mân tu i to o rul Hris tos

şi mân tu i i i i re ce lor ce'ţi cer dă ru ieş te le

Slavă.

S ti in ge vă pa a ia pa ti mi lor noa as tre cu

ră coa rea mij lo ci rii ta le Năs că toa rea Lu mi

i i i nii Ce lei cu Ta tăl de o fi in ţă

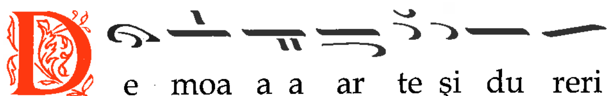
Şi acum.

V in de că Stă pâ â nă ne pu tin ţe le cre din cio

şi lor cu mi los ti i vă pur ta rea ta de gri jă şi

să nă ta a a te tu tu ror dă ru ieş te le

De moa a a ar te şi du reri

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

iz bă veş te'i pe cei ce se roa gă ţi e Fe cioa ră şi-a

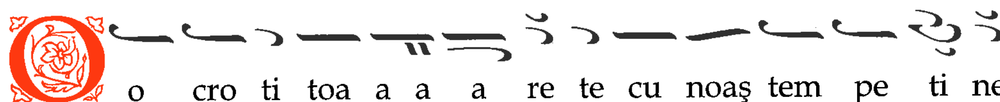
le vrăj ma şi lor cur se cu to o tul le ri si peş te de

grab de la tur ma ta Îm pă ră tea a să a tu tu ror

că ai pu te re ca Mai ca Stă pâ nu lui

Oo cro ti toa a a a re te cu noaş tem pe ti ne

şi li man mân tu i rii fă ră min ciu nă că ri si peşti

nă vă li rea is pi i tei şi dă ru ieşti dez le ga re gre

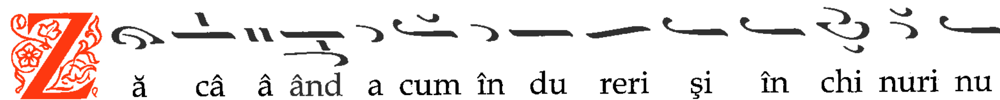

şa le lor Stă pâ nă Ma ai ca lui Dum ne zeu spri ji

ni toa rea ce e lor fă ră nă dej de

Slavă.

Ză că â ând a cum în du reri şi în chi nuri nu

e tru pu lui meu tă ă mă du i re ci ce ea ce ză mis

lind de la Du u hul pe Zi di to rul a toa te în pâ

ân te ce L-ai pur tat ri di că mă din tru ne voi şi

să nă ta te îmi dă ă o, Stă pâ na mea

Şi acum.

A a du că toa a a a re mân tu i rii noas tre şi

iz bă vi re de re le tu eşti Fe cioa ră ci cu căl du

ră stri găm că tre ti i ne şi dez le ga re lu ăm cu so li

rea ta Îm pă ră tea a să a tu tu ror din stri

că ciu ne de gra bă ri di că ne

după Cântarea a VI-a, al doilea tropar.

Cu ra a a a tă ca re prin cu vânt pe Cu vân tul în

chip ne tâl cu it L-ai năs cut în zi le le din u ur mă nu

în ce ta ru gân du'L ca u na ce ai în drăz ni re

de Mai că ă ă ă ă

Condacul. glas 2. Δι. «Păzitoarea creştinilor».

So li toa rea mân tu i rii cre din cio o şi lor

mij lo ci toa re că tre Dum ne zeu ne a dor mi i i tă

nu tre ce cu ve de e rea ru gă ciu u ni le ce lor

bol navi ci ne iz bă veş te ca a o bu nă din tru

ne voi pe ro bii tăi ca re ne ru găm cu cre din ţă dă

ne tă mă du i re şi iz bă ve eş te ne din pri me e ej

dii ce ea ce pu ru rea pă zeşti pe cei ce te la u

dă ă ă ă

apoi stihira de după Evanghelie. Glas 6. Δι.
«Toată nădejdea».

Dă ru ie eş te ne de grab cu pur ta rea ta a de

gri jă mi le le şi ha rul tău şi din re le sca pă ne cu

mij lo ci i rea ta no o uă pe Dum ne zeu L-ai năs cut

Prea cu ra a a tă şi din moa a a ar te ne-ai slo bo zit

pen tru a ce ea dar vin de că pe ro bii tăi cei bol navi şi

dă ru ieş te le ier ta a re cu sin gu ră în drăz ni

rea ta de mai că iz bă veş te'i din toa a a a te pe

cei ce stri i gă cu-a de vă rat Bu cu ră te mân gâ

ie rea ce e lor ce plâng cu ti ne es te Do o o om

nu u u ul

Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».

Stră lu cind ca un soa a re te a răţi Prea cu ra tă

Fe cioa ră ro o bi lor tăi în tru a ta i coa nă cu

pur ta rea de gri i jă tur ma ta mân tu in du o Năs

că toa a re de Dum ne zeu a Stă pâ nu u lui Mai că

Ca pe Mai ca lui Dum ne zeu cin stin du te Fe cioa ră

ne mân tu im pu ru rea scă pând din tru gre şa le şi

toa tă ne pu ti in ţa şi stri găm cu cre din ţă Stă pâ nu

lui Bi ne e eşti cu vân tat Dum ne ze ul Pă rin ţi

lor

Slavă.

Ca un turn de tă ri i e şi co moa ră şi sfâ ânt
a co pe ră mânt a vem a ta i coa nă iz vo rân du
ne no o uă râ ul mi nu ni lor ce lor ce Na aş te
rea ta o slă vim cu u cre din ţă

Şi acum.

Vin de ca rea cea du pă trup şi cea du pă su flet
Îm pă ră tea a să o dai ce lor ce vin la ti ne
cu'n drăz ni rea de ma ai că şi mij lo ci rea ta că
mu ri to o ri lor pe pă mânt L-ai năs cut pe e Stă pâ
nul

Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».

Ru gă ciu u u u nea Cu ra tei Mai cii Ta le
nu o tre ce Hris toa se cu ve de rea ca să te slă vim
pe Ti ne Î în du ra te

Ce lor ce su u u fe ră le dă ru ieşti vin de

ca re ce lor ce cu cre din ță Fe cioa ră se roa gă ți

e și îți prea î na al ță Naș te rea ne e gră i tă

Slavă.

Mir dum ne ze iesc Naș te rea ta Fe cioa a ră iz

vor al mi ru lui dum ne ze iesc a ta i coa nă a a ră

ta t-o mi rul mi nu ni lor a cea sta re e văr sân du'l

A a le is pi i i te lor vis co liri Prea cu

Și acum.

ra tă și a vrăj ma și lor u ră ne îm pă ca tă a

lun gă mân tu i in du'i pe cei ce te la u dă

Pri ci nă mân tu i rii

Cântarea a IX-a.
«Fecioară preacurată».

Fe cioa ră Prea cu ra a tă cei mu ri tori cu căl du

ră pe ti ne te ves tim și Năs că toa re cu-a de vă rat

Mân tu i to ru lui tu tu ror

Nu tre ce cu ve de rea la cri mi le me e le ce

ea ce su li ța mo or ții ai sfă râ mat de Dum ne zeu

dă ru i i tă prin ză mis li rea ta

Lă ca șul Bu cu ri ei bu cu ră te Fe cioa

a ră pli ni rea bu cu ri i ei năs cân du O și din tris

teți ne ri di i că prin mij lo ci rea ta

Pe cei ca re a lear gă la ti ne Prea cu ra

a tă îi mân tu ieș te și'i a a pă ră pu ru rea că pe Hris

tos Mân tu i i rea în pân te ce L-ai pur tat

Slavă.

Lu mi nii Năs că toa re ves tin du te pe ti

i ne mă iz bă veș te Cu ra tă de în tu ne ri cul pa ti

mii stră lu cind pe ste mi i ne lu mi na fe e ței

ta le

Și acum.

De boa lă și du re re și toa tă ne pu ti

in ța tă mă du ieş te'i Stă pâ nă pe cei ca re su fe ră

cu ha rul tău mân gâ i in du'i Îm pă ră tea să a

tu tu ror

«Cuvine-se» şi Megalinariile.

De cât toa te făp tu ri le mai pre sus mai în că

pă toa a re de cât toa te Ce ru ri le pri mind în tru

ti i ne dum ne ze ia as ca vă pa a ie să laş Dum

ne ze i rii Fe cioa ră te-ai a ră tat

Ma ai ca Îm pă ra tu lui Prea î nalt Cu ra tă

Fe cioa a ră co vâr şeşti cu a de vă rat în trea ga zi

di i re pen tru a ce e ea pe ti i ne te lă u dăm

cu to ții Îm pă ră tea să a tu tu ror

Ve zi'mi ne pu tin ța Stă pâ na mea ve zi'mi în

tris ta rea Îm pă ră tea a să a tu tu ror ve zi'mi Prea

cu ra tă a i ni mii du re e re şi'mi iar tă ca o

bu u nă fă ră de le gi le

Min tea lu mi nea ză'mi cu ha rul tău Năs că toa

rea Lu mi nii ro gu mă ţi i e ne vred ni cul pâ â nă

să m'a jun gă cum pli i tul ceas al mor ţii şi în tru

lu mi i nă tu rân du ieş te mă «Din tine, Născătoare-de-Dumnezeu»; Apoi

Cu toa te oş ti ri le în ge reşti cu Bo te ză to

o rul cu A pos to lii cei slă viţi şi cu tot so bo rul

Sfin ţi lor Stă pâ â nă Fi u lui tău te roa a gă toţi

să ne mân tu i i i i im

CANON PARACLIS

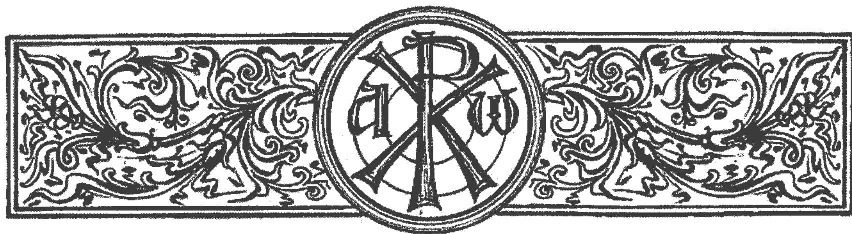

către Sfântul Sfințitul Mucenic

HARALAMBIE

FĂCĂTORUL DE MINUNI,

a cărui pomenire o săvârşim pe 10 Februarie.

PARACLISUL
SFÂNTULUI SFINȚITULUI MUCENIC HARALAMBIE, FĂCĂTORUL DE MINUNI

Tropar. Glas 4.

V e niți toți cre din cio o şii la Pur tă to rul de chi nuri
cu cu get de sme re e ni e să că dem şi să zi cem Sfin ți
te Mu ce ni i ce slă vi te Ha ra la am bi e sca pă'i
de toa a tă boa la pe cei ce-a lear gă la ti ne a pă ră'i
de e pri mej dii şi de re le Pă ri i i in te cu ru
gă ciu ni le ta le că tre Hris tos că pe ti i ne o cro
ti tor cu to o ții te-am câş ti gat

sau aşa, mai zăbavnic

V e niți toți cre din cio o o şii la Pur tă to o o
ru u ul de chi nuri cu cu get de sme re e ni e

să că de em şi i i să zi cem Sfin ţi te Mu

ce ni i ce slă vi te Ha ra la am bi e sca pă'i de

toa tă boa la pe cei ce-a lea ar gă ă ă la ti ne

a pă ră'i de pri mej dii şi de re le Pă ri i i in te

cu ru gă ciu ni le ta le că tre Hris tos că

pe ti i ne o cro ti tor cu to o ţii te-am câş ti i ga at

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Pe faraon ce se purta în car».

Sfin te al lui Dum ne zeu roa a gă te pen tru noi

Cu a le ta le ru gă ciuni că tre Hris tos Mu ce ni

ce e cin sti te din pri mej dii iz bă veş te ne şi

de ră u ta tea cum pli tă de toa tă'm pre su ra rea şi

de ru şi nea pă ca tu lui şi o sân di rea cea veş ni că

Sfin ţi te Mu ce ni ce Ha ra lam bi e

A al tu tu ro ra Îm pă rat şi Domn stră lu ci rea
su fle tu lui tău mai 'na in te vă zân du o a'm po
do bi t'o mi nu nat cu pre o ţi a Pă rin te a
poi cu ha rul mu ce ni ci ei de să vâr şin du o în Ce
ruri pe ti ne te-a să lăş lu it

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui
Duh

Dum ne ze ieş te de sla a vă în vred ni cin du te
în Ce ruri lo cu ieşti cu În ge rii Sfi in te şi cu
ce te le Sfin ţi lor ci roa gă te Dom nu lui cu în drăz
ni rea ce ai spre Dân sul să ne iz bă veas că de
cer ta rea Lui de îm pie tri re şi toa tă pri mej di a

Si i a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor

A min

Mai pre sus de cu vânt pe Dum ne zeu lu mii L-ai năs cut şi a le Ce ru ri lor în țe le gă toa a re Oş tiri cu fru mu se țea ta Fe cioa ră le-ai lu mi nat Prea cu ra a tă ci lu mi nea ză ne şi pe noi ri si pin du ne tot în tu ne ri cul

u râv nă te lă u dăm Mu ce ni ce Ha ra lam bi e pe toți de grab iz bă ve eş te'i din pri me ej dii şi tul bu rări cu ru gă ciu nea ta că tre Dom nul Pă ri in te la mân tu i re du câ ân du'i pe cei ca re te cins tesc

Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălțat».

ă că to rul a toa a te şi Dum ne ze ul mi nu ni lor ți-a dă ru it ți e ha a rul tă mă du i ri lor

pe ca re tu l-ai ce rut pen tru Hris tos ne vo in du te

şi pe ca re lu â ân du'l ro bi lor tăi dă ru ieş te

ni'l

Slavă.

Prin pro ni a cea de sus de la Dum ne ze eu ai fost

dat Fe ri ci te Pă ri in te ce e lor ce te cins tesc

pen tru a ceas ta a lun gă vă tă ma rea şi boa a la

dă ru in du ne no o uă ha rul dum ne ze iesc

Şi acum.

Ca pe Mai ca lui Dum ne zeu şi a făp tu ri lor la

u dă te cân tăm cu cre di in ţă toţi fe ri cin du te ci

iz bă veş te Fe cioa ră din ne vo ia po triv ni că pe

cei ce te la u dă pe ti i ne cea mai pre su us de

cu vânt

Iiz bă ve e e eş te Mu ce ni ce pe cei ce te la u

dă cu ru gă ciu ni le ta le că tre Hris tos de ne pu tin

i i in ță și de toa tă pri mej di a

Și al Născătoarei de Dumnezeu.

Cântarea a IV-a. «Tu ești vârtutea mea».

Tu Mu ce ni i ce pu te rea

și a ju to rul meu o cro ti to o rul și spri ji ni rea

mea ai do bân dit că tre Dum ne zeu mul tă în drăz

ni i re pen tru Hris tos ne vo in du te pen tru a

ceas ta toa tă boa la a lun gân du o dă ru ieș te

cre din cio și lor mi i la și ha rul dum ne ze iesc

Dân du te'n treg mu ce ni ceș ti lor chi nuri mi nu

na te Pre o te și tă ri a și ar me le chi nu i to

ri lor les ne bi ru ind cu dum ne ze ia as că pu te

re îm bră cân du te cu nu na cea ce reas că ai lu at

Fe ri ci te toa tă'n tris ta rea a lun g'o ru gă mu ne

Slavă.

Fii mi los tiv Sfin ți te Mu ce ni ce Ha ra
lam bi e Fe ri ci i te ro bi lor tăi pu ru rea dă
ru ind har îm bel şu gat cu ru gă ciu ni le ta a
le go nind de gra bă smin te li le şi de ce res cul
dar în vred ni cin du'i Pă rin te vă tă ma rea şi boa la
a lun gă le

Şi acum.

Tai na ta cea mai pre sus de cu vânt cu ge tân du o
Prea cu ra tă Fe cioa a ră de Dum ne zeu Năs că toa
re cu bu cu ri e ce te le Ce reşti se în fri co
şea a ză nici de cum pri ce pân du o ci prea cu ra tă
Stă pâ nă de ne pu tin ța tru peas că şi de du re re
de grab iz bă veş te ne

Cântarea a V-a.
«Pentru ce m'ai lepădat».

Lă u da te Pă rin te pe Dum ne ze ul a toa te

lu u mii tu L-ai ves tit chi nu in du ți se tru u pul de
Dum ne zeu pur tă to ru le Că ru ia te roa gă să
ne pă zea as că tot dea u na de toa tă boa la şi
ră u tă ți le de a cum

Do bân din du te Sfin te că tre Dum ne ze ul a
toa te fier bin te ru gă tor pu ru rea Sfin ți i te ne ru găm
iz bă ve eş te ne din ne voi de cum pli ta boa lă ca re
de gra ab ne îm pre soa ră şi de ne ca zuri şi toa tă
pri mej di a

Slavă.

Dez le gări de gre şa le dă ru in du le ce e lor ce
te cins tesc cu ru gă ciu ni le ta a le Mu ce ni ce a
lun gă ru gă mu ne toa tă vă tă ma rea şi ră u
ta a tea şi du re rea în vred ni cin du ne sla vei ce lei ce

reşti

Şi acum.

Prea cu ra tă Fe cioa ră pe Dum ne ze ul a toa te

în pâ ân te ce L-ai pur tat Că ru ia te roa a gă că toa te

le poţi câ te le vo ieşti deci de toa tă boa la şi de ghe

e e nă iz bă veş te'i pe toţi şi de mun ca cea veş ni că

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

Cu sfin ţe e e ni e ţi-ai pe

tre cut vi a ţa ta pe Dum ne zeu Sfin ţi te lu mii

ves tin du'L ia ră a poi în ţe lep te Pă ri in te mu

ce ni ceş te la Ce e ruri te-ai ri di cat cu ru gă

ciu nea ta că tre Hris tos de toa tă boa la a cum iz bă

veş te ne

Bi se e e ri că a Du hu lui Ce lui Prea sfânt cu nos

cân du te te lă u dă ăm cre din cio şii toa tă ne vo ia

şi boa la şi ră ă ul şi nă pras ni ca moar te a lun gă le

Sfin ţi te Ha ra lam bi e Iz bă vi to ru lui lu u

mii ru gân du te

Slavă.

Şti i i ind noi toţi în drăz ni rea că tre Hris tos ce-ai

do bân dit Fe ri ci i te Pă rin te te lă u dăm cu

cre din ţă şi'ţi ce e rem ur gi a ciu mei a lu un gă o de

la noi ru gân du te lui Dum ne zeu Sfin ţi te Mu ce

ni ce Ha ra lam bi e

Şi acum.

Ca ce e e ea ce pe Dum ne zeu Cel Ne cu prins

L-ai în că put în pân te ce Prea cu ra tă roa gă'L şi-a cum

că tre noi să Se'n du u re cu dum ne ze ias că mi

los ti vi rea Lui şi să ne fa a că moş te ni tori

bu cu ri ei şi sla vei ce e lei ce reşti

Prochimen.

Glas 4.

D re e e ep tul ca fi ni cul va în flo ri şi

ca ce drul Li ba nu lui se va în mul ţi

D re e e e ep tu u ul ca fi ni cul va în flo

ri şi ca ce drul Li ba nu lui se va în mul ţi i i i

N u ne pă ră si pe noi în tru a dân cu ul gre şa

lei Sfin te Ha ra lam bi e ci de grab a lun gă ne toa

tă îm pie tri rea că pie ri im Sfin ţi i te cei ce sîn

tem ţi nuţi în în tu ne e e ri cul pă ca te lor

de ca re iz bă veş te ne grab nic Mu ce ni ce şi Pre o

te ru gân du te Stă pâ nu lui cu în drăz ni i rea ce

ai spre Dân sul ne ru găm Fe ri ci i i i te a

u zi ne pe ro o bii tăi cei sme riţi şi ne sca a a a

pă de în tris tări şi ne ca zuri pu ru u rea a

Cântarea a VII-a.
«În cuptor feciorii Evreilor».

S fin te al lui Dum ne zeu roa gă te pen tru noi

M ân tu ieş te Pă rin te pe cei ce ţi se roa gă

de toa tă'm pre su ra rea şi vi fo rul po triv nic cu

ru gă ciu ni le ta le pe toţi cei ca re stri gă

Bi ne eşti cu vân tat Doa a am ne Dum ne ze u le în tru

toţi ve cii de 2 ori

S la vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ tu lui Duh

S fi in te Sfin ţi te Mu ce ni ce te roa gă pen tru

ce ei ce te cins tesc pe ti ne de du re re şi boa lă

scă pâ ân du'i pe cei ce stri gă Bi ne eşti cu vân tat

Doa a am ne Dum ne ze u le în tru toţi ve cii

S i a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor

A min

N ăs cu t-ai Prea lă u da a tă Ma ri e pe

Cel fă ră de ani Stă pâ nul a toa te pe Ca re ca

pe un fiu pen tru noi pu ru rea roa gă'L de boa lă şi

tot ne ca a a zul ca un Bun să ne mân tu ias că

D um ne ze ie es cul

Cântarea a VIII-a.
«Pe Cel ce în muntele cel sfânt».

Ha ra lam bi e se roa gă Ţi e U nu ia Îm pă ra

tul Sla vei să se ri si peas că toa tă du re rea şi pa

ti ma de la cei ce'l câ ân tă şi'l la u dă pe dâ ân

sul du pă vred ni ci e

D um ne ze e u le şi Stă pâ ne-a toa te în

chi nat cu fri că în Trei I pos ta suri pen tru ru gă

ciu ni le Sfân tu lui Ha ra lam bi e'n du ră Te spre cei

ca re Îți câ ân tă și Te prea î na al ță pe Ti

i ne în tru toți ve cii

Slavă.

Dum ne ze u le Pă ri in te Fi u le Du hu

le pen tru ru gă ciu ni le Mu ce ni cu lui iz bă

veș te de vrăj mași și de toa tă îm pre su ra rea po triv

ni că pe cei ca re Îți câ ân tă și Te prea î na al

ță pe Ti i ne în tru toți ve cii

Și acum.

De Dum ne zeu Năs că toa rea și pu ru rea fe cioa

ra Mân tu i to ru lui ne în ce tat se roa gă să

ne iz bă veas că din ne ca zuri și din tru toa tă pri

mej di a pe cei ce cu cre di in ță Îl lă u dăm

de-a pu ruri ca pe Dum ne ze e ul Cel pes te toa te

Vă zâ ând în ti ne ha

Cântarea a IX-a. Irmos: «Înfricoșatu-s-a cerul de aceasta».

rul dum ne ze iesc lu crând mai pre sus de fi re s'au spăi

mân tat ce ei ce ne bu neş te te chi nu iau că în

văz duh s'au a târ nat Sfin te Mu ce ni ce al lui Hris tos

şi mâ âi ni le de gra bă tă ia a tu s'au Pă rin te şi

stâl pul ca sei flori a o drăs lit

Slă vi i te Mu ce ni ce al lui Hris tos toa tă

mo li ma rea a lun gân du o cu ha rul tău roa a gă te

Stă pâ nu lui tu tu ror şi iz bă veş te ne pe noi de

tot meş te şu gul di a vo lesc de pi iz mă şi ur gi

e şi pâ â ra min ci noa să şi de pe deap sa cea veş ni

că

Slavă.

Tre i i mii Ce lei fă ră de în ce put şi mai pre

sus de fi in ţă'n chi nân du te cu În ge rii sca a pă

Mu ce ni ce al lui Hris tos de în tâm pla rea po triv ni

că şi de ră u ta tea vrăj ma şu lui pe ce ei ce ţi

se roa gă Sfin ţi i te Mu ce ni ce de Dum ne zeu

cu ge tă to ru le

Şi acum.

Stă pâ â nă pes te În geri şi mu ri tori şi pes

te toa tă zi di rea Fe cioa ră sca pă'i de grab pe e cei

ce cu dra gos te te cins tesc de ră u ta tea pa ti mii

şi de bân tu ia la ce lui vi clean pe Do om nul cu

prin zân du'L cu dra a gos te de mai că moş te ni tori fă

cân du'i Îm pă ră ţi ei Lui

«Cuvine-se» şi megalinariile:

Sfân tu lui Sfin ţi tu lui Mu ce nic ve niţi cre din

cio o şii cu o sâr di e să'i cân tăm că pu ruri se roa

a gă Tre i mii Ne zi di i te du re rea cea tru

pea as că grab nic go nin du o

Sti ind fă că to ru le de mi nuni da rul vin de

că ă rii ce îl ai de la Dum ne zeu stri găm că tre ti

i ne A u zi ne Pă ri in te şi dă ne să nă ta

a te cu ru gă ciu nea ta

Se zând lân gă tro nul lui Dum ne zeu mij lo ceş te

Sfi in te pen tru toţi ca re te cins tim ru gân du'L pe Do

om nul să ca u te cu mi i lă şi să ne iz bă vea

as că de mun ca cea veş ni că

Toţi pe Ha ra lam bi e să'l cins tim la u da

cea scum pă a Sfin ţi i ţi lor Mu ce nici stri gân du'i Pă

rin te în du ple că'L pe Do om nul spre noi să Se în

du u re cu mij lo ci rea ta

Ve niţi iu bi to rii de Mu ce nici să'n toc mim cân ta a re fă că to ru lui de mi nuni stri gân du'i cu to o ţii Pe ro bii tăi fe re eş te'i de ciu mă şi de boa a lă şi toa tă pa ti ma

Slu ji to rul Tai ne lor lui Hris tos Sfin te Mu ce ni ce Ha ra la am bi e îţi stri găm Roa gă te în ce ruri Stă pâ nu lui a toa a te ca să ne ier te toa a te fă ră de le gi le

Apoi cele două ale Maicii Domnului.

Troparul Sfântului. Glas 4.

Stâlp ne clin tit Bi se ri cii lui Hris tos sfin te Ha ra lam bi e şi lu mii sfeş nic ne stins te-ai a ră tat Fe ri ci te stră lu ci t-a ai în lu me prin mu ce ni ci i e ri si pi t-ai Pă rin te în tu ne ri cul i do li lor pen tru a ceas ta cu în drăz ni re roa a gă te lui Hris tos

să ne mân tu ia as că pe no oi

la miruire. Glas 2. «Când de pe lemn».

T u tu ror le a juți Fe ri ci te ce lor ce la ti

ne a lea ar gă ce rând mij lo ci rea ta Sfin ți te Mu ce ni

i ce Ha ra la am bi i e pen tru a ceas ta dar și a

cum în du ra a te mi lu ieș te ne pe noi grab nic iz

bă vin du ne de în tâm pla rea cea rea Sfi in te de toa

tă'n tris ta a rea de ne pu tin ța tru peas că și o

sân di i rea cea veș ni că

Tropare pe larg din Cântarea a IX-a.

T re i i i i i mii Ce e lei fă ă ră de e î

în ce e put și ii ma ai pre sus de fi i i i in ță

în chi nâ ân du u te cu Î î în ge e rii sca a pă

Mu u u ce ni i ce al lu ui Hri is stos de în

tâm pla rea po triv ni i că ă și de ră u ta a

tea vrăj ma a şu u lui pe ce e e e e ei ce ţi i i

se roa a a a a gă Sfin ţi i i i i i te Mu u

ce ni ce e de Dum ne zeu cu ge tă to o ru u le

Stă pâ â â â â nă pe es te Î în geri şi mu

u ri i tori şi ii pe es te toa tă zi di i i i rea

Fe cioa a a a ră sca pă ă ă'i de e grab pe e e cei ce

e e cu dra a gos te te e ci ins tesc de ră u

ta tea pa ti i mi ii şi de bân tu ia a la vrăj

ma a şu u lui pe Do o o o o om nul cu u u prin

zâ â â â ân du'L cu dra a a a a a gos te e de

Mai că ă moş te ni tori fă cân du'i Îm pă ră ţi i

i e e e ei Lu u u u ui

PARACLISUL

celui între Sfinți Părintelui nostru

GRIGORIE PALAMA

ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI,
FĂCĂTORUL DE MINUNI,

a cărui pomenire o săvârşim pe 14 Noiembrie
şi în Duminica a doua a Păresimilor;

astfel alcătuit pe româneşte după
cel al părintelui Gherasim Micraghiannanitul.

PARACLISUL
celui întru Sfinți Părintelui nostru
GRIGORIE PALAMA
ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI,
FĂCĂTORUL DE MINUNI

Tropar. Glas 4.

De Dum ne ze eu cu u ge tă to ru le Sfin te a
ju tă to o ru u le fier bin te al nos tru i coa na ta
cins tin du o cu to ții stri găm sca pă'i de pri me ej di
e și în tris tări și is pi te de boa lă și pa a ti mă pe
cei ce-a lear gă la ti i i i ne și mân tu i re ce re
tu tu ror de la Stă pâ â nul Pă rin te Gri go o ri e

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

Sfin te al lui Dum ne zeu roa a gă te pen tru noi

Să laş al lu mi nii dum ne ze ieşti fă cân du te
Sfi in te în tu ne ri cul pa ti mii de grab de la
noi îl ri si pe eş te cu ha rul tău I e ra ar he Gri go
ri e

Ne voi de tot fe lul şi tul bu rări mă a flă Pă
ri in te pen tru mul ţi mea pă ca te lor ci tu iz
bă veş te mă de gra a bă de în tris ta rea ce vi ne a
su pra mea

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui
Duh

Iiz vor ne se cat de tă mă du iri şti in du te
Sfi in te şi pe mi ne mă vin de că şi ce re'mi ier ta
re de gre şa a le de la Stă pâ nul Pă rin te Gri go ri

e

Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A

min

Cu trup pe Cu vân tul fă ră de trup năs cân du'L Stă

pâ â nă pă ti mi rea tru pu lui meu o vin de că Mai

că şi Fe cioa a ră şi-a po că in ţei lu mi nă a ra tă

mi-o

Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălţat».

Su fe rin ţa tru pea as că cu ha rul tău stin ge o

toa tă să nă ta tea Pă ri in te de sus re văr sân du

o de grab în su flet şi'n trup ce lor ce vin cu cre di

in ţă şi cins tesc i coa na ta Sfin te Gri go ri e

Dă ne no uă Pă ri in te să ne'n gri jim pu ru rea

de dum ne ze ias ca să mâ ân ţă a fri i cii lui Dum

ne zeu ca să cu le gem a poi cu mij lo ci ri le

ta a le în ham ba rul cel de sus spi cul vir tu ţi lor

L u mi na re tri mi i te şi har de sus Slavă.

pu ru rea ce lor ce ve nim I e ra ar he la sfân tă

i coa na ta şi ri si peş te de grab toa tă mâh ni rea şi

scâ âr ba de la noi cu ha rul tău Sfin te Gri go ri e

P e Stă pâ nul a toa a te L-ai ză mis li Şi acum.

it ne gră it şi ai dez le gat Prea cu ra a tă bles te e

mul cel de de mult ci iz bă veş te mă dar de bân tu

ia la vrăj ma şu lui şi vi e ţii veş ni ce î în vred

ni ceş te mă

I iz bă ve e e eş te de Dum ne zeu gră i to ru le

I e rar he de toa tă boa la şi pa ti ma pe cei ce vin cu

cre di in ţă la sfân ta ta a i coa nă

Cântarea a IV-a. «Auzit-am, Doamne».

Ru gă ciu nea a ju tă ne să o ţi nem Sfin te Pă rin te pu ru rea şi ne fă păr taşi Gri go ri e lu mi nă rii tai ni ce a Du hu lui

Toa te bo li le tru pu lui şi du re rea su fle tu lui a lun gă le de la cei ce cu cre din ţă vin şi cins tesc cu dra gos te i coa na ta

Slavă.

Uu me ju ni le pa ti mii cu do goa rea ha ru lui tău u su că le iz vo rân du ne Gri go ri e râ ul bu nă tă ţi lor dum ne ze ieşti

Şi acum.

Dez le ga re gre şa le lor ce re no uă pu ru rea de la Fi ul tău şi lu mi nă'n tu ne ca ţi lor Mai că şi Fe cioa ră dă ru ieş te ne

Cântarea a V-a. «Luminează-ne pe noi».

C a u tă de grab că tre cei ca re te la u dă şi ţi

se roa gă în bi se e ri ca ta şi bu cu ri i i i e tu tu

ror dă ru ieş te le (şi îţi să ru tă sfân tă i coa na ta)

C el ce-ai ru şi nat se me ţi a hu li to ri lor în

tr'a le ta le dog me dum ne ze ieşti i ni ma noa a a

as tră şi a cum în tă reş te o

Slavă.

C ald a ju tă tor tur mei ta le fii de-a pu ru rea şi

dez le ga re dă ne gre şa le lor de la Stă pâ â â â

nul fe ri ci te Gri go ri e

Şi acum.

M ân gâ ie şi-a cum Prea cu ra tă pe po po rul tău ză

dăr ni cind vi cle ne le sfă tu iri şi u nel ti i i i rea

şi ur zea la vrăj ma şi lor

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

P ă ri i i in te în ţe lep ţeş te tur ma ta să

pri cea pă'n şe lă toa a re le vor be şi prea vi cle ne le

pu neri la ca a le şi meş te şu gul şi gân dul vrăj ma şu

lui ru gân du te lui Dum ne zeu să pă zeas că cre

di in ţa Bi se ri cii

Ne ca a a a zuri şi în cer cări şi vi fo re se

por nesc a su pra noa as tră Pă rin te ci iz bă veş te

ne grab nic din toa a te cu ha rul tău I e rar he Gri go

ri e pri e te ne al lui Hris tos gră i to ru

le'al ta ai ne lor Du hu lui

Slavă.

Lu mi i i i nă ai stră lu cit păr taş fi ind de

lu mi na în tre i i tu lui Soa re ci şi pe noi în

drep tea ză ne Sfi in te la lu mi na po run ci lor Dom nu lui

ca u nul ce te-ai a ră tat ves ti to rul lu cră

ri lor ha ru lui

Şi acum.

Năs câ â â ând tu În țe lep ciu nea Ta tă lui pe Hris tos de Dum ne ze eu Năs că toa re din ne bu ni a spur ca te lor pa a timi i ni ma mea cea sme ri tă ri di că o şi sca pă mă Stă pâ na mea a lun gând stă pâ ni i a vrăj ma şu lui

Condacul. Glas 2.

Slu ji to ru le fier bin te al Mân tu i to ru lui o cro ti to ru le şi scu tul or to do oc şi or ne în ce tat te roa gă Sfin te Gri go o o ri e să ni se dea ier ta rea fă ră de le gi lor şi iz bă vi re din toa tă ne vo o ia a a a

Prochimen.
Glas 4.

Gu ra mea a a a va gră i i în țe lep ciu u ne şi cu ge tul i ni mii me le pri ce pe re

de două ori

Gu ra mea a a a va gră i în țe lep ciu u ne
şi cu ge tul i ni mii me le pri ce e e pe re e e e

Vas a les al Du hu lui

după Evanghelie
stihira prosomie Glas 6.

te-ai a ră tat Cu u vi oa se Pă rin te Gri go ri e cu ră
țin du'ți su fle tul cu vir tu u ți le şi Te sa lo ni cu
lui ru gă tor că tre Do o om nul şi ma a a a re în vă
ță tor a toa tă Bi se ri ca pen tru-a ce ea Sfin te a u
zi ne şi de cea ța pa ti mii şi îm pre su ra rea po triv
ni că iz bă veş te ne gra a a ab nic ru gân du te Stă pâ
nu lui să ne dea dez le ga a a a rea pă ca te lor şi
bo ga tă mi i i la Lu u u ui

Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».

Dă tă ri e Pă rin te ce lor slabi şi îi sca pă pe
cei ce ră ău pă ti mesc şi ce re de la Dom nul să'm prăş ti

e mâh ni i rea de la cei ce te la u dă şi cu cre

di in ţă cins tesc i coa na ta a cea sfân tă

Tă mă du ieş te du re e rea i ni mii me le Pă rin

te că pă ti me eş te cum plit şi-a lun gă de la mi ne spur

ca te le pa a timi ca să cânt cu pri ce pe re Bi ne

e eşti cu vân tat Dum ne ze ul Pă rin ţi lor **S**lavă.

Având da rul gră i rii în ţe lep te Pă rin te de

la Hris to os Dum ne zeu gră ieş te I e rar he şi-a cum

i ni mii noa as tre a le ta a le în vă ţă turi ca

re ne-a ra a tă me reu că ra rea mân ân tu i rii **Ş**i acum.

Din tru ti ne Cu ra tă ră să ri t-a zi di rii în

chip de o om mu ri tor Hris tos Soa re le sla vei lu mi na

mân tu i i rii ca un Bun stră lu cin du o ce lor ce

na aş te rea ta o la u dă ă Fe cioa ră

Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».

ă lă u ze e e eş te la mân tu i re Pă rin

te cu to ia gul cu vi in te lor ta le tur ma ta de-a

pu u ruri Păs to ru le e prea bu ne

a u tă Sfi i i in te spre cei ce stau î na

in tea sfin tei ta le i coa a ne cân tân du'ţi dân du ne

Pă ri in te bo ga tă mâ ân gâ ie re

Slavă.

a co pe ri i i i rea cea de la ti ne a

vân d'o sfânt lo ca şul a ce es ta Pă rin te pu ru rea

pă ze eş te'i pe cei ce vi in în tr'ân sul

Şi acum.

in de că Ma a a ai că su fle tul meu ce bo leş

tur ma ta Cu vi oa a se Păr in te pu ru rea pă ze eş te-o

de toa tă ră ă u ta tea

te şi îmi dă po că i in ţă cu ra tă ca ie şind din lu

me să văd a ta a lu mi nă

şi Irmosul «Pe Împăratul Ceresc».

Cântarea a IX-a. Întâi irmosul: «Fecioară Preacurată». Apoi

L u ând de la Stă

pâ nul da rul vin de că ă rii de în tris tări şi de

pa timi şi mu ul te du reri tă mă du ieş te ne gra

ab nic Sfin te Gri go ri e

C u to ţii să ru tân du'ţi sfân ta ta i coa a nă

cu mij lo ci rea ta Sfin te a ju tă ne să do bân dim

Cu vi oa a se ha rul dum ne ze iesc

Slavă.

C u sla vă I e rar he stând la tro nul Sla a vei

ca un cins tit slu ji tor al Stă pâ nu lui ne în ce tat

po me ne eş te'i pe cei ce te la u dă

Şi acum.

C u da ruri dă ru i tă Mai că prea cu ra a tă

la Fi ul tău mij lo cind mân tu ieş te mă că în tru

ti ne nă de ej dea mi-am pu s'o Stă pâ na mea

«Cuvine-se» şi Megalinariile.

Te sa lo ni ce ni lor sfânt păs tor şi dum ne

ze ias că în tă ri re Bi se ri cii va su le al

sla a vei Tre i mii Ne zi di te pe ti ne te cu

noa aş tem Sfin te Gri go ri e

Gri ja pă mân teas că ai le pă dat pof tind Cu vi

oa se bu nă tă ţi le ha ru lui scri i tor al tai

nei vi e ţii fe ri ci i te fă cân du te Pă ri in

te trâm bi ţa Du hu lui

Dom nu lui ru gân du te ne'n ce tat să îţi· lu

mi ne ze în tu ne e ri cul ca un Bun de îm păr

tă şi rea lu mi nii ne zi di i te te-a'n vred ni cit

pe ti i ne Sfin te Gri go ri e

u dum ne ze ias că ros ti rea ta cins ti te le

do og me tu tu ror le-ai în ve de rat căl când fle că

rea a la şi vor be le tru fa şe şi hu la cea u

râ â tă Sfin te Gri go ri e

u cu ră te va sul vir tu ţi lor la u da cea

ma a re a ie rar hi lor lui Hris tos că lă u zi

to o rul mo na hi lor din A tos şi sfeş ni cul

Tre i i mii Pă rin te Gri go ri e

fin te I e rar he Gri go ri e dai tă mă

du i re fă că to o ru le de mi nuni ce lor ce te

chea mă pe ti ne cu cre di in ţă şi vin să îţi să

ru u te sfân tă i coa na ta

Ști u to rul ta ai ne lor lui Hris tos dă în țe lep ciu u ne și pri ce pe re tu tu ror și te roa gă Sfin te Stă pâ nu lui a toa a te ca să ne ier te no o uă fă ră de le gi le

la miruire. Glas 2. Δι «Când de pe lemn».

Tu u tu ro or Or to doc și lor în dru mă tor și stră lu ci re Bi se ri cii Sfin te Gri go o o ri i e de toa tă'm pre su ra a rea ne iz bă ve e eș te pe noi ca re cu cre di in ță cins tim Cu vi oa a se dum ne ze ias că i coa na ta bân tu ia la ce lui rău grab nic go ni i in du u o tu u dar ne a juți tot dea u u na și pu ruri îm pli nești ru gă ciu nea ce lor ce cu dra gos te te la u dă

Tropare din Cântarea a IX[a] a Canonului de la Utrenia Sfântului. Glas I. Chipul curatei. Χ.

Stând lân gă tro o nul Dum ne e e ze i i i i

rii Gri i go o ri i e e Ce lei în Trei So o o ori şi

i fă ă ă ă ră ă de î î î în ce e e e pu ut

şi de lu cra a a a a a rea a a E ei îm bel

şu ga a a at u u u um plâ ân du u te e şi de

ha a a a rul pe ca a a a re e l-ai lă ă ă ă u u

u u da at po me ne şte ne e e Pă ri i i i

in te e pe cei ce pu u ru uri te e e e e e

po o o me e e nim

Le gi le la u de e lor le co vâr şeşti Fe

ri ci i i i i i i te şi al că tu i i ri i

le mu si ce eşti cu u u u a a a de e e e vă ă

ă ă ra at că pe pă mâ â â â â ânt lo cu u

i ind ne tru pe e e e e şte a ai pe e e tre e e e

cut ci tu pri me e şte e ne cân ta a a a rea să ă

ă ă ră ă că ă cioa a a a a a a să ă şi îm

pli neş te ce e re ri i le ce lor ce do re e esc de

ti i i i i ne e cu mij lo ci i i i ri le ta

a a le Sfin te Gri i go o o o o o ri i i i e

G u u u u ră în fri co şă toa a a rei na

a a aş te ri ii ta a a a le e şi li i i im bă

cu vân tă toa a re de Du u um ne e e ze eu

în dum ne ze i i i i ri ii ce le e e ei di i i in

ha ar ce e e e lei mai pre sus de e e fi i i i i

i i re din ti ne ră să ri i i te Stă pâ â â

nă Gri go o o o ri i e e s'a a a a fă ă ă ă cu ut

a le că ru ia ru u u gă ă ă ciu uni a cum

pri mi in du le e e mân tu ie e e e e eş te e e'i

pe e e to o o o oți

Troparul Sfântului.
Glas 8.

Lu mi nă to rul Or to do xi i i ei spri ji nul Bi

se ri cii şi în vă ă ță ă to o ru u le po doa ba mo na

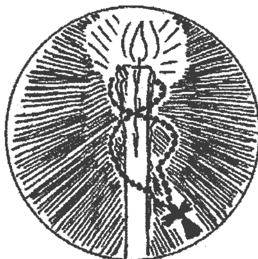
hi lor a pă ră to rul te o lo gi lor cel ne bi ru it Gri

go o ri e fă că to o ru le de mi nuni la a

u da Sa lo ni cu lui ves ti to ru le e a al Ha ru u lui

roa a gă te pu ru rea să se mân tu ia as că su fle

te le noa a as tre e e e e

PARACLIS

sau Canon de mângâiere şi rugăciune

către

SFÂNTUL IERARH NECTARIE

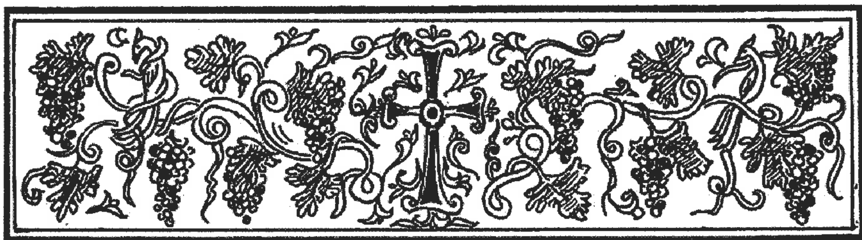
DIN EGHINA,

FĂCĂTORUL DE MINUNI,

a cărui pomenire o săvârşim pe 9 Noiembrie;

alcătuit pe româneşte după cel

al părintelui Gherasim Micraghiannanitul.

PARACLIS

către cel între Sfinţi Părintele nostru NECTARIE FĂCĂTORUL DE MINUNI

la «Dumnezeu este Domnul»

Troparele pe larg. Glas 4. Bu.

La fă că to o ru u ul de mi nu uni prea

a slă vi te la I e ra ar hu u ul lui Hris to os

cre e e din cio şii cu cu get de sme re ni e că zând

să'i stri găm Pă rin te Nec ta a ri i e cu ha rul tă ău

ce e el prea dul ce pe toţi iz bă ve eş te e e ne de ne

vo oi şi i i ne ca zuri şi toa tă boa la vin de c'o

de grab de la Stă pâ â nul ier ta re ce râ ân du u ne e

Dum ne ze ie es cu u ul dar Pă ri i in te e

Slavă. Bu

e a vân du'l de-a vin de ca a to o ot be te şu

u gu u ul şi boa la de gra bă I e rar hu le

ru gând pe Hris tos vin de că ru gă ă mu u ne de în

tris ta a rea a a cum pli tă de boa lă de pa a

ti i i mă şi a ma a ra a a du re re pe

cre din cio şii ca re îţi cins tesc sfin te le moa a şte Sfin

ţi te Nec ta a ri i e e

Şi acum.

Ni cio da a a tă nu vom tă ă cea de Dum ne ze eu

Nă ă ăs că toa re a ves ti i noi ne vre ed ni i i

cii pu te e ri i i le ta le că de nu ai fi

stă tut î na i i in te ru gân du te pen tru noi

ci ne ne-a a ar fi i iz bă ă vit din tru a tâ â tea a

a pri mej dii sau ci ne ne-ar fi i i pă ă zit pâ

nă a cum slo o o o o o o bozi de la ti ne Stă

pâ nă nu ne vom de păr ta că pe ro bii tăi pu u u

ru u rea îi iz bă veşti din toa te ne vo o o i i le

e e e

Troparele pe scurt. Glas 4. Βȣ.

La fă că to o ru ul de mi nuni prea slă vi te la

I e ra ar hu ul lui Hris tos cre din cio şii cu cu get de

sme re ni e că zând să'i stri găm Pă rin te Nec ta a ri e

cu ha rul tău cel prea dul ce pe toţi iz bă ve eş te ne de ne

voi şi ne ca zuri şi toa tă boa la vin de c'o de grab de

la Stă pâ â nul ier ta re ce râ ân du ne

Dum ne ze ie es cu ul dar Pă rin te a vân du'l de-a

vin de ca a to ot be te şu gul şi boa la de gra bă I

e rar hu le ru gând pe Hris tos vin de că ru gă ă mu

ne de în tris ta rea cum pli tă de boa lă de pa a ti mă şi

a ma ra du re re pe cre din cio şii ca re îţi cins tesc

sfin te le moa a şte Sfin ţi te Nec ta a ri e

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

Sfin te al lui Dum ne zeu roa a gă te pen tru noi

Ră nit de să gea ta vrăj ma şu lui la ti ne Pă

ri in te cu cre din ţă m'a dă pos tesc îm pa că'mi vi a

ţa I e ra ar he tă mă du in du'mi şi tru pul şi su

fle tul

Vi a ţă'n sfin ţe ni e pe tre când sfin ţeşti tot dea

u u na şi de re le îi iz bă veşti de Dum ne zeu pur

tă to ru le Pă ri in te pe cei ce vin la cins ti tă

i coa na ta

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui Duh

Lu crând cu pu te rea mi nu ni lor a lun gă Pă ri in te de la cei ca re te che măm de gra bă du re rea cea tru pea as că cu ha rul tău I e rar he Nec ta ri e

Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A min

Ca Mai ca Prea bu nu lui Dum ne zeu prea bu nă Stă pâ â nă şi de mi ne în du ră te şi toa tă cum pli ta bân tu ia a lă a ne vă zu tu lui şar pe a lun gă o

Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălţat».

De du reri fe lu ri i te şi în tris tă ări şi ne

voi şi de u nel ti ri le-as cu un se şi nă vă li ri

le în ce pă to ru lui ră u tă ţii pă ze eş te'i Pă

rin te Nec ta ri e pe cei ce te la u dă

Tu tu ror iz vo ră ăş te dum ne ze ie es cul tău cap

în ţe le gă toa rea dul cea a ţă a ha a ru lui ce îl

ai de la Hris tos Dum ne zeu ca re ne-a lun gă Pă

ri in te a mă rea la pa ti mii din su fle te pu ru

rea

Slavă.

În is pi te şi chi i nuri şi în cum pli i te du reri

Sfin te pe tre cân du'mi vi a a ţa la ti i ne m'a dă

pos tesc să nu mă le pezi dar ci cu a ta cer ce

ta a re din tru toa tă pa ti ma de grab iz bă veş te

mă

Şi acum.

A a dă pos ti re zi di i rii şi spri ji ni i re fi
ind cu har dă ru i tă Fe cioa a ră pe cei ca re ca
u tă a dă pos ti rea ta de vi clea nul ba la a ur
îi pă zeş te pu ru rea şi de toa tă smin tea la lui

I iz bă ve e e eş te de tot ne ca zul şi vă tă ma
a rea pe cei ca re cer mij lo ci rea ta de Dum ne zeu pur
tă to ru le Sfin te I e rar he Nec ta ri e

După Ectenie, Sedealna. Glas 2.
Podobie «Rugătoare caldă».

I iz vor îm bel şu gat de
tă mă du iri în tru Du u hul s'a a ră tat În țe le
e ep te ra cla moaş te lor ta le că vin de că pe
cei ce pă ti mesc şi să nă ta te şi tă ri e dă ă
ru ieş te ce lor ce vin cu cre di in ță Prea sfin te
Pă rin te Nec ta ri e e e e

Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Doamne».

O ob ştea ta I e rar hu le ne în vă lu i tă
pu ruri pă zeş te o de is pi te le vrăj ma şu lui şi
de tul bu ră ri le a ces tu ia

Tu u tu ror ca re su fe ră şi îţi cer a ju to rul
Sfin te Nec ta ri e vin de ca re dă ru ieş te le ri
si pind de gra bă în tris ta rea lor

Slavă.

Vin de ca rea cea du pă duh şi cea du pă trup slă vi te
Nec ta ri e dă ru ieş te le cu ha rul tău ce
lor ce te la u dă cu dra gos te

Şi acum.

Prea cu ra tă în dreap tă mă la a po că in ţei
că ra re pu ru rea şi nă ra vul rău al pa ti mii
de la mi ne smul ge'l cu pu te rea ta

Cântarea a V-a.
«Luminează-ne pe noi».

Cald a ju tă tor te-a a flat os tro vul E ghi nei

pen tru a ce ea că tre ti i ne ve nind se iz bă ve

e e eş te de tot ne ca zul şi pa ti ma

Dă ne tu tu ror a tră i vi a ţă paş ni că şi

de nă va la vrăj ma şu lui pu ru rea ne tul bu ra a a

a tă I e rar he Nec ta ri e

Slavă.

Cald a pă ră tor cre din cio şii tăi a vân du te în

tru is pi te Pă rin te Nec ta ri e cu a ju to o o

o rul cel de la ti ne se la u dă

Şi acum.

Ce ea ce-ai năs cut ne gră it pe Zi di to rul tău

de vă tă ma re şi toa tă pri mej di a pu ruri pă ze

e e eş te'i pe cei ca re te la u dă

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

Du re e e e rea cea su fle teas că Pă rin te

şi cea tru peas că de gra a bă a li n'o ce lor ce'ţi ce

rem a ta ru gă ciu u ne de bu cu ri e um plân du ne

i ni ma şi cea ţa gre lei în tris tări de la noi ca un

bu un ri si pin du o

Pă ri i i in te de în cer cări de tot fe lul

şi a vrăj ma şu lui cum pli i tă smin tea lă de strâm

to rări şi ne voi şi is pi i te Mân tu i to ru lui pu

ru rea roa gă te să'i a pe re pe cei ce vin cu cre din

ţă şi cer mij lo ci rea ta

Slavă.

Cu mi i i i lă a cer ce ta tot dea u na

şi a pă zi nu'n ce ta a I e rar he de Dum ne zeu

pur tă to ru le Sfi in te pe cre din cio şii tăi ca a re au

do bân dit co moa ră de ne pre ţu it ra cla moaş te lor

ta a le Nec ta ri e

Şi acum.

F e cioa a a a ră ce-ai ză mis lit de la Du hul

pe Hris tos Iu bi to o rul de oa meni cu o cro ti rea

ta grab nic mă sca a pă de ti ra ni a vi clea nă a ră

u lui şi bi ne le a'l să vâr şi în tă reş te'mi Stă

pâ â na mea su fle tul

Condacul. Glas 2.
«Păzitoarea creştinilor»

A a ră ta tu te-ai ce lor că zuţi ri di ca a a re

şi tă ri e de Dum ne zeu pur tă to o ru le în tru

vre mi le de pe ur mă prin ha rul cel de sus pen

tru a ceas ta şi pe noi ne vă tă maţi pă zeş te ne de

is pi ta vrăj ma a şu lui tru pu lui să nă ta te şi su

fle tu lui tă ri e ne în ce tat de la Hris tos

I e rar he ce râ ân du ne

Prochimen.
Glas 4.

P re o ţii Tăi Doa a am ne se vor îm bră ca în

tru drep ta a te şi Cu vi o şii tă ăi se vor bu cu ra

Pre o ţii Tăi Doa a a am ne se vor îm bră ca în tru

drep ta a te

Şi Cu vi o o şii tăi se vor bu cu ra a a a

După Evanghelie.
Glas 2.

Pen tru ru gă ciu ni le I e rar hu lui Tău Mi los ti ve

cu ră ţe eş te mul ţi i mea gre şa le lor noa stre

Pen tru ru gă ciu ni le Năs că toa rei de Dum ne zeu

Mi los ti ve cu ră ţe eş te mul ţi i mea gre şa le

lor noa stre

apoi stihul şi stihira.
Glas 6.«Toată nădejdea».

No uă stea te-ai a ră tat în a nii cei de e pe

ur mă Bi se e ri cii lui Hris tos prin cu ră ţi a vi

e e ţii stră lu cind Cu vi oa se cu lu mi i na ha ru

lui ce lui din tru ti i i ne lu mi nâ â ân du ne su fle tul

şi go nind pu ru rea cu a vin de că ă ă ri lor stră lu ciri

şi ne gu ra vrăj ma şi lor şi în tu ne că ri le bo li lor

ci stri găm că tre ti i i i ne Nu în ce ta a să

ne iz bă veşti de tul bu ra a a a rea vi clea nu lui şi de

a su pri rea a lu ui

Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».

De du reri şi is pi i te de pri mej dii şi

oa meni gâl ce vi to ori şi ne voi de moar tea fă ră

ves te şi toa tă'm pre su ra a rea I e rar he Nec

ta ri e pe toţi cei ca a re cins tesc i coa na ta a

pă zeş te'i

Aa ră ta tu te-ai Sfi in te I e rar he prea grab

nic a ju tă to or tu tu ror în a nii de pe ur mă şi

bo li le cum pli i te vin de câ ând ce lor ca re vin

şi cu cre di in ţă cins tesc ra cla moaş te e lor ta le

Slavă.

D um ne ze ias că po doa a bă şi cu nu nă prea

no uă te-a a ră tat Hristos os tro vu lui E ghi nei ce pu

ru rea a lea ar gă că u tând mij lo ci rea ta şi-a go

ni se eş te me reu roa da dra go os tei ta le

Şi acum.

L a că ra rea cea stră âm tă a po run ci lor

Fi u lui tău în toar ce mă Stă pâ nă ri di cân du'mi din

pof te le de şa ar te ti că loa sa mea i ni mă ca

mân tu it cu ha rul tău de-a pu ruri să ă te la ud

R â ul ră u tă ă ă ă ţii

Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».

ca re'mi cu prin de cu to tul a le i ni mii bra az

de u su că'l Pă rin te cu pu te e rea ru gă ciu

u nii ta le

A a toa tă boa a a a la vin de că tor te cu noaş
tem şi ve nind toţi la moa aş te le ta le cu a ta pu
te e re lu ăm tă mă ă du i re

Slavă.

P u ruri pă ze e e eş te obş tea a ceas ta Pă rin
te cu a ta ru gă ciu u ne prea cal dă dân du'i I e
ra ar he şi da ru ri i le ta le

Şi acum.

T ă mă du ie e e eş te su fle tul meu Prea cu ra
tă de a şar pe lui rea a bân tu ia lă şi-a ne pă ti
mi i rii lu mi nă dă ă ru ieş te'mi

Cântarea a IX-a.
«Fecioară preacurată».

P ă zeş te ne Pă rin te de toa tă tul bu ra a rea
ca re ne fa ce vrăj ma a şul cel ne vă zut şi de pri
mej di · a mo or ţii Sfin te Nec ta ri e

A a lun gă I e rar he du re rea su fle tea as că

şi cea din trup su fe ri in ță cu ha rul tău pe ca re'l

ai de la Do om nul Pă rin te Nec ta ri e

Slavă.

La Dom nul Iu bi to rul de oa meni mij lo ce eş te

pen tru os tro vul E ghi i nei ne în ce tat şi pen tru

ța ra a cea as ta Sfin te Nec ta ri e

Şi acum.

Cu to ții lă u dân du'ți ha rul tău Fe cioa a ră

ne în ce tat ca o mai că cu dra gos te de fii pe

fi e ca re ne-a co o peri ne mân gâi şi ne hră neşti

Pe lu mi nă to rul bu nei cins tiri

«Cuvine-se» şi megalinariile:

şi no ua fă cli i e a Bi se ri cii lui Hris tos

pe o cro ti to o rul fier bin te al E ghi i nei

să îl cins tim cu to o ții pe Sfân tul Nec ta ri e

Bu cu ră te râ ul nou iz vo rât prin dum ne

ze ia as că re văr sa re Bi se ri cii ca re-a dăpi şi

vin deci cu ha rul cel prea du ul ce pe cei ce ţi se

roa a gă Pă rin te Nec ta ri e

De pe î năl ţi mea vir tu ţi lor lu mi nezi

Pă rin te în tru ce e le din ur mă vremi pre cum o

fă cli e de Dum ne zeu a pri in să sim ţi rea min

ţii noa as tre Sfi te Nec ta ri e

Bu cu ră te grab nic iz bă vi tor de toa tă'n tris

ta a rea şi vrăj ma şii cei ne vă zuţi tă mă du i to

o rul bo li lor ce lor ca a re moaş te lor ta le

sfi in te se'n chi nă cu dra gos te

Sfin te I e rar he Nec ta ri e ca u tă

cu mi lă că tre ce ei ca re te cins tim şi dă ne

Pă rin te ier ta re de gre şa a le de la Mân tu i

to o rul cu mij lo ci rea ta

Bu cu ră te Sfin te Nec ta ri e co moa ra E

ghi i nei fă că to ru le de mi nuni la u da cea no

o uă scu tul Or to do xi i ei po doa ba cea a lea

a să a ce tei Ie rar hi lor

Aa ta o cro ti re n'o de păr ta Sfin te I e

rar he de la o ob ştea ro bi lor tăi şi pli neş te

grab nic ce re rea ce lor ca a re îţi să vâr şesc cu râ

âv nă me reu po me ni rea ta

Tropar. Glas 1. «Cetăţean pustiei». Πα .

Pe vlăs ta rul Si li vri ei şi la u da E ghi nei

a ră tat în a nii din u ur mă vis ti e ri i i e vir tu

ţi lor pe Nec ta ri e toţi să îl cin stim pe sfân tul slu ji

tor al lui Hri stos că re var să bo gă ți ii de tă mă

du iri ce lor ce stri gă că tre el Sla vă lui Hris tos Ce lui

ce te-a slă vit Sla a vă Dum ne ze u lui mi nu ni lor

Sla a vă ce lui ce pu ru rea ne dă vin de cări cu so li rea

ta a a a

la sfârşit Troparul. Glas 2.
«Când de pe lemn».

Tu tu ror a ju tor în tru ne voi şi o cro ti

tor în ne ca a zuri fă te Nec ta a a ri i e ce lor

ce la ti i ne cu cre di i in ță ă vin şi dum ne ze ieş

ti le ta le moaş te Pă ri in te ți le cins te esc pu ru

rea pe ca re le-a slă vit Hris tos cu ha rul mi nu

u u ni i lor ca a re ne a lun gă du re e rea şi

pa ce dă ru iesc tu tu ro o ra şi de sus ier ta a rea gre

şa le lor

PARACLIS

sau Canon de mângâiere şi rugăciune către

Sfânta Mare Muceniță

ECATERINA

întru-tot-înțeleapta mireasă a lui Hristos,

a cărei pomenire o săvârşim pe 25 Noiembrie.

PARACLISUL
Sfintei Marii Mucenițe
și întru-tot-înțeleptei mirese a lui Hristos
ECATERINA

Troparul, pe larg.

Glas 4.

La în țe lea ap ta a pur tă toa a a re e e de

chi nuri E ca te ri i na a să ve ni im cre e e din

cio şii cins tin d'o cu e vla vi e din su flet să stri

găm Ma re Mu ce ni i i ță pe ro bii tă ă ăi i i

iz bă veş te'i de ră ul cel de e e a a cum şi

ne vo ia ce vi i i i i i i ne că în drăz ni re ai

că tre Hris tos şi ca uți de gra a bă spre cei ce te

la a u u dă ă

Troparul pe scurt.
«Cel ce Te-ai înălțat».

La în țe lea ap ta a pur tă toa re de chi nuri E

ca te ri i na a să ve nim cre din cio şii cins tin d'o cu

e vla vi e din su flet să stri găm Ma re Mu ce ni ță

pe ro bii tăi iz bă veş te'i de ră ul cel de a cum şi ne

vo ia ce vi ne că în drăz ni re ai că tre Hris tos

şi ca uți de gra a bă spre cei ce te la a u dă

Slavă. Şi acum. al Născătoarei.
«Niciodată nu vom tăcea».

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o ca pe uscat».

Sfân tă a lui Dum ne zeu roa a gă te pen tru noi

Cu ra tă mi rea să a lui Hris tos ca u tă din ce

e ruri că tre cei ca re te cins tesc cu cal dă cre din ță

Mu ce ni i ță E ca te ri na pli nin du le ce re rea

Cu ochi în du rat ve zi'mi şi a cum Sfân tă Mu ce

ni i ţă tul bu ra rea su fle tu lui şi mâ nă de-a
ju tor îmi în ti in de E ca te ri na că vin la i coa na
ta

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui Duh

Văr sân du'mi vrăj ma şul cu vi cle şug în su flet
fe cioa a ră a mă rea la plă ce ri lor mort m'a a ră
tat vi cle ne eş te ci tu de grab Mu ce ni ţă vi a ză
mă

Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A
min

Să laş al drep tă ţii te-ai a ră tat şi vis ti e
ri i e cu ră ţi ei dum ne ze ieşti de Dum ne zeu
Năs că toa re Fe cioa a ră ci cu ră ţeş te'mi şi tru

pul şi su fle tul

Cântarea a III-a.
«Tu eşti întărirea».

Ce lor ce te la u dă E ca te ri na a ju tă le zid în tă rit în tru to ot cins ti i i tă tu tu ror a ră tân du te

Şter ge în tris ta rea mea şi tot a ma rul du re ri lor schim bă'l de grab în tru bu u cu ri i i e Mu ce ni ţă cu ha rul tău

Slavă.

Grab nic dă ru ieş te le în zdră ve ni re şi li niş te ce lor bol navi Ma re Mu u ce ni i i ţă bu cu rân du le su fle tul

Şi acum.

Mai ca Zi di to ru lui tă mă du i re prea grab ni că dă le a cum Pu ru rea a fe cioa a a ră ce lor ca re te la u dă

Iiz bă ve e e eş te fe cioa ră Mu ce ni ţă E

ca te ri na de fe lu ri te le ne ca a zuri şi boli pe

cei ca re ce e er dum ne ze ias că o cro ti rea ta

Ca u tă cu mi los ti vi i re de Dum ne zeu

Năs că toa re prea lă u da tă spre ne ca zul meu cel

cum plit al tru pu lui şi vin de că du re rea su fle

tu lui me e e e eu

După Ectenie, Sedealna. Glas 4.
«Cele de sus căutând».

Iîn ţe leap tă fe cioa a ră slă vi tă pur tă

toa re de chi nuri mi rea a să a lui Hris tos în tru tot cins

ti tă E ca te ri i i na iz bă vi re de re e le

şi ier ta re de toa a te gre şa a a le le pe al tău

Mi re roa gă'L ca să dea ce lor ce chi nu ri le

ta a le le cins tesc cu dra a gos te

Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Doamne».

De du re ri le tru pu lui și de în tris ta re
și toa tă pa ti ma iz bă veș te'i pe cei ca re cer
o, E ca te ri na a ju to rul tău

Mij lo ci rea ta fa că se ro uă bu cu rân du'i
pu ruri pe ro bii tăi Mu ce ni ță și stin gân du le ar
și ța cup to ru lui is pi te lor

Mij lo ceș te ru gân du te dul ce lui tău Mi re fe
cioa ră pu ru rea pen tru cei ce se în torc sme riți din
stră i na ța ră a gre șa le lor

Slavă.

Spre sus pi nul și plân ge rea ce lor ce a lear gă
la ti ne plea că te și a li nă le du re ri le
o, E ca te ri na cu pu te rea ta

Și acum.

Din tru ti ne năs cu tu S'a Cel îm po do bit cu fru

mu se e ţea Hris tos cu a Că rui fru mu se ţe-a cum

Prea cu ra tă cu ge tul ră neş te mi'l

Cântarea a V-a.
«Luminează-ne pe noi».

Sur pă'l şi a cum şi zdro beş te'l pe vi clea nul vrăj maş

că ne bu neş te se-a run că a su pra noas tră prea în

ţe lea a a ap tă E ca te ri na cu pu te rea ta

Var să ne de sus unt de lem nul mij lo ci ri lor şi

în tru to tul ne sfin ţe eş te pe noi slă bă no gi i i

i ţii şi cu tru pul şi cu su fle tul

Slavă.

Ştim cu-a de vă rat în tru vre me de pri mej di e mi

los ti vi rea ta fier bi in te spre noi ca re a li i i

i nă toa tă as pri mea du re ri lor

Şi acum.

Ce ea ce-ai năs cut Mân tu i rea pă că to şi lor mi

los ti veş te te spre su u fle tul meu ca re bo le e e eş

te şi'l mân tu ieş te Stă pâ na mea

Cântarea a VI-a.
«Îndură-Te mie, Mântuitorule».

Po doa bă cu-a de vă rat a Ce te lor Mu ce ni ci

lo o o or E ca te ri na slă vi i tă pe noi în drep

tea ză ne la ca lea po run ci lor Ce lui ce e pe

ti i i ne te-a mă rit în tru tă ri a Lui

Pă ca te le mi-au a dus mul ţi mi le strâm to ră

ri lo o o or şi-al ră u tă ţi lor vi i for de gra bă mă'n

vă lu ie ci tu a ju tân du mă Ma re Mu u ce

ni i i ţă ri si peş te nă vă li rea lor

Slavă.

Tru peş ti le cu ge tări o moa ră'mi cu mij lo ci rea ta

a a a şi în vi a ză'mi fe cioa a ră şi'mi vin de că su

fle tul şi dă'i să pof teas că iar sfin te le su i i

i i şuri a le că i lor Stă pâ nu lui

Şi acum.

Că zu t-am prin is pi tiri şi vi fo rul a mă gi ri lo o o or şi a min ciu nii ro di i re o se cer ne treb ni cul ci Mai ca Stă pâ nu lui ca u tă ă spre mi i i ne şi vi a ța mea îm pa că o

Iiz bă ve e e eş te fe cioa ră Mu ce ni ță E ca te ri na de fe lu ri te le ne ca a zuri şi boli pe cei ca re ce e er dum ne ze ias că o cro ti rea ta

Cu ra a a a tă ca re prin cu vânt pe Cu vân tul în chip ne tâl cu it L-ai năs cut în zi le le din ur mă nu în ce ta ru gân du'L ca u na ce ai în drăz ni re de mai că ă ă ă ă

Prochimen.
Glas 4. Bu

Aaş tep tâ â â â â ând am aş tep tat pe Do o om nul şi a că u tat că tre mi ne şi a a u zit

ru gă ciu u nea mea

de două ori

A aş tep tâ â â ând am aş tep tat pe Do om nul

şi a că u tat că tre mi i ne

Ş i a a u zi it ru gă ciu u u nea mea a a a

După citirea Evangheliei. Glas 2.

P en tru ru gă ciu ni le Pur tă toa rei de chi nuri Mi los ti ve cu ră țe eş te mul ți i mea gre şa le lor noas tre

P en tru ru gă ciu ni le Năs că toa rei de Dum ne zeu Mi los ti ve cu ră țe eş te mul ți i mea gre şa le lor noa stre

apoi stihul şi stihira. Glas 6. «Toată nădejdea».

L a u da fe cioa re lor E ca te ri na a slă vi tă floa rea cu ră ți i i ei şi dum ne ze iesc lă caş al În țe lep ciu nii de a le vrăj ma şu lui sfă tu iri prea

vi cle e e ne iz bă ve e e eş te mă ro gu mă şi

în vred ni ceş te mă în tru cu ră ţi e şi în drep ta te

a um bla tot dea u u u na în vi a ţa a cea as

ta cea tre că toa re ca a poi de la Do o o om nul

ne îm bă trâ ni toa a re le bu nă tăţi să le ca a a

păt Mu ce ni ţă cu fier bin te ru gă ciu u u nea ta

a a a

Cântarea a VII-a.
«În cuptor feciorii Evreilor».

Sfân tă a lui Dum ne zeu roa gă te pen tru noi

Cup to rul pa ti mi lor me le stin ge mi'l de gra

bă Ma re Mu ce ni ţă şi la a pa cea vi e

a ne pă ti mi i rii E ca te ri na poar tă ă mă cu ru

gă ciu u ni le ta le

Lu a a t-ai ma re în drăz nea lă că tre al tău Mi

re Sfân tă Mu ce ni ță nu lip si de a ce ea

o, Prea în țe leap tă a te ru ga A ces tu u ia pen tru

cei ce vin la ti ne

Pri meş te ne Ma re Mu ce ni ță cu a ta

şti u tă dra gos te fier bin te pe cei ca re me reu

îți ce rem a ju to rul po to lind smin te li i le şi

tul bu ra rea cea vi clea nă

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfân tu lui Duh

Ca a u tă pu ru rea cu mi lă Ma re Mu ce ni

tă spre noi în vi fo ra ții dă ru in du ne pa ce

o, E ca te ri na şi su fle teas că li ni iş te cu pur

ta rea ta de gri jă

Şi a cum şi pu u ru rea şi în ve cii ve ci

lor A min

Dum ne ze iesc unt de lem nul în du ră ă ri lor ta le şi al bu nă tă ţii şu voi plin de dul cea ţă ce lor ca re cum plit se chi nu ie Stă pâ nă Prea cu ra tă re var să ă le ce ea ce eşti fân tâ â nă mi los ti vi i i rii

Cântarea a VIII-a. «Pe Împăratul».

De la Stă pâ â â â nul ce te-a'n tă rit Mu ce ni ţă dă şi no uă să'n vi in gem fe cioa ră pa ti mi le ce e le de su flet pie er ză toa re

De sus a co o o o peri pe cei ce vin Mu ce ni ţă la a ta o cro ti i re prea cal dă pu ruri iz bă vi in du'i de mul te le e pri mej dii

Ni'L îm blân ze e e eş te ro bi lor tăi tot dea

u na pe do ri tul tău Mi i re fe cioa ră mul tă
în drăz ni i re a vând că tre e A ces ta

Slavă.

Lu ând a mi i i in te la Pur tă toa rea de
chi nuri În du ra te şi Mu ult mi los ti ve iar tă ne
Hris toa a se mul ţi mea de e pă ca te

Şi acum.

Mân tu i toa a a a re a dă pos ti re Cu
ra tă cu nos cân du te Ma ai că Fe cioa ră îmi pun
în tru ti i ne nă dej dea mâân tu i rii

stihul «Să lăudăm» şi Irmosul. Apoi

Cu În ge rii în ce ruri

Cântarea a IX-a.
«Fecioară Preacurată».

stând E ca te ri i na nu în ce ta Mu ce ni ţă
să ne cer ce tezi că a ler gând cu cre di in ţă ve
nim la i coa na ta

De rea ua pă ti mi re şi toa tă bân tu ia a la

ne vă tă mați ne pă zeș te pe cei ce te cins tim a

lui Hris tos Mu ce ni i ță cu mij lo ci rea ta

Slavă.

Cu ra za ne a pu să a Soa re lui drep tă ă ții

E ca te ri na po doa ba Ce tei fe cio rești în tu

ne ca rea din su u flet de gra bă a lun gă mi-o

Și acum.

Bi se ri că cins ti tă a ra tă mă Fe cioa a ră

de Dum ne zeu Năs că toa re dum ne ze ie eș tii su

flări po vă țu in du mă pu u ruri la ca lea vir tu

ți lor

«Cuvine-se» și megalinariile:

Bu cu ră te va su le prea cu rat al în țe lep

ciu u nii și cins ti rii de Dum ne zeu lă ca a șul fe

cio ri ei cins ti i tă Mu ce ni ță Sfân tă E ca

te ri i na po doa ba Bi se ri cii

A a vând fru mu se ţea cea du pă trup ia răşi prea

fru moa a să şi cu du hul te-ai a ră tat să la aş În

ţe lep ciu nii fe cioa a ră în ţe leap tă Ce le ia

ne zi di i te în Du hul fă cân du te

P e Ce el cu fru mu se ţea îm po do bit mai pre

sus fe cioa a ră de cât fi ii oa me ni lor cu ne stri

că cioa a să nun tă Mu ce ni i ţă L-ai do bân dit

de Mi re prin ne vo in ţa ta

A al A le xan dri ei cins tit vlăs tar pa ză şi

tă ri e şi-a ju to or mun te lui Si nai o, prea în

ţe leap tă Ma re Mu ce ni i ţă floa re a cu ră

ţi i ei lu mii te-ai a ră tat

F a a ţă că tre fa ţă vezi pe Hris tos Mi re le

tău Sfâ ân tă Mu ce ni ță Cel prea do rit A ce es tu

ia te roa gă ier ta a re de gre șa le no uă să

dă ru ia as că ce lor ce te cân tăm

Fi ii a co pe ri re și a ju tor Ma re Mu

ce ni i ță ce lor ca re te lă u dăm scă pân du

ne de boa a lă și toa tă vă tă ma rea Sfân tă E

ca te ri i na cu mij lo ci rea ta

Sfân tă Mu ce ni ță a lui Hris tos dă în țe lep

ciu u ne și pri ce pe re tu tu ror ru gâ ân du te

fe cioa ră Stă pâ â nu lui a toa te ca să ne ier

te no o uă fă ră de le gi le

Troparul Muceniței. Glas 5.
«Τὸν συνάναρχον Λόγον».

Cu a Du hu lui sa bi e în cin gân du te ai bi ru

it În te leap tă pe căr tu ra a rii pă gâni lui Hris tos

mu ce ni ce şte a du cân du te pen tru a cea sta

şi a cum că tre Dân sul mij lo cind slă vi i tă E ca

te ri na ne stri ca ta în ţe lep ciu u u ne şi

a Lui mi lă dă ru ie eş te e ne

la sfârşit Troparul. Glas 2.
«Când de pe lemn».

M a a re Mu ce ni ţă a lui Hris tos E ca te ri

na slă vi i tă mi rea sa Stă pâ â â nu lui iz bă veş

te ne pe noi de toa tă pa a a ti i ma şi de toa te ne

vo i le de du reri şi de boa a lă şi toa tă'n şe lă ciu

u nea vi clea nu lui vrăj maş Sfâ ân tă pur tă toa re de

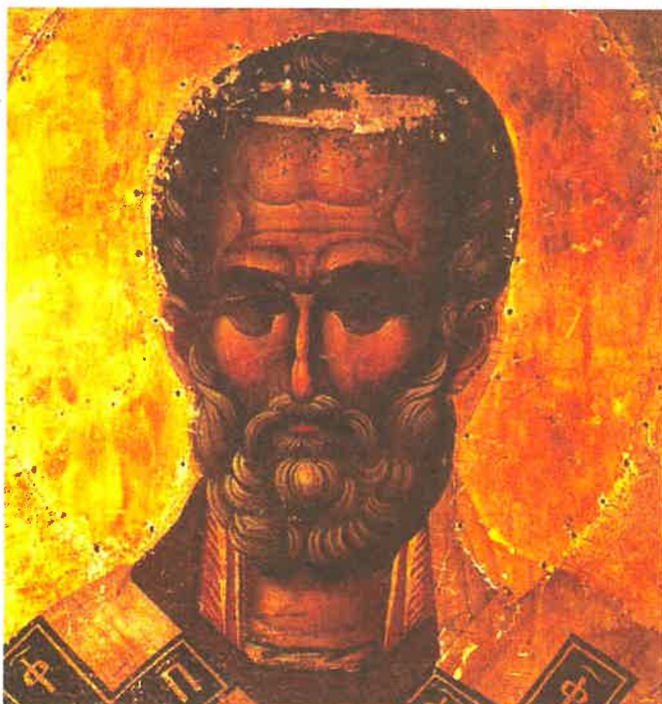
chi i nuri că ai câş ti gat în drăz ni re î na

in tea Mân tu i to ru lui

PARACLIS

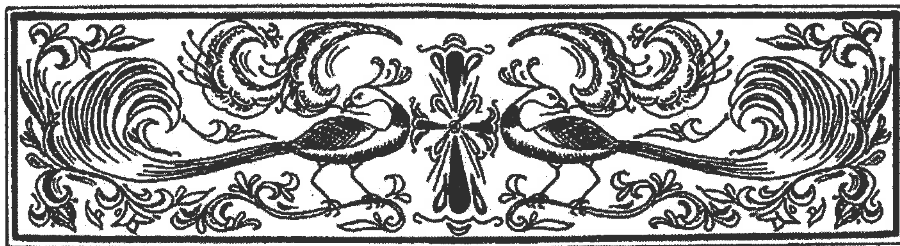
sau canon de rugăciune şi mângâiere către

SFÂNTUL IERARH NICOLAE

făcătorul de minuni,

a cărui pomenire o săvârşim
pe 6 Decembrie şi pe 9 Mai.

PARACLIS
sau Canon de Mângâiere către SFÂNTUL IERARH NICOLAE făcătorul de minuni

Troparul. Glas 4.

A a I e ra ar hu u u lui cins ti i i tă ă

ă i coa nă în con ju râ ân du u u o a cu

um pă ă ă că to şii la dân sul cu sme re ni e

că zând să'i stri găm Sfin te I e ra a ar he Ni co

la a e e e gră beş te ru gân du te lu u ui

Hri is tos Iu bi to rul de oa a a a meni şi de

tot ră ul ca un mi los tiv şi toa tă boa a la

pe to oţi iz bă veş te e ne e

sau aşa, mai grabnic

A a I e ra ar hu u lui cins ti tă i coa nă în con

ju râ ân du u o a cum pă că to şii la dân sul cu sme

re ni e că zând să'i stri găm Sfin te I e rar he Ni

co la e gră beş te ru gân du te lui Hris tos Iu bi to

rul de oa a a a a meni şi de tot ră ul ca un mi los

tiv şi toa tă boa a la pe toţi iz bă ve eş te ne

Slavă. Şi acum. Al Născătoarei «Niciodată nu vom tăcea».

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Pe faraon ce se purta în car».

Sfin te al lui Dum ne zeu roa a gă te pen tru noi

Cu a le ta le ru gă ciuni a ju tă mă la Dum

ne ze eu mij lo cind Sfin te Ni co la a e de grab

iz bă vin du mă de-a trân dă vi ei pa ti mă în tru tot

Fe ri ci i te şi bu cu ri ei mă fă păr taş cel ce stai

la tro nul Stă pâ nu lui

De a le pa ti mi lor va luri pu ru rea în con
ju râ ân du u mă vi fo rul de gâ ân duri îmi bân tu
ie su fle tul ci la li ma nul li niş tii I e rar he
cins ti i te al po run ci lor Dom nu lui cu o câr mu
i rea ta poar tă mă

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui Duh

De un să laş te-ai a ră tat cu Pust ni cii şi cu
A po os to o lii de ra za gân di i tă um plân du
te pu ru rea pe ca re'm păr tă şeş te o tu tu ror ce
îţi câ ân tă şi cins tesc cu e vla vi e Sfin te Ni co la
e i coa na ta

Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A
min

Pe ti ne u na ce-ai pri mit în pân te ce fo o cul cel ne zi dit te rog cu cre di in ţă de ghe e na sca pă mă Cu ra tă Stă pâ na mea ca re'mi stă î na i in te pen tru mul ţi mea pă ca te lor cu bi ne pri mi tă so li rea ta

Cântarea a III-a.
«Tu eşti întărirea».

Pa ce dă ne pu ru rea că tre Stă pâ nul ru gân du te să te slă vim Sfin te Ni i co la a a e cu cân ta a re de la u dă

Ca u tă spre ro bii tăi şi toa tă boa la a lun gă o că tre Hris tos Sfin te Ni i co la a a e mij lo cind cu o sâr di e

Slavă.

Pa ti mi le mă cu prind şi nă vă li rea is pi te lor ţi e mă rog Sfin te Ni i co la a a e ca un bun

iz bă veş te mă

Şi acum.

Zid şi a co pe ră mânt vi e ţii me le a vân du te nu mă'n spăi mânt Prea ne vi i no va a a tă de nă va a la vrăj ma şu lui

Iz bă ve e e eş te de tot ne ca zul şi vă tă ma a rea pe cei ca re cer a ju to rul tău de Dum ne zeu pur tă to ru le Sfin te I e rar he Ni co la e

Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Doamne».

În du re re re şi pa ti mă zac pen tru mul ţi mea fă ră de le gi lor ci ru gân du te Stă pâ nu lui Sfin te Ni co la e iz bă veş te mă

Slo bo zi t-ai din tem ni ţă ti ne rii a ce ia cu mij lo ci rea ta şi pe mi ne slo bo zeş te mă din tru o sân di rea cea veş ni că

Slavă.

O o sân di rii şi chi nu lui vred nic sunt Pă rin te

cu trân dă vi a mea ci tu su fle tul tre zeş te mi'l şi

la po că in ţă în drep tea ză mă

Şi acum.

Ză mis li tu L-ai pe Hris tos Cel ce în vi a ză

mor ţii Stă pâ na mea şi pe mi ne în vi a ză mă su

fle tul Cu ra tă cu ră ţin du mi'l

Cântarea a V-a.
«Pentru ce m'ai lepădat».

Cu a ta ru gă ciu ne Sfin te Ni co la e la Dom

nul su in du te lu a t-ai pu te e rea să vâr şi rii mi nu u

ni lor ce lor mari ci ca a u tă Pă rin te spre ce ei ce

ţi se roa gă vin de ca re de boli dă ru in du le

De a ta po me ni re cea ta pre o ţeas că Slă vi

te se bu cu ră şi toţi cre din cio o şii cu mi nu ni le ta le

se la u dă cins ti in du te cu râv nă Pă ri in te Ni

co la e ru gă tor că tre Dom nul a vân du te Slavă.

Cu lu mi na gân di tă rai ţi s-a fă cut I e rar

hu le i ni ma a vân du'L în mi ij loc pom vi e ţii cei ve

eş ni ce pe Hris tos A ce e lu ia te roa gă pe ro o bii

tăi Pă rin te să'i pri meas că'n gră di ni le ra iu lui Şi acum.

Î în tris ta rea cum pli tă grab nic mă a fun dă în ma

rea is pi te lor de gra bă în ti i in de'mi mâ na ta Năs că

toa a re de Dum ne zeu ca Fi i ul tău lui Pe tru şi

sca a pă mă Stă pâ nă că la ti ne am toa tă nă dej dea

mea

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

F ur tu u u u na de is pi tiri mă'n vă lu ie dar

nu poa te să m'a fu un de Pă rin te că la li man li

niş tit Ni co la a e îmi câr mu ieşti cu pri ce pe re su

fle tul du cân du mă pâ nă la cer şi sur pând u nel

ti i rea vrăj ma şu lui

Pă ri i i in te spre ro bii tăi în du ră te şi

le dă să nă ta a te tru pea scă şi cu iu bi re de fraţi

Fe ri ci i te le mij lo ceş te ier ta rea pă ca te lor

ru gân du te că tre Hris tos Ni co la e po doa ba

Bi se ri cii

Slavă.

De moa a a ar te i-ai iz bă vit cu ha rul tău pe

os ta şii fă ră vi i nă Pă rin te ci şi a cum din

tru toa tă ne vo o ia şi toa tă boa la de grab iz bă veş

te ne pe toţi ca re ne în chi năm Ni co la e la sfân

tă i coa na ta

Şi acum.

Stă pâ â â â nă în gre u iat mi-e su fle tul cel

cu prins de trân dă vi i e cum pli tă ci tu Cu ra tă

tre zeş te mă gra ab nic să nu a dorm în tru moar tea pă

ca te lor fă cân du mă cu ha rul tău lu cră tor

al po run ci lor Dom nu lui

Condacul. Glas 4.

Cu ra ze le mi nu ni lor Ni co la a a e lu

mea în trea gă lu mi nezi şi dez legi în tu ne ri cul în

tris tă ă ri lor nă va la pri mej di i lor a lun gând

o cro ti tor prea fier bi in te fi ind cre din cio

o şi lor

Prochimen.

Glas 4.

Pre o ţii Tăi Doa a am ne se vor îm bră ca în

tru drep ta a te şi Cu vi o şii Tă ăi se vor bu cu ra

Pre o ţii Tăi Doa a a am ne se vor îm bră ca în tru

drep ta a te

Și Cu vi o o șii Tăi se vor bu cu ra a a a

Toa a tă vi a ța mea cu ne

apoi stihul și stihira.
Glas 6. «Toată nădejdea».

pă sa re e tre cân d'o ca pă tul i l-am a juns fă ră roa dă

Bu nu le și fă ră nă dej de ne a vând alt ce va să'Ți

a duc Mi los ti i i ve nu mai po va a a a ra pă

ca te lor pe ca re ri di că o cu în du ra a rea Ta

dă ru in du'mi stră pun ge re și mân tu i toa re în toar ce

re mij lo ci tor că tre Ti i i i ne pe I e

rar hul Ni co la a e a du când și pe ce e e e ea

ce Te-a năs cut de oa meni Iu bi to ru u le e

Li i niș tea ce lor de pe

Cântarea a VII-a.
«În cuptor feciorii Evreilor».

ma re și a vă du ve lor cal dă o cro ti re iu

bi tor de or fani să ra ci lor co moa a ră Pă rin te

cu nos cân du u te sca pă ne de tot ne ca zul

L u u mea Pă rin te Ni co la e ai um plu t-o cu mi nu u ni le ta le pe dru meți și bol navi de grab în tâm pi nâ ân du'i și iz bă vin du'i pu ru u rea din pri mej dii și de boa lă

Slavă.

V i in de că'mi su fle tul Pă rin te cu a ta dum ne ze ias că ru gă ciu ne de trei ori fe ri ci te dân du'mi să nă ta a te vin de că to rul bo li i lor I e rar he Ni co la e

Și acum.

M â âi ni le ta le ri di cân du'ți că tre Dom nul Prea cu ra a tă Fe cioa ră de cum pli te ne ca zuri sca pă'i tot dea u u na cu cal dă ru gă ciu nea a ta pe cei ca re ți se roa a a gă

Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».

De în tris ta a a a re şi de a dân cul is pi tei cu prin zân du se ro o bii tăi Sfin te grab nic iz bă ve eş te'i Pă rin te Ni i co la e

Cel ce cu Sfi i i in ţii te în dul ceşti Fe ri ci i te de răs pla ta şi sla a va ce reas că pu ru rea pă ze eş te'i pe cei ca re e îţi cân tă

Slavă.

Să laş Lu mi i i i nii fi ind cu to tul Pă ri in te lu mi nea ză şi su u fle tul nos tru toa tă'n tu ne ca a rea dră ceas că ri i si pin d'o

Şi acum.

Toa te le ca a a a peţi cu în drăz ni re de ma a ai că pe Stă pâ nul ru gâ ân du'L Stă pâ nă ci pen tru a cea as ta îţi ce rem a a ju to rul

Cântarea a IX-a.
«Fecioară preacurată».

Mul ţi me de bi se rici Sfin te Ni co la a e

ţi-au ri di cat cu o sâr di e ro bii tăi în ca re iau

de la ti i ne mul ţi mea mi nu ni lor

Pă zi t-ai Ni co la e ce le trei fe cioa a re ci

şi a cum ia a min te la ro bii tăi şi le pă zeş te

Pă ri in te şi tru pul şi cu ge tul

Slavă.

Pă rin te Ni co la e poar tă ne de gri i jă

ro bi lor tăi ca re pu u ruri te po me nim şi ne um

breş te Slă vi i te cu ha rul tău pu ru rea

Şi acum.

Fe cioa ră Prea cu ra tă în ră u tă ţi i tul

su fle tul meu îl pre schi im bă cu ha rul tău şi'l fă păr

taş ca o bu u nă vi e ţii cei veş ni ce

«Cuvine-se» şi megalinariile:

Sfin te Ni co la e fii şi a cum ce lor de pe

ma a re din văz duh şi de pe pă mânt cal dă o cro

ti i re scă pân du ne Pă ri in te de toa tă vă tă

ma a rea cu mij lo ci rea ta

Bu cu ră te sla va Pă rin ţi lor lă ca şul Tre

i mii fă că to o ru le de mi nuni a co pe ră mâ

ân tul ce lor ce vin la ti i ne Pă rin te Ni co la a e

şi cer a ju to rul tău

În boli te a vem tă mă du i tor scă pa re'n pri

me ej dii o cro ti re ce lor or fani ce lor de pe

ma a re grab ni că iz bă vi i re Pă rin te Ni co

la a e la u da Mi re lor

Or fa ni lor grab nic o cro ti tor vă du ve lor

spri i jin hră ni to ru le de flă mânzi să ra a ci lor co

moa ră ro bi lor slo bo zi i i re te-am câş ti gat Pă

ri in te chi pul blân de ţi lor

Troparul Sfântului. Glas 4.

a non al cre din ţei şi chip al blân de ţi lor în vă ţă tor în frâ nă ă ă rii te-a a ră tat tur mei ta le a de vă rul lu cru ri lor pen tru a cea as ta ai câş ti gat cu sme re ni a ce le î na al te cu să ră ci a ce le bo ga te Pă rin te I e rar he Ni co la e roa gă pe Hris tos Dum ne zeu să mân tu ias că su fle te le noa stre

la sfârşit Troparul. Glas 2.
«Când de pe lemn».

a a rul vin de că ri lor lu ând de la Dum ne zeu I e ra ar he de toa tă pa a a ti i ma o, prea mi nu na a te tă mă du ie e eş te e ne a lun gân du ne bo li le go nind pe di a a voli Sfin te Ni co la a e şi pe Hris to o os ru u gând pu u ruri mi los tiv să ne fi i e

şi să ne pri mea scă Pă ri in te în Îm pă ră ţi

a Lui cea veş ni că

PARACLISUL

Binecredinciosului Voievod

ŞTEFAN CEL MARE AL MOLDOVEI,

a cărui pomenire o săvârşim pe 2 Iulie;

într'acest chip
în parte tradus după cel grecesc
al imnografului Haralambie M. Buşea,
în parte alcătuit pe româneşte
după irmoasele şi podobiile bisericeşti.

CANON PARACLIS
către binecredinciosul Voievod
ŞTEFAN CEL MARE

Troparul. Glas 4.

La slu ji to o ru ul lui Hris tos cel prea vred nic

a pă ră to o ru ul şi po doa ba Mol do vei ca niş

te robi cu dra gos te ve nind să stri găm Ma re Vo ie

vo o du le că tre Hris tos Îm pă ra tul ru gân du te pu

ru rea po me neş te ne Sfi i i in te Îm pă ră ţi

ei veş ni ce fă cân du ne păr taşi u un sul lui Dum

ne zeu fe ri ci te Şte e fa ne

sau aşa, mai pe larg

La slu ji to o ru u ul lui Hris to os ce e

el prea vred nic a pă ră to o ru u ul şi po doa

a ba a a Mol do vei ca niş te robi cu dra gos te ve

nind să stri găm Ma re Vo ie vo o du u le că tre Hris

to os Î î îm pă ra tul ru gân du te pu u u ru

u rea po me neş te ne Sfi i i i i i in te Îm pă

ră ţi ei veş ni ce fă cân du ne păr taşi un sul lui Dum

ne zeu fe ri ci te Şte e fa a ne e

Slavă. Şi acum. al Născătoarei.

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

Sfin te al lui Dum ne zeu roa a gă te pen tru noi

Cu nu ni le sla vei ce lei ce reşti Sfin te Vo ie

voa a de ai lu at de la Dum ne zeu Şte fa ne cel Ma

re al Mol do o vei pe Ca re roa gă'L me reu pen tru ro bii

tăi

Al Dom nu lui sla vei vi teaz os taş Şte fa ne slă

vi i te iz bă veş te ne şi a cum nă va la vrăj ma
şu lui go ni in d'o că tre Hris tos Îm pă ra tul ru gân du
te

S la vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui Duh

L a Dom nul Pu te ri lor mij lo cind Şte fa ne tri
mi i te ce lui ca re te po me nesc tă ri e să calc
Vo ie voa a de toa tă'n drăz nea la vi clea nă a şar pe lui

Ş i a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A
min

E e va dez le ga tu s'a de bles tem Mai că a Vi
e e ţii prin slă vi tă naş te rea ta şi eu dez le ga
re de pă ca a te să do bân desc cu fier bin te so li rea
ta

Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălţat».

A ar ma drep tei cre di in țe ai mâ nu it Ște fa ne

scu tul și tă ri a Mol do o vei iz bă vi ind pe no ro

dul tău ci și a cum Fe ri ci te din tot ne ca

zul și boa a la iz bă veș te ne de grab cu mij lo ci rea ta

V a lul re lei cre di in țe pe ro bii tăi Ște fa ne

și a ne cre din ței fur tu u nă ne'm pre soa a ră cu vi

cle șug ci a pu când î na in te și mij lo

cind În țe le ep te la cre din ța lui Hris tos grab nic în toar

ce ne

Slavă.

I iz bă vi re și spri i jin și a ju tor Ște fa ne

no uă ai fost dat Vo ie voa a de ce lor ca a re te lă

u dăm căci cu a Cru cii pu te re pre cum de mult

îm pă ra a tul Cons tan tin ai bi ru it cea ta pă gâ ni lor

Și acum.

Ru gă toa re fier bi in te că tre Hris tos Fi ul tău
ro bii tăi te ştim Prea cu ra a tă Năs că toa a re de
Dum ne zeu ci şi a cum mij lo ceş te în vred ni
cin du ne Ma ai că a râv ni ne în ce tat că i le Dom nu
lui

Tri mi i i i te de Dum ne zeu în tă ri tu le Vo
ie voa a de ro bi lor tăi în tă ri re şi li niş te în
vâr to şa a a a rea din su flet a lun gân du le

Apoi al Născătoarei.

Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Doamne».

Ta re'n lup te te-ai a ră tat ha
rul Cru cii Şte fa ne în tă rin du te ci şi no uă cu
pu te rea ei su fle tul şi tru pul în tă reş te ne

Uu râ ciu ni le pa ti mii cu ră ţeş te'mi Şte fa ne cu
so li rea ta căci cu râv nă ca sa Dom nu lui ai îm

po do bi t-o Vo ie vo du le

Slavă.

Ţa ra ta În ţe lep tu le ţi-ai pă zit cu oas tea ce tei mo na hi lor ci ru gân du te Stă pâ nu lui şi a cum pe ro bii tăi pă zeş te ne

Şi acum.

Iiz bă vi rea nu mi ţi lor cu prea sfân tul nu me al Îm pă ra tu lui iz bă veş te mă de pa ti mă mij lo cind Stă pâ na mea la Fi ul tău

Cântarea a V-a.
«Luminează-ne pe noi».

Iia ră mij lo cind Fe ri ci te pen tru ro bul tău îmi ri si peş te noap tea pă ca te lor cel ce te bu u u u curi de lu mi na Stă pâ nu lui

Nu te de păr ta de la ro bul tău os ta şu le al lui Hris tos Îm pă ra tul Pu te ri lor şi băr bă ţi i i i e dă ru ieş te'mi Vo ie vo du le

Slavă.

oas te de vrăj maşi ne vă zu tă ne în con ju ră ci

tu de gra bă Şte fa ne sca pă ne în ţe lep ciu u u u

ne tu tu ror dă ru in du ne

Şi acum.

un de vom a fla iz bă vi re de pri mej di e

a co pe ri rea ta ne a vân du o ci o, Stă pâ â â

â nă de vrăj maşi iz bă veş te ne

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

a ra a a a tă'i bi ru i tori pe ro bii tăi a

su pra oas tei sim ţi i te cu min tea de Dum ne zeu în

tă ri tu le Sfi in te căci cu pu te rea Cru u cii ai bi

ru it pe u râ to rii de Hris tos a ga reni Vo ie

vo o du le Şte fa ne

a vâ â â ând noi a ta so li re Şte fa ne în

tru is pi te pu te er ni că ar mă ţi e stri găm cel

ce ai Vo ie voa a de în tr'a ju tor Cea ta Sfin in ți lor

lup tă tori în vred ni ceş te ne pe noi a căl ca sfă tu i i

rea vi clea nu lui

Slavă.

Ru şi i i i nea fri cii a lun g'o de gra bă de

la cei ce te roa a gă cân tân du'ți să nu ne te mem prun

ceş te Slă vi i te de'n fri co şa rea vrăj ma a şu lui ne

vă zut os ta şu le al lui Hris tos în tă ri rea şi scu

tul creş ti ni lor

Şi acum.

Aa mi i i i lei Vis ti e ri e Stă pâ nă

ai năs cu t'O cea ne e de şer ta tă ci şi pe noi mi

lu ieş te ne Ma ai că de a ghe e nei mun ci re scă

pân du ne că pu ru rea îți lă u dăm Prea cu ra tă mul

ți i mea mi nu ni lor

Prochimenul la Evanghelie.

Glas 4.

Î năl ța a a a a t-am a les din po po rul Meu

cu unt de le emn sfânt l-am uns pe dân sul

Î năl ța a a a t-am a les din po po o rul Meu

Cu unt de lemn sfânt l-am uns pe dâ ân su u u ul Slavă.

Pen tru ru gă ciu ni le Vo ie vo du lui Tău Mi los ti ve

cu ră ţeş te mul ţi i mea gre şa le lor noa stre Şi acum.

Pen tru ru gă ciu ni le Năs că toa rei de Dum ne zeu

Mi los ti ve cu ră ţe eş te mul ţi i mea gre şa le

lor noa stre

apoi stihul şi stihira.
Glas 6.«Toată nădejdea».

Nu u mă în cre din ța a ju to o ru lui o me nesc

Prea sfân tă Stă pâ na mea ci pri meş te ce re rea ce lui ce

te roa gă că scâ âr be le mă cu prind şi a răb da nu's în

sta a re să ge tă ă ă ă ri le dra ci lor a co pe ră

mânt nu am un de să a lerg eu ti că lo sul pu ru rea fi

ind lup tat şi n'am mân gâ ie e re a fa a ră de ti ne

Stă pâ nă a lu u u u mii nă dej dea şi pa za cre din

cio o o şi lor nu îmi tre e e ce ru gă ciu ni le ci fă

ce'mi es te de fo lo o o os

Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».

Te ru găm Vo ie voa a de mij lo ceş te la Dom nul

cu în drăz ni rea ta pe ca re-ai do bân di t-o mul ţi me

de bi se e rici ri di câ în du'I şi mâ năs tiri să ne

ri di i ce pe noi din gri ja cea a lu mea scă

Aa di e rea cea li i nă a iu bi rii de oa meni

şi mi los te ni ei pe ca re ai fă cu t-o Şte fa ne

fe ri ci i te toa tă lu u mea o a cu prins ci

ri si peş te ne cu ea a i ni mi i'm pie tri re

o cro ti rea Mol do o vei iu bi to rul Slavă.

po doa bei ca sei Stă pâ nu lui a co pe ră ne pu ruri

Şte fa ne în ţe le ep te mij lo ci ind că tre Dum

ne zeu şi în tă reş te şi a cum cre din ţa

o or to do xă Şi acum.

i a cum su fle te eş te în tă reş te ne Mai că

a Îm pă ra tu lui săʼn vin gem Prea cu ra tă vi clea na

sfă tu i i re şi pu te e rea ce lui vrăj maş ca

mân tu iţi să lă u dăm pur ta rea ta a de gri jă

âm pla ce rea a a as că Cântarea a VIII-a. «Pe Împăratul Ceresc».

o ai tre cut Vo ie voa a de pen tru a ceas ta so li i

ri le ta le Şte fa ne la Do omnul fier bin te ţi i le

ce rem

E e de nul Sfi i i in te îl moş te neşti de la Do om
nul al lui Hris tos i co no om cre din cioa se Că ru ia te
roa a gă pe ro bii tă ăi să'i ier te

Slavă.

Fă ră ză ba a a a vă că tre Stă pâ â nul a toa
te Vo ie voa de ru gâ ân du te dă ne min tea să o
pu u nem stă pâ nă pe es te pa timi

Şi acum.

Aa de vă ra a a a tă de Dum ne zeu Năs că toa a
re cu nos cân du te e eu ră tă ci tul ca lea mân tu
i i rii a ra tă'mi Prea a cu ra tă

Cântarea a IX-a.
«Fecioară preacurată».

Nu'i tre ce cu ve de rea Şte fa ne slă vi i te
ci po me neş te'i pe ro o bii tăi ca un bun că îți cân
tăm Fe ri ci i te cân ta re de la u dă

Ee vla vi e în lup ta cea du hov ni cea as că

de la Hris tos Vo ie voa de tri mi te le ce lor ce lup te
le ta a le îţi cân tă cu dra gos te

Slavă.

Cu Mai ca prea cu ra tă Şte fa ne slă vi i te
şi toa tă ta bă ra Sfi in ţi lor lup tă tori ne în
ce tat că tre Do om nul pe toţi po me neş te ne

Şi acum.

Cu dra gos te de mai că pe Dom nul cu prin zâ ân du'L
de Dum ne zeu Năs că toa a re ne în ce tat pe ro bii
tăi iz bă ve eş te'i din toa te ne vo i le

«Cuvine-se» şi megalinariile:

Bu cu ră te ma re le dom ni tor al ţă rii
Mol do o vei Vo ie voa de al lui Hris tos ca re cu
pu te e rea Cru cii în ţe le ep te ai bi ru it
pă gâ â nii vi tea zu le Şte fa ne

Bu cu ră te ma re le zi di tor de sfin te lă

ca a şuri cre din cio şi lor or to docşi bu cu ră te chi

i vot al mi los ti vi i rii cti to re al Pu ut nei

şi al Zo gra fu lui

Toa tă bân tu ia la vrăj ma şu lui Şte fa ne

slă vi te ri si pe eş te o de la noi ca re Fe ri ci

i te a ta po me ni i re o să vâr şim cu râ âv nă

o, Vo ie vo du le

Pre cum îm pă ra tu lui Cons tan tin trei cruci Vo ie

voa a de în văz duh ţi s'au a ră tat şi-ai bi ru it Slă

vi te cu ar ma cea ce rea as că oş ti rea pă gâ

nea as că vi tea zu le Şte fa ne

Pe cei ce cu dra gos te te cins tesc a co pe ră'i

Sfi in te cu al tău a co pe ră mânt os ta şu le

vre ed nic al Dom nu lui sla a vei Şte fa ne Vo ie voa

a de scu tul creş ti ni lor

după Tatăl nostru şi ecfonis zicem acest tropar. Glas 5. Ἦχος λ π ϥ Κε

De cu nu na ce reas că în vred ni cin du te îm pă

ră teşti Vo ie voa a de cu Îm pă ra a tul Hris tos

cre din cio su le os taş slă vi te Şte fa ne pen tru

a ceas ta şi pe noi ca re pu ruri lă u dăm cins ti i te le

ta le lup te iz bă veş te ne Fe ri ci i i te de

tot vă zu tul şi gân di tul vrăj ma a a a a aş

la sfârşit Troparele. Glas 2. Δι.

Tu tu ro or ne a juţi ca o bu nă ce lor ce

ve nim cu cre di in ţă la pu ter ni că mâ na ta ne

a vând alt un de va pă că to şii că tre Dum ne zeu în

pri mej dii şi în tris tări mij lo ci toa re prea bu u nă

cei ce sîn tem gâr bo viţi de că tre mu ul te gre şeli

Ma ai ca Dum ne ze u lui Prea î nalt la ti ne că dem

cu to o ţii din toa tă'm pre su ra a rea iz bă ve eş

te'i pe ro bii tăi

Stă pâ nă pri me eş te ru gă ciu ni le ro o bi lor tăi

şi ne iz bă ve eş te pe noi din toa tă ne vo

ia şi ne ca zul

Toa a tă nă dej dea mea spre ti ne o î nalţ Mai ca lui

Dum ne zeu pă zeş te mă sub a co pe ră mân tul tău

Pen tru ru gă ciu ni le tu tu ror Sfin ţi lor Tăi

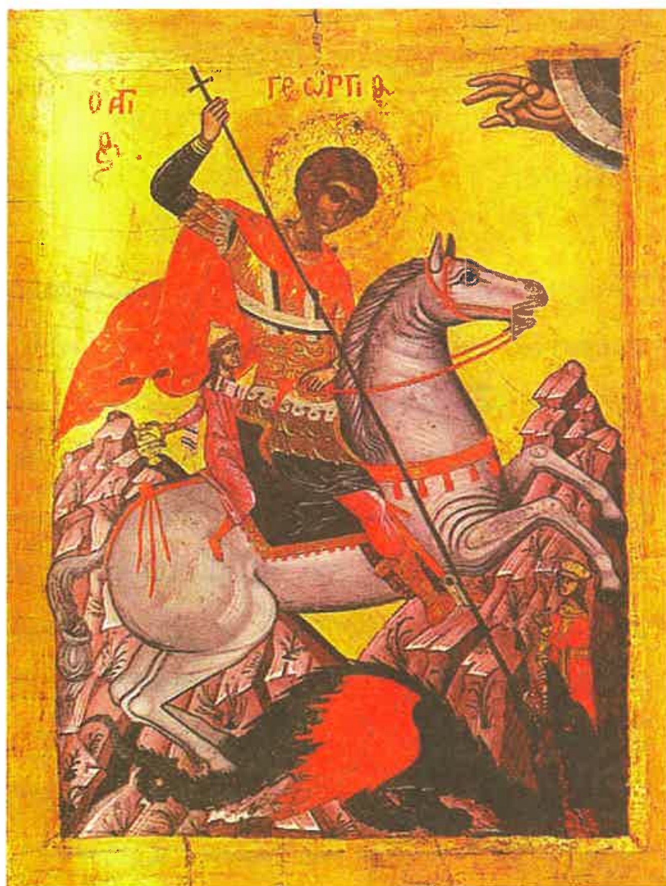
Doa am ne şi a le Năs că toa a a rei de Dum ne zeu pa

cea Ta dă ne o no o uă şi ne mi lu ie eş te pe noi

ca un sin gur În du ra a a at

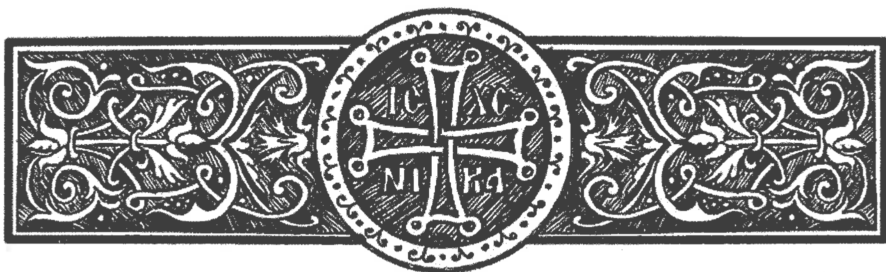
PARACLISUL

Sfântului Marelui Mucenic

GHEORGHIE PURTĂTORUL-DE-BIRUINȚĂ,

a cărui pomenire o facem pe 23 Aprilie
şi pe 3 Noiembrie.

CANON PARACLIS
către Sfântul Mare Mucenic
GHEORGHIE

Troparul. Glas 4.

La Mu ce ni i cu ul lui Hris tos cel prea vred nic și

lu cră to o ru ul su fle teș ti lor ța rini și pier ză

to rul bo li lor cu to ții ve nind cân ta re de la

a u dă să a du cem stri gân du'i smul ge spi nii pa ti mii și

a toa tă ne vo o o o o ia Prea lă u da te ce lor ce

cân tăm mi nu ni le ta a le Slă vi te Ghe o or

ghi e

sau așa, mai zăbavnic

La Mu ce ni i cu u ul lui Hris to os ce e

el prea vred nic și lu cră to o ru u ul su fle

te eş ti i i lor ța rini şi pier ză to rul

bo li lor cu to ții ve nind cân ta re de la a u u dă

să a du u ce e em stri gân du'i smul ge spi nii pa a

a ti i mii şi a toa tă ne vo o o o o o o ia

Prea lă u da te ce lor ce cân tăm mi nu ni le

ta a le Slă vi te Ghe or ghi i e e Slavă. Şi acum. al Născătoarei. «Niciodată nu vom tăcea».

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

Sfin te a lui Dum ne zeu roa a gă te pen tru noi

Slă vi te Ghe or ghi e să vâr şind lup ta cea prea

bu u nă a lu a te-ai în vred ni cit Cins ti te ce reas

ca bu cu ri i e pe ro bii tăi po me nin du'i Stă pâ

nu lui

Po run ca ti ra nu lui ai în frânt prin mu ce ni

ci i e fe ri ci te Ghe or ghi e ci ro gu te Sfin
te şi de mi i ne cel ce mă bi rui de boa lă în du ră
te

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui
Duh

Lă ca şu le sfânt al lui Dum ne zeu pe cei ce a
lea ar gă la cins ti tă i coa na ta a ra tă'i Ghe or
ghi e Slă vi i te să la şuri Du hu lui Sfânt cu so li
rea ta

Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor
A min

Su u fle tu lui meu ce lui chi nu it tu eşti Prea
cu ra a tă în tă ri re şi a dă post şi în tu ne

ca tei me le i i nimi ne în se ra tă lu mi nă Stă
pâ na mea

Cântarea a III-a.
«Tu eşti întărirea».

Dom nu lui ru gân du te de Dum ne zeu pur tă
to ru le fă'L mi los tiv ce lor ce e te câ â ân tă Mu ce
ni ce Ghe or ghi e

Grab nic iz bă veş te ne prea mi nu na te Ghe
or ghi e din tru ne voi şi din toa a tă boa a a la po me
nin du ne Dom nu lui

Slavă

De dum ne ze ieş ti le ra ze cu to tul um plân du
te ne lu mi nezi Ma re Mu u ce ni i i ce cu so li i rea
ta su fle tul

Şi acum

Vred nic sînt ne treb ni cul de o sân di rea cea
veş ni că ci pe Hris tos roa gă'L ca a o ma a ai că şi mă

sca pă Stă pâ na mea

Iiz bă ve e e eş te de toa tă boa la Ghe or ghi e fe ri ci te cu bi ne pri mi tă so li rea ta pe cei ce vin cu cre di in ţă la sfân ta ta a i coa nă

Cântarea a IV-a. «Auzit-am, Doamne».

Cu prin zân du mă pu ru rea de pri mej dii mul te şi va lul bo li lor o, Ghe or ghi e a ju tă mă cu bi ne pri mi tă so li rea ta

Pen tru Dom nul le gân du te dez le ga t-ai Sfin te ră ul vi clea nu lui de a ces ta o, Ghe or ghi e pe cei ce'ţi cân tăm iz bă veş te ne

Slavă.

De ne ca zuri şi pa ti mă şi de vă tă ma re Bu nu le sca pă ne pen tru noi Mân tu i to ru lui Mu ce ni ce pu ru rea ru gân du te

Şi acum.

Dă'mi tă ri e Stă pâ na mea din îm pre su ra rea cea grea scă pân du mă şi pe mi ne ti că lo sul rob din no ro iul pa ti mii ri di că mă

Cântarea a V-a. «Luminează-ne pe noi».

Ra za cea de sus a ta i ni mă pri min du o tot în tu ne ri cul Ghe or ghi e i ni mii noa a a as tre cu a ceas ta ri si peş te ni'l

Ha rul ne zi dit lu mi nân du te Ghe or ghi e de în tu ne ri cul gre şa le lor su fle tul no o o os tru Mu ce ni ce iz bă veş te ni'l

Slavă.

Dom nu lui me reu po me nin du ne Ghe or ghi e de bi ru in ţă pur tă to ru le şter ge ne Sfi i i in te toa tă pa ti ma din su fle te

Şi acum.

Scoa te ne de grab Prea cu ra tă în du rân du te din

tru a dân cul dez nă dej di lor şi la li ma a a a nul

po că in ţei în drep tea ză ne

Cântarea a VI-a.
«Îndură-Te mie, Mântuitorule».

A a lun gă ro bi lor tăi în vi fo ră ri le pa ti

mi i i ii go nind pri mej di a grea şi bo li le tru pu lui

cu cal dă so li rea ta că tre Zi i di to o o rul

Mu ce ni ce Ghe or ghi e

Pri mi t-ai pen tru Hris tos mu ce ni ci e Ghe or ghi

e e e e ci roa gă te ca un bun A ce lu ia pu ru rea

şi dă să căl căm şi noi toa tă i is pi ti i i rea

şi mo me li le vi clea nu lui

Slavă.

Răb da t-ai ca un vi teaz pen tru cre din ţa Bi se

ri ci i i ii de la'm pă ra tul pă gân mun ci i ri le tru pu

lui pe ca re ru gă mu te dă ne să ă o ţi i i

nem şi a lun gă tul bu ră ri le

Şi acum.

Pe Ce la ce în tru Sfinţi Se o dih neş te Stă pâ

na mea a a a L-ai ză mis lit ne gră it A ce lu ia roa gă

te şi min tea şi su fle tul cu a ta a lu mi i i

nă lu mi nea ză'mi şi sfin ţeş te le

Prochimen.
Glas 4

Mi nu nat es te Dum ne zeu în tru Sfin ţii Lui

Dum ne ze e ul lui Is ra il.

de două ori

Mi nu nat es te Dum ne zeu în tru Sfi in ţii Lui

Dum ne ze ul lui Is ra i i i il

După Evanghelie.
Slavă. Glas 2.

Pen tru ru gă ciu ni le Pur tă to ru lui de chi nuri

Mi los ti ve cu ră ţeş te mul ţi i mea gre şa le

lor noa stre

Şi acum.

Pen tru ru gă ciu ni le Năs că toa rei de Dum ne zeu

Mi los ti ve cu ră țeş te mul ți i mea gre şa le

lor noa stre

apoi stihul şi stihira. Glas 6.
«Toată nădejdea».

Î în treg le pă dân du se de stă pâ ni a a lu meas că

cins ti tul Ghe or ghi e Ți e Dum ne ze u le a ur

ma at în treg ne ur mând pof te lor şi plă ce rii de şa a ar

te şi căl câ â ând cu ge tul tru pu lui de Îm pă ră ți

a Ta prin mu ce ni ci i i e s-a'n vred ni cit pen tru ru gă

ciu nea lui o, Prea mi los ti ve dez lea gă mă de toa tă gre

şa a a a la şi ți ne mă cu ha a rul Tău ca un

Bun mai pre su u us de toa tă pa ti ma ca re'mi lup tă

su u u fle tu u u ul

Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».

D e smin tea la lu mea as că şi de scâr be şi pa timi

şi în tris ta a rea cea rea Ghe or ghi e Slă vi te ru

gân du'L pe Stă pâ â nul iz bă ve eş te mă ca să cânt

Bi ne e eşti cu vân tat Dum ne ze ul Pă rin ţi lor

Ne pur ta rea de gri i jă trân dă vi a cum pli tă

şi no rul pa a ti mi lor a lun gă mi le Sfin te Ghe

or ghi e de gra a bă po me ni in du mă lui Hris tos

ca să îţi la a ud me reu pur ta rea ta a de gri

jă

Slavă.

Nici de cum nu mă tre e ce cu ve de rea Ghe or ghi

e ci a ju tă mă şi re le le vi e ţii ce grab nic

mă'm pre soa a ră ri si pe eş te'mi ce lui ce cânt Bi

ne e eşti cu vân tat Dum ne ze ul Pă rin ţi lor

Şi acum.

Toa tă vre mea vi e e ţii în de şert chel tu in du

o eu ne treb ni cul la ti ne vin Stă pâ nă din moar tea

su fle tea as că în vi a a ză mă ca să strig Bi ne

e eşti cu vân tat Dum ne ze ul Pă rin ţi lor

De bi ru i i i in ţă pur tă

Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».

to ru le Sfin te din pri mej dii şi scâ âr be şi boa lă

sca pă'i Mu ce ni i ce pe cei ce vi in la ti ne

În tru cre di i i in ţă în tă reş te ne Sfin te

şi în dra gos tea du um ne ze ias că toa tă tul bu ra a

rea Ghe or ghi e e go nin d'o

Slavă.

La prea pu te e e er nic a ju to rul tău Sfin te

Mu ce ni ce ve ni im şi îţi ce rem Sca pă ne de gra a

bă din bo li le e cum pli te

Şi acum.

Vin de că Ma a a ai că mij lo cind că tre Dom nul

toa tă boa la şi toa a tă'n tris ta rea ro bi lor tăi gra ab

nic Fe cioa ră prea a cu ra tă

«Să lăudăm, bine să cuvântăm...» și irmosul

Pe Îm pă ra a a a tul Ce resc pe Ca re Îl la u dă Oș ti le În ge re ești lă u da ți'L și prea î năl ța ți'L în tru toți ve cii

și numaidecât Cântarea a IX-a. «Fecioară Preacurată».

Pe ti ne te cu noaș tem scă pa re în pri me ej dii și în is pi te și bo oli și îm pre su rări a Mu ce ni ci lor cu ul me Sfin te Ghe or ghi e

Cu Sfin ții Mu ce ni ce Ghe or ghi e te bu u curi cu ca re roa gă te Sfi in te lui Dum ne zeu pe ro bii tăi să îi sca a pe din toa tă pri mej di a

Slavă.

Pă zeș te Mu ce ni ce Ghe or ghi e cre di in ța și toa tă ob ștea creș ti i ni lor or to docși Mân tu i to ru lui Sfi in te fier bin te ru gân du te

Și acum.

M a ri e ră co reş te cu ro ua mi lei ta a le

su fle tul meu din tr'al pa a ti mi lor cup tor şi'l mân

tu ieş te Stă pâ â nă cu mij lo ci rea ta

«Cuvine-se cu adevărat» şi megalinariile:

A a lu un gă tul bu ra rea pa ti mi lor şi toa

tă nă va a la şi mo mea la vi clea nu lui de la cei

ce'ţi câ ân tă Slă vi te Mu ce ni i ce ce rân du'ţi a

ju to o rul Sfin te Ghe or ghi e

Aceasta o zicem la Praznicul Sfântului.

C u râ âv nă în tru Dom nul să prăz nu im sfân ta

po me ni i re a vi tea zu lui Mu ce nic cu nu u

nă a du cân du'i din flo ori de pri mă va ră ca să

lu ăm cu to o ţii ha rul dum ne ze iesc

B ol na vi lor grab nic vin de că tor spri jin şi tă

ri i e vo ie vo zi lor or to docşi or fa a ni lor pă

rin te ro bi lor iz bă vi i i re te-am câş ti gat cu to

o ţii Sfin te Ghe or ghi e

Ster ge Mu ce ni ce Ghe or ghi e no rul de pă

ca te mij lo ci ind că tre Dum ne zeu şi-a lun gă ne

ca zul şi bo li le cum pli i te ce lor ce îţi să

ru u tă sfân tă i coa na ta

la sfârşit Troparul. Glas 2. «Când de pe lemn».

Ma a re în drăz ni re do bân dind prin mu ce ni

ci e Slă vi i te că tre Hris tos Dum ne zeu sca

pă ne ru gă mu te cu mij lo ci i i rea a ta de să gea ta

vrăj ma şu lui de boa lă şi pa a timi de îm pre su ra a re

şi în tris ta rea cea rea Sfi in te să cân tăm tot dea u

u na ma rea ta pur ta re de gri jă Ma re Mu ce

ni i ce Ghe or ghi e

PARACLISUL

celui între Sfinți Părintelui nostru

IOAN GURĂ-DE-AUR

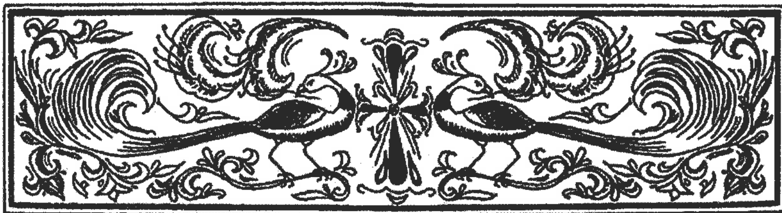
Patriarhul Constantinopolului,

a cărui pomenire o facem pe 13 Noiembrie şi pe 27 Ianuarie;

astfel tălmăcit pe româneşte după cel al

Cuviosului Părintelui nostru

Nicodim Aghioritul.

CANON PARACLIS
către cel întru Sfinţi Părintele nostru IOAN GURĂ-DE-AUR

Troparul. Glas 4.

A a I e ra ar hu u lui cu gu ră de a ur sfân tă i coa a nă ă pă că to şii cins tin d'o să ce rem ru gă ciu nea lui din su flet stri gând O, Dum ne ze ie es cu le Fe ri ci te I oa ne grab nic iz bă veş te ne din tru toa tă ne vo o o o ia că mij lo ci rea ta că tre Hris tos bi ne pri mi i tă e Sfin te A ce e lu ia

Slavă. Al sfintelor moaşte.

Cu u ne vo i in ţa a ta Pă rin te I oa ne sfân tă bi se e ri i că fă cân du te Sfin te a Ta tă

lui şi-a Fi u lui şi-a Sfân tu lui Duh dă ne Fe ri ci

i tu le iz bă vi re de ră ul vrăj ma şi lor ne vă zuţi a

lun gân du ni'i gra a a ab nic ce lor ce moaş te le dum

ne ze ieşti în tru cre di in ţă îţi cins tim Hri so

o sto me

Slavă. Şi acum. al Născătorei «Niciodată nu vom tăcea».

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Pe faraon ce se purta în car».

Pă rin te Gu ră de A a ur roa a gă te pen tru noi

Î în ţe lep ciu nii în ce put din te me rea de Dum

ne ze eu fă ă când po run ci le toa a te prin a ceas

ta le-ai ţi nut şi î năl ţi mea dra gos tei ai a juns Fe ri

ci i te de ca re îm păr tă şeş te ne cu dum

ne ze ias că so li rea ta

Prin în frâ na re-ai o mo rât tru peş ti le pa timi

Hri so os to o me la ne pă ti mi i re Pă rin te

ur cân du te ci şi pe noi de pa ti ma su fle teas că

ne sca a pă Stă pâ nu lui po me nin du ne şi de

cea tru peas că ru gă mu te

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui Duh

Din ti ne re ţe ai iu bit sme re ni a Dum ne

ze ie es cu u le Pă rin te I oa a ne tru fi a

u rân du o ci şi a cum ru gân du te de tot cu ge

tul mâ ân dru Sfin te de grab iz bă veş te ne că tre cel

sme rit în tor cân du ne

Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor

A min

Ti nând în bra ţe pe Hris tos Stă pâ na mea zi s-ai A

ce e lu u ia Fi ul meu prea du ul ce Ca re m'ai

în vred ni cit să Îți fiu mai că ro gu Te din tru toa

tă ne vo o ia sca pă'i de gra bă pe ro bii tăi ca re

vin la mi ne ru gân du mă

Cântarea a III-a.
«Doamne Cele ce-ai înălțat».

Sfin te Pă rin te I oa a ne roa a gă te pen tru noi

Aa tră i du pă Pa a vel ți-a fost Hris tos pu ru rea

și a mu ri pen tru Dâ ân sul câș ti ig o ai so co tit

ci a mu ri du pă trup de la Hris tos mij lo ce eș

te'mi și-a tră i în Du hul Sfânt o, I e rar hu le

Dez nă dej dii se cu u re te-ai a ră tat pu ru rea

și cald ves ti tor po că i in ței Păs to o ru le cel prea

bun în vred ni ceș te mă dar po că in ței cu ra a te

de ce le ce am gre șit cu vor ba și fap te le Slavă.

Lu ând Sfin te pu te e re de la Hris tos Dum ne zeu

de a dez le ga tot pă ca a tul pre cu um şi de a le

ga dă'mi dez le ga re a cum de pă ca te le me e le

şi cu fri ca Dom nu lui lea gă mă ro gu te

Şi acum.

Ma a re e Prea cu ra a tă la u da ta pu ru rea

c'ai năs cut pe Fi ul Pă ri in te lui Ce lui fă ă ră de

în ce put pe Ca re roa gă'L prin har ia răşi să mă'n vred

ni cea as că în fi e rii cei ce reşti pe ca a re o am pier

dut.

Iiz bă ve e e eş te din pri mej dii pe ro bii tăi I

e ra ar he că în is pi te mij lo ci to or te a vem

că tre Hri sto o os Fe ri ci te Hri so sto me

Sedealna. Glas 2. «Cele de sus cântând».

Cum pli te ne voi Pă rin te cu prin zâ ân du ne

la ti ne că dem stri gân du'ți I e ra ar hu le la Hris

tos gră bin du te mij lo ceș te Sfin te Hri so o o sto me

în du rat fă cân du'L spre noi I oa a ne de trei ori

fe ri ci i tu le

Cântarea a IV-a.
«Tu ești vârtutea mea».

Pă rin te Gu ră de A a ur roa a gă te pen tru noi

În vă ță tor te-ai a ră tat Fe ri ci tu le ru

gă ciu nii mi in ții dă ne dar s'a vem și no oi nu me

le sfânt al lui I i sus su fla re lu mi i nă și dul

ce căl du ră ru gă mu te și-a zi ce tot dea u na în tru

i ni ma noas tră I i su se al meu mi lu ieș te mă

Cea de ar ginți îm pă ti mi re smul gân du o să

di tor al mi i lei fos t-ai În țe lep tu le e ci și a

cum smul ge ne de grab toa tă lă co mi i a să dind în

su fle te mi los te ni a a se me nea Pă rin te Dum

ne ze u lui nos tru să ne fa cem prin tr'în sa ru gă mu

te

Slavă.

F a gur ne e cu vân tul tău I e rar hu le iar

căr ţi le ta a le o, Dum ne ze ies cu le ma nă prea

du ul ce cu-a de vă rat şi pom al vi e e ţii şi a

pă vi e Hri so sto me din ca re dă ru ieş te'mi să m'a

dăp tot dea u na şi să se cer vi a a ţa cea veş ni că

N u me le tău dum ne ze iesc o, Stă pâ na mea Şi acum.

lu mi nă e mi in ţii su fle tu lui dra gos te lim bii

dul cea a ţă de ne gră it li peas că se Ma ai că de

ră su fla rea mea ro gu mă şi bu ze le să'mi stri ge dim

pre u nă cu min tea Prea cu ra tă Ma ri i e a ju tă mă

Cântarea a V-a.
«Pentru ce m'ai lepădat».

S fin te Pă rin te I oa a ne
roa a gă te pen tru noi

M i nu na te lu cea făr ca re ri si peşti toa tă noap
tea din su fle te cu ra za de a a ur a cu vin te lor ta
a le dum ne ze ieşti lu mi nea ză Sfin te al min ţii
me e le în tu ne ric ca să văd fru mu se ţea Stă pâ nu
lui

apoi, de eşti monah zici

P re cum În ge rii Sfin te ai vi e ţu it pe pă mânt
Fe ri ci tu le mă car că cu tru u pul cu pu ţin mic şo ra
a tu te-ai de cât ei ci pe pur tă to rii de în ge
re es cul chip Slă vi te să tră im în ge reş te a ju tă
ne

iar de eşti mirean zici

P re cum În ge rii Sfin te ai vi e ţu it pe pă mânt

Fe ri ci tu le mă car că cu tru u pul cu pu ţin mic şo ra
a tu te-ai de cât ei şi pe noi Pă rin te de toa tă
gri i ja cea lu meas că iz bă veş te ne grab nic ru gă mu
te

Slavă.

Aal is pi te lor vi for Sfin te l-ai răb dat mul ţu min
du'I Stă pâ nu lui ci dă ne şi no o uă lui Hris tos po me ni in
du ne ca un bun să răb dăm is pi i ta de la di a
a voli de la oa meni şi de la fi re Pă rin te ru gă mu
ne

Şi acum.

Aa ră ta tu te-ai no ur ploa ia cea ce reas că în lu
me-a du cân du o c'ai plo uat Fe cioa ră mu ri to ri lor
ha a rul dum ne ze iesc ci tri mi te Mai că prea îm
pie tri i tei me le i nimi ploa ia la cri mi lo or şi stră

pun ge re

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

Pă rin te Gu ră de A a ur roa a gă te pen tru noi

Mul ți i i i me fă ră de nu măr Bu nu le prin

cu vin te le ta a le de a ur ai mân tu it ne ru

găm dar Pă ri in te di a vo leas ca mo mea lă a lun gă

ne-o roa dă Stă pâ nu lui Hris tos mân tu iți I e

ra ar he du cân du ne

Pre le e e e ul o mo râ tor de su fle te

l'ai căl cat în tru a Cru u cii pu te re stin ge ne dar

şi a noas tră mâ ni i e ce se a prin de a su

pra a proa pe lui şi piz ma ri si peş te o cea nu

mi tă şi mai ca u ci de rii

Slavă.

Pă ri i i in te de toa tă boa la tru pu lui şi a

du hu lui sca a pă ne grab nic că mul to ra le-ai a dus vin

de ca a re tă mă du in du'i cu ha a rul dum ne ze

iesc nu min du te pe drept cu vânt fă că tor de mi nuni

Fe ri ci tu le

Şi acum

Fe cioa a a a ră car pur tă tor al Fo cu lui şi Căr

bu ne lui cle eş te Cu ra tă ar de'mi de grab în ti na rea

din su u flet de o sân di rea de fraţi cu ră ţin du mă

cu i ni ma şi bu ze le cu ră ţi te să cânt a ju to

rul tău

Condacul.Glas 2.

Su fle teş ti lor pa timi cu to ţii şti i in du

te şi tru peş ti lor Sfin te I oa ne Hri so o sto me

fă ră pla tă vin de că tor Pă rin te îţi stri găm

dă ru ieş te ne cea du pă trup şi du pă su flet ca un

bun vin de ca re ru gă ă mu te vi fo rul po to
lin du'l şi va a lul îm pre su ră ă ă rii şi al
ne vo i lor ce vin I e rar he pes te tu ur ma ta

Stihira după Evanghelie. Glas 6.
«Toată nădejdea». Δι.

Ce ru le ca a u rul soa re pe Dom nu ul a vân du'L
şi'm pre jur vir tu ţi le ca ste le le stră lu cind
I e ra ar hu le ma re a Scrip tu ri lor u şa po că i
i in ţei du pă Pa a a vel Pa ve le al do i lea gu
ră a ha ru lui al în ţe lep ciu nii a dân cu le I oa
ne Hri so sto me ţi e ne ru găm din su flet Pă rin te a
pu când î na i i i in te din tru is pi te iz bă ve
eş te ne de grab mân tu i i i i rii în vred ni cin du
ne Sfin te cu so li i i rea ta a a a

Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».

fin te Pă rin te I oa a ne

roa a gă te pen tru noi

a o trâm bi ță Sfi in te gu ra ta cea de a ur

a trâm bi ța at în vi ind pe mor ții din mor mân tul ne

pur tă rii de gri i jă din tru ca re ri di că mă râv

nă fier bi in te de grab Pă rin te dă ă ru in du'mi

e la ce eşti pă ri in te al pă rin ți lor das căl

în vă ță to ri lor de toa tă în tris ta rea şi toa

tă vă tă ma a rea I e rar he pă zeş te ne ca pe

ai tă ăi u ce nici şi fii Prea mi i los ti ve

Slavă.

a vând gu ra de a a ur dim pre u nă cu i ni

ma prea bo ga tu le să ra ci lor co moa ra ce reas

că ne stri ca a tă a ve de e rii dum ne ze ieşti dă

ne-o Pă ri in te prea bun cu cea a fă ăp tu i rii

Şi acum.

Do uă lumi lu mi nea a ză lu mi na ta Mai că ci lu mi nea ză mă pe mi ne'n tu ne ca tul cu dra gos tea blân de e ţea şi su pu ne rea ro gu te să do bân de esc mân tu it lu mi na cea a ce reas că

Cântarea a VIII-a.

«Pe Cel ce în muntele sfânt».

Sfin te Gu ră de A a ur roa gă te pen tru noi

Li ră Ta a tă lui Fi u lui chi ta a ră şi Du hu lui har pă ai fost I oa ne ci mij lo cind I e rar he a ra tă mă ro gu te lă caş al Tre i i mii pu ru rea Tre i i mii ru gân du te Pă rin te

Aa ră ta a tu te-ai ca să'n su fle ţi i tă a vir tu ţi lor toa te Prea fe ri ci te ci şi pe mi

ne Pă rin te I oa ne a ra tă mă lu cră tor prea vre ed nic

a toa tă po ru un ca şi ca să a vir tu ţii

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfân tu lui Duh

Stâlp de fo oc fă te mi e I e ra ar he nor

um bros şi ră coa re Prea mi los ti ve că mă do boa

ră Pă rin te nă va la is pi te lor scoa lă mă şi-a ju u tă'mi

al fă gă du i in ţei pă mânt să'l a flu Sfin te

Şi a cum şi pu u ru rea şi în ve cii ve ci

lor A min

Pă că to o sul meu su flet Prea cu ra a tă iz

bă veş te mi'l Mai că în cea sul mor ţii din tr'a vrăj ma

şi lor mâ nă şi dă'mi ti că lo su lui vă mi le a tre e ce

ro gu te Stă pâ â nă fă ră'm pie di ca re

şi Irmosul.

Apoi Cântarea a IX-a. «Înfricoşatu-s'a».

Sfin te Pă rin te I oa a ne roa a gă te pen tru noi

apoi, de eşti monah zici

Sti i in du te prea dul ce în vă ţă tor fe cio ri ei Pă rin te Hri so sto me pă zeş te ne su u fle tul şi tru pul ca un Păs tor în fe cio ri e Bu nu le min tea şi sim ţi ri le în gră dind prin ca a re ni se stri că po doa a ba fe cio ri ei de Dum ne zeu în ţe lep ţi tu le

iar de eşti mirean zici

Sti i in du te fier bin te în vă ţă tor în frâ nă rii Pă rin te Hri so sto me pă zeş te ne su fle tul şi tru pul ca un Păs tor în în frâ na re Bu nu le min tea şi sim ţi ri le în gră dind prin ca a re u râ to rul de oa a meni is pi teş te din tru'n ce put fi rea o mu

lui

apoi, de eşti monah zici

Ru gâ ând cu în drăz ni re pe Dum ne zeu Cu vi oa se I oa ne a ju tă ne să iz bu tim şi i să îm pli nim câ te lui Hris tos la îm bră ca rea chi pu lui ce lui în ge resc am fă gă du it de fa a ţă stând Pă rin te şi Î în ge rii şi Sfin ţii de Dum ne zeu cu ge tă to ru le

iar de eşti mirean zici

Ru gâ ând cu în drăz ni re pe Dum ne zeu Cu vi oa se I oa ne a ju tă ne să iz bu tim şi i să îm pli nim câ te lui Hris tos la cea de-a do ua naş te re cea de la Bo tez am fă gă du it de fa a ţă stând Pă rin te şi Î în ge rii şi Sfin ţii de Dum ne zeu cu ge tă to ru le

Slavă

C ân ta a rea cea pu ţi nă ca un prea bun Fe ri
ci te I oa ne Hri so sto me pri meş te o pe en tru toa
te câ te ne dă ru ieşti şi'n schim bul ei tri mi te ne a
ta mij lo ci re că tre Hris tos prin ca a re de ghe e
nă scă pâ ân du ne Pă rin te Îm pă ră ţi ei hă ră zeş
te ne

Şi acum

P e ti i ne ru gă toa re lui Dum ne zeu te a
du cem Fe cioa ră toţi ro bii tăi roa gă te dar Fi i u lui
tău Ce lui Prea mi los tiv şi Ta tă lui şi Du hu lui U
nu ia Stă pâ nu lui tu tu ror Tre i i mii Ce lei
Sfin te spre no oi să Se în du re pe toţi Stă pâ nă mân tu
in du ne

«Cuvine-se» şi Mărimurile Sfântului Ioan Gură-de-Aur.

B u cu ră te ma re în vă ţă tor Pă rin te

I oa a ne al Bi se ri cii lui Hris tos al ri i to ri
lor ri tor Păs to o ri lor pă rin te po doa ba cea
a lea a să a te o lo gi lor

Bu cu ră te râu ca re le a dăpi cu gra iuri
de a a ur toa tă lu mea cea de sub cer bu cu ră
te ce e la ce ai gu ra de a a ur şi i ni ma
Pă ri in te I oa ne Hri so sto me

Aal dum ne ze ieş tii mi los ti viri che zaş I e
ra ar he ri di ca re ce lor ce cad al vă ă du ve lor
spri jin să ra a ci lor co moa ră şti in du te Pă
ri in te pu ruri pă zeş te ne

Lă sa t-ai Bi se ri cii lui Hris tos po doa bă de
nu un tă căr ţi le ta le dum ne ze ieşti cu vor be de

a a ur cins ti te I e ra ar he de trei ori fe ri

ci i te I oa ne Hri so sto me

Pa aş te ne Păs to ru le cel prea bun la li vezi um

broa a se la iz voa re le a pe lor la lo cul ver de

e ţii du cân du ne Pă ri in te cu ros tul tău de a

a ur în sta u lul cel de sus

Iar dacă biserica are hramul Sfântului, zicem şi acest tropar:

Lă ca a şul tău a ces ta dum ne ze iesc a vân

du'l cu to o ţii a dă post în ţe le gă tor a ler găm

la dân sul Pă rin te în pri me ej dii din toa tă'm pre

su ra a rea de grab iz bă vin du ne

Dra gos te şi pa ce de la Hris tos ce re ne

Slă vi i te şi răb da re pâ nă'n sfâr şit şi su u fle te

lor mi lă şi ha ar şi mân tu i re ro bi lor tăi

Pă ri in te I oa ne so leş te ne

Troparul Sfântului. Glas 8.

in gu ra ta ca un foc Ha rul stră lu cind lu u mea
a lu mi nat vis ti e ri i i le ne iu bi rii de
ar gint lu u mii a câş ti gat î năl ţi mea gân du
lui sme ri it no o uă ne-a a a ră ă tat ci cu cu vin
te le ta le în vă ţâ ân du ne Pă rin te I oa ne
Gu ră de a a ur roa gă pe Cu vâ ân tul Hris tos Dum
ne zeu să se mân tu ia as că su fle te le noa a as
tre e e e e

apoi troparul. Glas 2.
«Când de pe lemn».

fi in te I e rarh al lui Hris tos o, prea în
ţe lep te I oa a ne trâm bi ţa Du hu u lui sca
pă ne ru gă mu te de a vrăj ma a a şi i lor vă tă
ma re Prea bu nu le şi boa la din tru u puri ro bi lor

tăi vin de c'o şi cea din su fle e te ce e lor ce ve

nim cu cre di in ţă la a ta cins ti tă i coa nă

o, dum ne ze ies cu le Hri so sto me

Apoi aceste tropare, Glas 8.

Cân ta a a a rea cea a pu ţi i nă ca u

un prea a bun Fe ri i ci te I oa a a a ne Hri

so o sto o me pri me e eş te e o pen tru toa a a

a te câ â te ne dă ă ru u ieşti şi'n schim bul ei tri

mi te e ne e a ta mi i i ij lo ci i re că

tre e Hri is tos prin ca a a a a re de e ghe e e

e e e nă scă pâ â â â ân du ne e Pă rin te e

Îm pă ră ţi ei hă ră ze eş te e ne

Pe ti i i i ne ru u gă toa a re lui Du

um ne e zeu te a a a du cem Fe cioa a a a ră

toți ro o bi ii tă ăi roa gă ă a te e dar Fi u lu ui

tău Ce e lui Prea mi i lo os tiv şi Ta tă lui şi

Du hu u lu ui U nu ia a Stă pâ â nu lui tu

u tu u ror Tre i i i i i mii Ce e lei Sfi i i i

in te spre no o o o oi să Se e în du re e

pe toți Stă pâ nă mân tu i i in du u u ne e e e e

CANON PARACLIS

către Sfinții Slăviții Mucenici

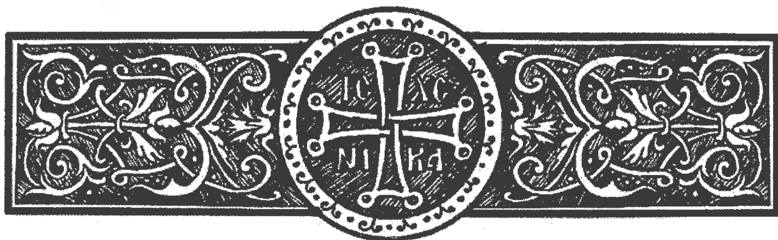
BRÂNCOVENI

CONSTANTIN VOIEVOD, CONSTANTIN, ŞTEFAN, RADU, MATEI

şi sfetnicul **IANACHE**,

a căror pomenire o facem pe 16 August.

CANON PARACLIS
către Sfinții Slăviții Voievozi şi Mucenici BRÂNCOVENI

Troparul. Glas 4. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. Βου

L a Mu ce ni i ci ii lui Hris tos cei prea vred nici
la so li to o ri ii pen tru noi că tre Dom nul la cea
ta Brân co ve ni lor că zând să stri găm o, Prea lă u
da a ți lor lui Hris tos Îm pă ra tul pu ru rea ru gân du vă
po me ni ți ne pu ruri toa tă ur zea la şar pe lui stri
când cea în drep ta a tă a su pra Bi se e ri cii

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

S fin ți lor Brân co veni ru ga a ți vă pen tru noi
L ă sând stă pâ ni a cea de a ici şi măr tu ri

si in du'L pe Stă pâ nul Cel răs tig nit cu nu na ce

reas că ați lu a a t-o și mij lo ciți pen tru noi Brân co ve

ni lor

Prin un ge rea cea de la Dum ne zeu pe pă mânt

su pu u șii și Bi se ri ca ți-ai pă zit la fel Cons tan

ti ne și din ce e ruri ne vă tă mați Mu ce ni ce pă zeș

te ne

Sla vă Ta tă lui și Fi u lui și Sfâ ân tu lui

Duh

De sla va lu meas că v'ați le pă dat sla va ne

zi di i tă do bân din d'o de la Hris tos de ca re

păr tași să ne a ra a te pe Dom nul sla vei ru ga ți'L Slă

vi ți lor

Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor

A min

Su u fle tu lui meu ce lui chi nu it tu eşti

Prea cu ra a tă în tă ri re şi a dă post şi în tu

ne ca tei me le i i nimi ne în se ra tă lu mi nă Stă

pâ na mea

Cântarea a III-a. «Tu eşti întărirea».

Tă ri i e şi pa vă ză v'am do bân di it Vo ie

vo zi lor de la Hris tos şi a co o pe ri i i re mân

gâ ie re şi la u dă

De grab a ju ta ţi ne toa tă ne vo o ia go nin

du o pe Dum ne zeu pu ru rea a ru gâ ân du'L pen tru

noi Brân co ve ni lor

Căl ca a t-aţi Vi te ji lor toa tă mo mea a la vi clea

nu lui ci şi pe noi mij lo ci ind la Do om nul s'o căl

căm în tă ri ţi ne

Pri mind Dum ne ze u le so li ri le Brân co ve

ni lor Ce la ce eşti Iu bi to or de oa a a meni ca un

Bun mi lu ieş te ne

Alt irmos: «Cela ce-ai întărit întru'nceput».

Ce ia ce ro dul în su tit Se mă nă to ru lui grab nic

aţi a dus cu se ce riş de se cu u re mij lo cind

la Dum ne zeu pe mi ne po mul fă ră rod ro gu vă de

tă ie e re Sfin ţi lor grab nic scă pa ţi mă

Rob în tru to tul m'am fă cut stă pâ ni to ru lui lu

mii le pă dând dum ne ze ias ca po ru un că ci ru

ga ţi'L pe Hris tos şi în du rat fă cân dumi'L vre me de

po că i in ţă ce re ţi'I mi i e Slă vi ţi lor

Slavă.

Pa timi tru peşti şi su fle teşti şi tul bu ra re şi fri că îmi ro deş te ne bu neş te pă ca a tul Mu ce ni ci lor de grab de la Stă pâ nul ro gu vă pa ce şi să nă ta a te da ţi'mi şi ier ta re gre şa le lor

Şi acum.

La a ju to rul tău a lerg dum ne ze ias că Mi rea să mai na in te de sfâr şit Prea cu ra a tă că u tând spre ro bul tău mă în drep tea ză ro gu te grab nic la po că i in ţă su fle tul meu mân tu in du mi'l

Sedealna. Glas 2. «Πρεσβεία θερμή».

Cum pli te ne voi cu to tul cu prin zân du ne la voi a ler găm stri gân du vă Slă vi ţi lor lui Hris tos ru gân du vă iz bă vi re grab ni că da a a ţi ne în du rat fă câ ân du'L spre noi cei ca a re vă cins tim Brân co

ve e ni lor

Cântarea a IV-a. «Auzit-am Doamne».

Vați a dus Vo ie vo zi lor jert fă prea plă cu tă Mân
tu i to ru lui ci mâ ni a Lui cea că tre noi stin ge
ți-o de gra bă Mu ce ni ci lor

Jun ghi in du vă Sfin ți lor Mie lu lui ur ma a t-ați
o, Brân co ve ni lor ci la sta u lul A ce lu ia
pen tru noi ru gân du'L a du ce ți ne

Slavă.

Mân gâ in du Te Bu nu le în tru Vo ie vo zii și
Mu ce ni cii Tăi mân gâ ie re cu so li rea lor o,
Mân tu i to ru le tri mi te ne

Și acum.

Dă'mi tă ri e Stă pâ na mea din îm pre su ra rea cea
grea scă pân du mă și pe mi ne ti că lo sul rob
din no ro iul pa ti mii ri di că mă

Cântarea a V-a.
«Pentru ce m'ai lepădat».

Bo gă ți a lu meas că o, prea în țe lep te ce za
ru lui dân du o ți-ai pă zit co moa ra măr tu ri i lor gu
u rii lui Dum ne zeu la a ces tea Sfi in te ru
gân du'L pu u ruri pe Cu vân tul Cons tan ti ne pe toți în
drep tea ză ne

Măr tu ri i le Ta le Doam ne Brân co ve nii în i
nimi a vân du le în și și măr tu ri e Dum ne ze u le
Ți i e Ți s'au fă cut ci pri mind Stă pâ â ne mu
ce ni cea as ca lor so li re în tr'a ces tea pă zeș te ne
i ni ma

Slavă.

Măr tu ri i le Ta le pu ruri ne bu neș te le calc
Dum ne ze u le și măr tu ri si i re și că in ță cu ra
a tă nu Îți a duc ci pri mind Stă pâ â ne a Brân

co ve e ni lor so li re la a ces tea din nou în drep

tea ză mă

Şi acum.

A a ră ta tu te-ai no ur ploa ia cea ce reas că în lu

me-a du cân du o c'ai plo uat Fe cioa ră mu ri to ri lor

ha a rul dum ne ze iesc ci tri mi te Ma ai că prea

îm pie tri i tei me le i nimi ploa ia la cri mi lo or

şi stră pun ge re

Cântarea a VI-a. «Îndură-Te mie, Mântuitorule».

C u fi ii tăi pe pă mânt bi ne plă cu t-ai Stă pâ

nu lu u u ui ci în că mă ri le Lui ce reşti Vo ie vo du

le cu dân şii lu ân du te prin mu ce e ni ci i i

e mân tu i re mij lo ceş te ne

F e cio rii ca A vra am ţi i-ai jert fit Vo ie vo du

le e e e şi dim pre u nă cu ei în sâ nul a ce lu ia

a cum o dih nin du te Sfin te Co on stan ti i i ne mân tu i re mij lo ceş te ne

Slavă.

Slă vi t-ați pe Dum ne zeu în tru pul vos tru Slă vi ți lo o o or și Dum ne zeu v'a slă vit cu sla va cea de la El de ca re ru gă mu vă prin so li i rea voa a a stră și pe noi în vred ni ci ți ne

Și acum.

Pe Ce la ce în tru Sfinți Se o dih neş te Stă pâ na mea a a a L-ai ză mis lit ne gră it A ce lu ia roa gă te și min tea și su fle tul cu a ta a lu mi i i nă lu mi nea ză'mi și sfin țeş te le

Stihira de după Evanghelie.
Glas 6. «Ὅλην ἀποθέμενοι».

Pa ti mii Stă pâ nu lui mu ce ni ceş te e ur mându'i și sla va A ce lu ia pe drept moş te nin du o Vo ie vo o zi lor că tre noi Sfin ți lor că u tând cu mi i i lă

toa tă pa a a ti ma şi bo li le grab nic go ni ţi ne pe

Dom nul ru gând Mu ce ni ci lor ier ta re da to ri i

lor pu ruri de la Dân sul ce rân du ne şi Îm pă ră ţi i i

i ei şi sla vei ne zi di te a ră tând pe ro bii

vo o o oş tri ru gă mu vă păr taşi Brân co ve e e ni lo

o o or

Cântarea a VII-a. «În cuptor feciorii Evreilor».

Sfin ţi lor Brân co veni ru ga a ţi vă pen tru noi

Noor de bi se rici a du câ ân du'I Con stan ti ne Zi

di to o ru lui lu mii mij lo cind a lun gă ne no rul

de pă ca a te şi cu um bri rea ha ru u lui stin ge pa

ti mi le noas tre

Nu u ur mă tor la tron în lu u me ci la ce ruri mer

gă to or î na in te te-a a vut în ţe lep tul ta tă

Cons tan ti i i ne la fel şi no uă bu nu u le fă te cu
a ta so li re

Slavă.

Nu u doar cu vor be le cin sti i t-ai pe În tâ iul Mu ce
nic ci şi cu fap ta ci pe Dom nul ru gând Şte fa ne
Mu ce ni i ce pe ro bii tăi tre zeş te e ne la cre din ţa
lu cră toa re

Şi acum.

Mâ âi ni le ta le ri di câ ân du'ţi că tre Dom nul
prea cu ra a tă Fe cioa ră de cum pli te ne ca
zuri sca pă'i tot dea u u na cu cal dă ru gă ciu nea a ta pe
cei ca re ţi se roa a a gă

Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».

Te e se ne ha a a ai nă din mij lo ci ri le ta a
le pen tru nun ta ce re es cu lui Mi re ru gă mu ne
ţi i e Ra du le e slă vi te

T a tă lui vo o o o ia a se meni Ţi e Hris toa a

se îm pli nin d'o Ma te ei în ţe lep tul pli neş te'i Stă

pâ â ne cea pen tru no oi so li re

Slavă.

P e Îm pă ra a a a tul sfet ni ce pu ru rea roa a gă'L

a le şar pe lui sfa a turi Ia na che şter gând Mu ce ni

i ce din i ni mi i le noa stre

Şi acum.

V in de că Ma a a ai că mij lo cind că tre Do om nul

toa tă boa la şi toa a tă'n tris ta rea ro bi lor tăi gra

ab nic Fe cioa ră prea a cu ra tă

Cântarea a IX-a.
«Înfricoşatu-s'a».

M ă ca ar că la ve de re şa se fi ind prin u

ni rea cre din ţei Slă vi ţi lor u na aţi fost Tre i mea'n

U ni i me în chi pu ind fă râ mi ţa rea ce ru pea

fi rea o me nea scă în lă tu rând ru ga a ţi'L dar

pe Dom nul cum pli i ta dez bi na re să ne a lun ge

Brân co ve ni lor

U ni i rea din cre din ță cu Dum ne zeu prin lu

cra rea po run ci lor Dom nu lui ai do bân dit Sfin te Vo

ie voa de al lui Hris tos și min ci noa sa u ni re

cu rău cre din cio o șii ai o sân dit vă di ind mu ce

ni ceș te a do og me lor tă ri e în tru a ces

tea în tă reș te ne

Slavă.

Cân ta a rea cea să ra că pri min du o Brân co ve

ni lor pu ruri ru ga ți vă lui Dum ne zeu de gra bă

fă câ ân du ni'L mi los tiv toa tă ne vo ia Sfin ți lor

grab nic a lun gân du o de la noi și toa a tă u nel

ti rea vrăj ma a șu lui căl cân d'o și să nă ta te dă

ru i ți ne

Și acum.

P e ti i ne ru gă toa re lui Dum ne zeu te a du

cem Fe cioa ră toți ro bii tăi roa gă te dar Fi u lui tău

Ce lui Prea mi los tiv și Ta tă lui și Du hu lui U nu

ia Stă pâ nu lui tu tu ror Tre i i mii Ce lei Sfin te

spre no oi să Se în du re pe toți Stă pâ nă mân tu

in du ne

După «Cuvine-se» zicem aceste tropare din Cântarea a IX-a a Canonului Sfinților Brâncoveni. Glas 1. «Τύπον τῆς ἁγνῆς».

A azi Brân co ve nea as ca mu ce ni ceas că cea a tă

cu to ții lă u dâ ân d'o cân ta re să'i a du cem

P a a cea lui Hris tos a vân du o și strâm to ra re

prin lu cra rea vi clea nu lui ve nind pes te voi ați în

drăz nit în țe lep ți lor pe Hris tos măr tu ri sind în pri ve liș

te și lu u mea bi ru in d'o îm pă ră ți ți în vea

cul vea a cu u lui

Azi pe Brân co ve e nii slă viţi pe Vo ie vo o zii

şi Mu ce ni cii noş tri să îi cins tim cu râv nă

Tru u pul spre vi a ţa veş ni că Mân tu i to rul

vo uă dân du Şi'l Sfin ţi lor a se meni şi voi Mân tu i

to ru lui v'aţi a dus Brân co ve ni lor cins ti te le ca pe

te şi sla a va ne zi di tă aţi do bân di t-o Mu ce

ni i ci i lor

Azi pe Ma ca be e ii le gii de să vâr şi i te

a Mie lu lui cin sti in du'i să'i lă u dăm cu to ţii

Ca a pul pen tru le gea Dom nu lui ca Ma ca be

ii v'aţi tă iat Brân co ve ni lor ca pul şar pe lui ce

lui vi clean şi tru fi a lui şi mo mea la băr bă teş te căl

cân du le şi ra a iul şi cu nu u na ne veş te

ji tă moş te ni in du u le

Ve niţi cre din cio o şii să lă u dăm cu râ âv nă

dum ne ze ias ca pâ âr gă a noas tră că tre Dom nul

Ma a re în drăz ni re Sfin ţi lor că tre Hris tos aţi

câş ti gat Vo ie vo zi lor la El mij lo cind ne în

ce tat iz bă vi ţi ne de vrăj ma şii ne vă zuţi şi de cei vă

zuţi ier ta a re de gre şa le de la Stă pâ nul dă ru

i in du u ne

Pri mind Zi di to o rul mu ce ni ci a voa as tră

Slă vi ţi lor cu nu u na veş ni că v'a fă cu u t-o

Ca a lea să vâr şind vi te ji lor mu ce ni ceş te

şi cre din ţa ţi nân du o Mu ce ni ci lor ce lor

de mult Brân co ve ni lor ați ur mat și băr bă ți ei a ce

lo ra cu ca a re mân tu i re de la Stă pâ nul mij

lo ci i ți i ne

Mai cii prea cu ra a te cin stin du'i A dor mi i rea

Brân co ve neas ca cea a tă cu ea la cer se mu tă

Ce e lor ce cu râv nă Sfin ți lor du pă drep ta te

vă cins tim pă ti mi ri le po me nin du ne Mân tu

i to ru lui pu ru rea iz bă vi re din toa te ne vo i le

și râ âv nă că tre Dân sul și să nă ta te dă ru

i i ți i ne

și îndată cele două tropare ale Maicii Domnului Τὴν τιμιωτέραν. Glasul al 8-lea. Γα

Din ti i ne Năs că toa re de Dum ne zeu Dum ne

zeu Cu vâ ân tul în tru pân du Se ne gră it co vâr şeşti

Fe cioa ră Oș ti rea cea Ce rea as că ți e dar îți

a du u cem cân ta re de la u dă

u toa te oş ti ri le În ge reşti cu Bo te ză

to o rul cu A pos to lii cei slă viţi şi cu tot so

bo rul Sfin ţi lor Stă pâ â nă Fi u lui tău te roa a gă

toţi să ne mân tu i i i im

Iar după Tatăl nostru troparele Sfinţilor Mucenici Brâncoveni.

Al Sfântului Constantin tatăl. Glasul al treilea. «Εὐφραινέσθω».

la va lu mii Vo ie vo du le mu ce ni ce

şte bi ru in du u o ca A vra am Con stan ti ne i-ai a

dus pe fi i tăi a toa te Zi di to ru lui mul ţu

mi ind în ţe lep tu u le A ces tu ia ca un bun ru gân du te

în drăz ni re mu ul tă la Dân sul câş ti gând de şe

de rea de-a dreap ta în vred ni ce eş te e ne

o ia Ta a tă lui

Al Sfinţilor Brâncoveni. Glas acelaşi. «Μέγαν εὕρατο».

Mân tu i to rul răs tig ni in du Se a îm pli
ni t-o ră mâ nând în tru dra a gos tea Ta tă ă lui ci
pe A ces ta ur mâ ând Brân co ve ni lor şi sla va
lu mii căl câ ân d'o Slă vi ți i lor vo ia ta tă lui mu ce ni ceş
te ați îm pli nit cu ca a re în cu nu nân du u vă Stă
pâ nu lui a toa te po me ni i ți i ne

Al Sfetnicului. «Ἀπόστολε».

Cu nu u na ce reas că ai lu a a t-o Sfet ni ce măr
tu ri sin du'L pe Hris tos ci sfă tu i rea şar pe lui Ia
na che ri si peş te ne-o o o o o

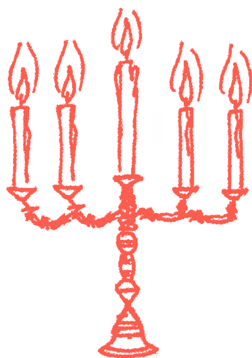
la sfârşit Troparul. Glas 2. «Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου». Δι

Lu u mea tre că toa re bi ru ind şi mu ce ni ceş
te în ce e ruri să lăş lu in du u vă Dom nu lui
ru ga ți vă o, Brân co ve ni i lor în tă rin du ne pu
ru rea şi toa tă ur zea a la ne vă zu tu lui vrăj maş grab nic

stri cân du u o ce e lor ce so li ri le voa as tre

că tre Îm pă ra tul a toa te pu ru rea le ce rem Vo ie

vo zi lor

CANONUL NEŞEZUTEI CÂNTĂRI

adică al

IMNULUI ACATIST.

Facerea lui Iosif Imnograful.

Canonul Neşezutei Cântări, adică al Imnului Acatist.

Facerea lui Iosif Imnograful.

Cântarea a I-a. Irmosul.

Glas 4. Γ'τος Βȣ.

Des chi de voi gu ra mea şi se va u u um ple de
Du u hul şi cu vânt voi răs pun de Îm pă ră te sei
Maici şi mă voi a ră ta a a lu mi na at prăz nu ind
şi voi cân ta mi nu ni le e ei bu cu rân du mă

Prea sfân tă Năs că toa a re de Dum ne zeu mân tu
ieş te ne pe noi

Aa lui Hris tos scrip tu ră în su fle ţi tă pe cet lu
i i i tă cu Du u hul ma re le Ar han ghel Cu ra a tă
vă zân du te ţi-a stri gat Bu u cu ră te lă ca şul bu

cu ri ei prin ca re bles te mul stră moa şei se va dez le

ga

Ÿn drep ta rea lui A dam Bu cu ră te Fe cioa ră Dum ne

ze ia a as că mi rea a să o mo râ rea ia a du u

lui Bu u cu ră te cea cu to o tul fă ră pri ha a

nă pa la a a tul Îm pă ra tu lui tu tu ror Bu cu ră

te sca u nul de foc al A tot ţi i to ru lui

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfân tu lui Duh

Tran da fi i i rul Cel ne veş te jit Bu cu ră te si

i in gu ra ce L-ai o drăs lit Mă rul Cel cu bu un mi

ros Bu cu ră te ce ea ce L-ai cres cut mi rea a as ma Sin

gu ru lui Îm pă rat Bu cu ră te ce ea ce nu ştii de nun

tă mân tu i rea lu mii

Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A min

Co moa ra cu ră ţi i i ei Bu cu ră te prin ca a

re din că de rea noa stră ne-am ri di cat Bu cu ră te cri nul

cel dul ce mi ro si tor Stă pâ nă ca re bi i i ne

în mi res mezi pe toţi cre din cio şii tă mâ ia cu bun mi ros

mi i rul cel de mult preţ

Cântarea a III-a. Irmosul.

Pe ai tă ă ăi cân tă reţi de Dum ne ze eu Năs că

toa a re iz vo o ru u le cel vi iu şi în des tu lat

ca re s'au îm pre u nat cea tă du hov ni ceas că în tă

re e eş te'i şi în dum ne ze ias că sla va ta

cu nu ni lor sla vei în vred ni ceş te'i

Ce ea ce ai o drăs lit cu a de vă ra a at

ca o ța a ri nă ne a ra a tă dum ne ze ie es cu ul

Spic Bu cu ră te ma sa cea în su fle ți tă în tru

ca a a re a în că put Pâi nea vi e ții Bu cu ră

te iz vo rul A pei Ce lei vii cel ne de șer tat Stă

pâ nă

Ju ni i in cea ca re Vi țe e lul fă ră pri ha a nă

L-ai năs cut cre din cio și lor Bu u cu ră te mie lu

șea ua ce L-ai pur tat pe Mie e lul lui Dum ne zeu Ca

re le ri di i i că pă ca te le lu mii Bu cu ră

te fier bi in te mij lo ci toa re

Slavă.

Bu cu ră te zori prea lu mi noa se ca re si in

gu ră L-ai a dus pe Soa re le Hris tos Bu u cu ră te să

la șul Lu mi nii ca re ai stri cat în tu ne e ri i cul

şi în tu ne ca ţii di a voli de să vâr şit i-ai iz go

nit

Şi acum.

Bu cu ră te u u şa cea u u na prin ca re si

in gur Cu vân tul a tre cut ce ea ce u şi le şi în cu

ie to ri le ia du lui le-ai sfă râ mat în tru na aş te rea

ta Bu u cu ră te dum ne ze ias că in tra re ce e e

lor ce se mân tu iesc Prea lă u da tă

Cântarea a IV-a.

Irmosul.

Cel ce şa de în tru sla a a vă pe tro o nul Dum ne ze

i rii în nor u şo o or a ve nit I i sus Cel mai

pre su us de dum ne ze i re în prea cu ra ta fe cioa

ră mân tu i re a du când tu tu ror ce lor ce stri i

gă Sla vă Hris toa se pu te rii Ta le

În gla suri de cân tări cu cre di i in ţă stri găm că

tre ti ne Prea lă u da tă Bu cu ră te mun te gras şi în

che gat cu Du hul sfeş nic şi năs tra pă ce Ma a na O porţi

Ca re în dul ce eş te sim ţu ri le tu tu ror cre din cio şi lor

Cu ră ţi rea lu u u mii Bu cu ră te Prea cu ra

tă Stă pâ nă Bu cu ră te sca a a ra ca a re de pe pă mânt

pe to o oţi îi î nalţi cu ha rul Bu cu ră te po

dul ca re treci din moa a ar te la vi a ţă pe ce ei

ce te la u dă

De cât ce ru ri le mai î na a al tă Bu cu ră te

ce ea ce ai pur tat fă ră os te nea a a lă în

pân te ce le tău Prea cu ra tă Te me li a pă mân tu lui

Bu cu ră te scoi ca ce ea ce-ai vop sit din sân ge le

tău dum ne ze ias ca por fi ră Îm pă ra tu lui Pu te

ri lor

Slavă.

e ea ce-ai năs cut pe Dă tă to rul de le e e ge

cu a de vă rat Stă pâ nă Bu u cu ră te Ca re cu ră

ţe e eş te în dar fă ră de le gi le tu tu ror a

dân cu le ne cu prins cu min tea î năl ţi mea de ne

gră it ce ea ce nu ştii de nun tă prin ca re ne-am în dum

ne ze it

Şi acum.

e ea ce lu u mii ai îm ple tit cu nu u na ne

îm ple ti tă de mâ nă te cân tăm stri gâ â ân du'ţi Bu

cu ră te Ma ai ca Stă pâ nu lui a tu tu ror pă zi toa re

şi în gră di i re şi în tă ri re şi sfân tă a dă

pos ti re

Cântarea a V-a. Irmosul.

păi mân ta tu s'au toa te de dum ne ze ias că sla

va ta că tu fe cioa ră ce nu ştii de nun tă ai a

vut în pân te ce pe Dum ne zeu Cel pes te toa te şi ai

năs cut pe Fi i ul fă ră de ani Ca re dă pa ce tu tu

ror ce e lor ce te la u dă

Ce ea ce-ai năs cut Ca lea vi e ţii Prea ne vi no

va a a tă Bu u cu ră te ca re lu mea de po to pul pă

ca tu lui ai mân tu i i t-o Dum ne ze ias că mi rea să

a u zi re şi gra ai în fri co şă tor Bu cu ră te să

la şul Stă pâ nu lui zi di i i rii

Tă ri a creş ti ni lor Cu ra tă Bu u cu ră te

lo o cu u le de sfin ţe ni e al sla vei o mo râ rea

ia du lui că ma ră de nu un tă cu to tul lu mi noa să

Bu u cu ră te bu cu ri a În ge ri lor a ju tă

toa rea tu tu ror ce lor ce te chea a mă cu ev la vi e

Ca a a rul Cu vân tu lui cel în chi pul fo cu lui

Bu u cu ră te ra iu le în su fle ţit ce ai în mi ij

loc Pom al vi e ţii pe Dom nul a Că ru ia dul cea ţă în

vi a a ză pe cei ce cu cre din ţă se'm păr tă şesc

ca re stri că ciu nii se su pu se se ră

Slavă.

Prin pu te rea ta noi toţi în tă rin du ne cu cre din

ţă îţi stri găm Bu u cu ră te ce ta tea Îm pă ra tu

lui tu tu ror lu cruri slă vi i te şi de a u uz

vred ni ce lu mi na at des pre ti ne s'au gră it mun te

ne tă iat Bu cu ră te-a dân cul cel ne mă su rat

Şi acum.

Să laş în că pă tor fi ind al Cu vân tu lui Cu

ra tă Bu u cu ră te scoi ca ce dum ne ze ies cul Măr

gă ri tar L-ai a dus lu u mii Prea mi nu na a a a tă
îm pă ca rea cea cu Dum ne zeu a ce lor ce pu ruri te
fe ri cesc de Dum ne ze eu Năs că toa a a re

Cântarea a VI-a. Irmosul.

Cu ge tă to rii de Dum ne zeu ca re fa ceți a
cest pra a az nic dum ne ze iesc și cu to tul cin stit al
Ma ai cii lui Dum ne zeu ve niți să ples nim cu mâi ni
le slă vind pe Dum ne zeu Cel ce S'a năs cut din tr'în sa
Ne în ti na tă că ma ra Cu vân tu lui pri ci i na în
dum ne ze i rii tu tu ror Bu cu ră te Prea cu ra tă
ves ti rea Pro o ro ci lor Bu u cu ră te po doa ba A
po os to li lor
Din ti ne ro ua s'a aș ter nut vă pa ia mul ți mii

i i i do li lor stin gând de-a ce ea îţi stri găm Bu cu

ră te lâ â nă în ro u ra a tă ce Ghe de on

Fe cioa a ră mai î na i in te o a vă zut

Slavă.

Cu to ţii Bu cu ră te stri găm ci fii a dă pos ti i i

re şi li niş te în vi fo ra ţi lor pe ma rea în tris tă ri

lor şi-a tu tu ror smin te li lor po triv ni cu lui

Şi acum.

Pri ci nă bu cu ri ei fi in du ne ne bu cu ră

Stă pâ nă su u u fle tul să'ţi stri gă ăm Bu u cu ră te ru

gul cel ne a ars no rul cel cu to o tul lu mi nos ce

ne'n ce tat Fe cioa a ră pe cre din cioşi um breşti

Cântarea a VII-a. Irmosul.

Nau slu jit zi di i i rii cu ge tă to rii de Dum ne

zeu fă ră nu mai Zi di to o ru u lui ci groa za

fo o cu u lui băr bă teş te căl cân du o s'au bu cu

rat cân tând Prea lă u da a a te Doam ne al Pă rin ţi lor

şi Dum ne ze u le bi ne eşti cu vân tat

Te lă u dăm pe ti i ne stri gân du'ţi Bu cu ră te

ca rul Soa re lui Ce lui gân dit vi ţa cea a de vă ra a

tă ce ea ce ai ro dit Stru gu re le Cel copt din

Ca re cur ge vi i nul ve se li tor su fle te lor ce

lor ce pe ti i ne te slă vesc în tru cre din ţă

Ce ea ce-ai năs cut pe Vin de că to rul oa me ni

lor Bu u cu ră te Dum ne ze ias că mi rea să

to ia gul cel de ta ai nă ca re ai o drăs lit Floa rea

ne veş te ji tă Stă pâ nă Bu u cu ră te prin ca re ne

u um plem de bu cu ri i e şi moş te nim vi a ţa

N u poa te Stă pâ â â nă lim ba ri to ri ceas că

să te la a u u de că mai pre sus de Se ra fimi

te-ai î năl ţat Prea cu ra tă năs cân du'L pe Îm pă ra

tul Hris tos pe Ca re le roa a a gă'L toţi să ne iz bă

vim din toa tă ne vo ia ce ia ce pe ti i ne te slă vim

în tru cre din ţă

Slavă.

M ar gi ni le lu u u mii te fe ri ce esc şi te la u dă

şi cu dra gos te îţi cân tă Bu u cu ră te car tea în

tru ca a re cu De ge tul Ta tă lui S'a scris Cu vân

tul Fe cioa ră pe Ca re le roa a a gă'L în ca ar tea vi

e e e ţii pe ro bii tăi să'i scri i e de Dum ne zeu

Năs că toa re

Şi acum.

Ţ i e ne ru găm ro bii tă ăi Stă pâ nă ple când ge nun

chii i i ni mi lor Plea a că u re chea ta şi mân tu

ieş te ne pe noi cei a fun dați în scâr be şi ne a a

pă ă ră de ro bi i a vrăj ma şi lor de Dum ne zeu

Năs că toa re

Cântarea a VIII-a.

În pâ â ân te ce pe Cu vâ ân tul pri min du'L

pur ta a tu u L-ai pe Cel ce poar tă toa a a te şi cu

lap te L-ai hră nit pe Cel ce hră ne e e eş te în trea a ga

zi di i re Cu ra tă Că ru ia stri găm Pe Do om nul lu

cru ri le lă u da ți'L şi prea î năl ța ți'L pe Dân sul

în tru toți ve cii

În ru u ug în țe le e s-a gân ga a vul ta ai na

cea ma a re a na aş te rii ta a le ia ră fe cio o rii

prea lim pe de au în chi pu i i i t-o în mij lo cul vă pă

ii stând şi ne ar zâ ân du u se prea sfâ ân tă cu ra tă Fe

cioa ră pen tru a ceas ta te lă u dăm în tru toţi ve cii

Cei mai î na i i in te dez bră ca ţi prin în şe lă

ciu u ne ha ai na ne stri că ciu nii am îm bră cat în tru

naş te rea ta ia ră ce ia ce şe deam în în tu ne ri cul

pă ca te lor am vă zut lu mi nă Fe cioa a ră să la

şul Lu mi nii pen tru a ceas ta te lă u dăm în tru

toţi ve cii

Binecuvântăm pe Tatăl.

Mo o or ţii prin ti ne în vi a a ză că Vi a

a ţa în i po stas O ai năs cut bi ne gră i tori se fac cei mai

na in te fă ră grai le pro o şii se cu ră ţesc bo o li

le se a lu un gă iar mul ţi mi le vi cle ni

lor di a voli se bi ru iesc Fe cioa ră mân tu i rea mu

ri to ri lor

Și acum.

Năs că toa a a rea Mân tu i rii lu u mii prin ca a re de pe pă mânt la ce ruri ne-am ri di cat Bu u cu ră te bi ne cu vân ta tă scă pa rea cre din cio şi lor zi dul şi tă ri i a ce lor ce cân tă Cu ra tă Pe Do om nul lu cru ri le lă u da ţi'L şi prea î năl ţa ţi'L pe Dân sul în tru toţi ve cii

«Să lăudăm, bine să cuvântăm».
şi Irmosul.

Pe fe cio o o rii bi ne cin sti tori în cup tor na aş te e rea de Dum ne zeu Năs că toa a rei i-a mân tu it a tunci în chi pu i tă ia ră a cum lu cra a tă pe toa tă lu u mea o ri di că să cân te Pe Do om nul lu cru ri le lă u da ţi'L şi prea î năl ţa ţi'L pe Dân sul în tru toţi ve cii

Cântarea a IX-a. Irmosul.

T ot nea mul pă mân te esc să sal te cu du hul fi i ind lu
mi nat şi să prăz nu ia a a as că fi rea mi in ţi
lor ce lor ne tru peşti cins tind sfân ta prăz nu i i re a
Mai cii lui Dum ne zeu şi să stri i i i i ge Bu
u cu ră te prea lă u da tă cu ra tă Năs că toa re de
Dum ne zeu pu ru rea fe cioa ră

C a să îţi stri găm Stă pâ nă Bu cu ră te prin ti
i ne păr taşi fă cân du ne bu cu ri ei veş ni ce iz bă
ve eş te ne de is pi ta ro bi ei ce lei pă gâ neşti şi
de toa tă pe deap sa Fe cioa a a a a ră ce vi ne mu
ri to ri lor pen tru mul ţi i mea pă ca te lor

L u mi na re te-ai a ră ta at şi în cre din ţa a re
pen tru a ceas ta stri găm ţi e Bu u cu ră te stea

ne a pu să ca re'n lu me L-ai a dus pe Soa re le

Cel ma re Bu u cu ră te ce ea ce ra iul în cu iat l-ai

des chis Prea cu ra tă Bu cu ră te stâ â â â âl pul

cel de fo oc ca re le a duci la vi a a ța de sus

fi rea oa a me ni lor

Să stăm cu ev la vi e în ca sa Dum ne ze u lui no

stru și să stri găm Bu u cu ră te Stă pâ nă a lu mii

Bu cu ră te Ma ri i e Doam na noa str'a tu tu ror cea u

na fă ră pri ha a nă în tre fe mei și bu nă

Bu cu ră te va a a a a sul ca re ai pri mit Mi rul ne

îm pu ți nat ce-a su pra ta a S'a văr sat

Slavă.

Porum bi ța ce-ai năs cu ut pe Cel Mi los tiv Bu u cu

ră te Pu ru rea fe cioa a a ră la a u u da tu tu

ro or Cu vi o şi lor cu nu na Mu ce ni ci lor fru mu

se e e e e ţea cea dum ne ze ias că a Drep ţi lor mân tu

i rea noa a stră a cre din cio şi lor

Şi acum

I iar tă şi a cum Stă pâ ne po po rul Tău şi moş te

ni rea Ta pen tru ru gă ciu u ni i le cu ra tei Mai

cii Ta le Prea bu nu le a ce le ia ce pe pă mânt fă ră să

mân ţă Te-a năs cut În du ra a a a a te Ca re bi

ne ai vo it a lu a Hris toa a se fi rea o me nea

a as că ă ă ă ă ă

iar la icoase zicem pe Glas 8. Nη.

B u u u cu u u ră ă ă te Mi rea a a să ne e e

nun ti i i i i tă

A a a a li i i i i i lu u, A li lu u u u i i

i i a

RÂNDUIALA CINSTITULUI PARACLIS
AL SFINȚILOR SLĂVIȚILOR ŞI
DE DUMNEZEU ÎNCUNUNAȚILOR
VOIEVOZI ŞI MUCENICI BRÂNCOVENI

CANON PARACLIS
către Sfinţii Slăviţii Voievozi şi Mucenici
BRÂNCOVENI

***

Preotul face începutul obişnuit: Binecuvântat este Dumnezeul nostru; strana: Împărate ceresc, Sfinte Dumnezeule, Preasfântă Treime, Tatăl nostru; preotul: Că a Ta este împărăţia; strana: Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă, Şi acum, Veniţi să ne închinăm (de 3 ori), apoi

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta; auzi-mă întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu'i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m'a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m'am gândit. Tins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu'Ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine mi-e nădejdea. Arată'mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte'mi viaţă, întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

şi iarăşi

Auzi-mă, Doamne, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău. Auzi-mă, Doamne, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău. Duhul Tău Cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.

Slavă, Şi acum,

Aliluia, Aliluia, Aliluia. Slavă Ţie, Dumnezeule. (de două ori)

iar a treia oară aşa:

Aliluia, Aliluia, Aliluia. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Apoi cântăm Dumnezeu este Domnul (de trei ori, fără stihuri); şi

Troparul Mucenicilor. Glasul al 4-lea.

«Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ». (Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce).

La Mucenicii lui Hristos cei preavrednici,*
la solitorii pentru noi către Domnul,*
la ceata Brâncovenilor căzând să strigăm:*
o, Prealăudaților,*lui Hristos Împăratul*
pururea rugându-vă,*pomeniți-ne pururi,*
toată urzeala şarpelui stricând,*cea îndreptată asupra Bisericii.

Slavă. Acelaşi sau troparul hramului bisericii.

Şi acum. Al Maicii Domnului. «Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce».

Niciodată nu vom tăcea, de-Dumnezeu-Născătoare, a vesti noi, nevrednicii, puterile tale; că de nu ai fi stătut înainte, rugându-te pentru noi, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea primejdii?; sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi?; de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că pe robii tăi pururea îi izbăveşti din toate nevoile.

Apoi Psalmul 50: Miluieşte-mă Dumnezeule şi

Canonul

Cântarea 1ª. Glasul al 8-lea. «Ὑγρὰν διοδεύσας». (Apa trecând'o).

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Lăsând stăpânia cea de aici*
şi mărturisindu'L*pe Stăpânul Cel răstignit,*
cununa cerească ați luat-o*şi mijlociți pentru noi, Brâncovenilor.

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Prin ungerea cea de la Dumnezeu,*
pe pământ supuşii*şi Biserica ți-ai păzit;*

la fel, Constantine, şi din ceruri*nevătămaţi, Mucenice, păzeşte-ne.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De slava lumească v'aţi lepădat,*
slava nezidită*dobândind'o de la Hristos;*
de care părtaşi să ne arate*pe Domnul slavei rugaţi'L, Slăviţilor.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sufletului meu celui chinuit*tu eşti, Preacurată,*întărire şi adăpost,*
şi întunecatei mele inimi*neînserată lumină, Stăpâna mea.

Cântarea a 3-a. «Σὺ εἶ τὸ στερέωμα». (Tu eşti întărirea).

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Tărie şi pavăză*v'am dobândit, Voievozilor,*de la Hristos,*
şi acoperire,*mângâiere şi laudă.

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Degrab ajutaţi-ne,*toată nevoia gonindu-o,*
pe Dumnezeu*pururea rugându'L*pentru noi, Brâncovenilor.

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Călcat-aţi, Vitejilor,*toată momeala vicleanului;*
ci şi pe noi,*mijlocind la Domnul,*s'o călcăm întăriţi-ne.

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Primind, Dumnezeule,*solirile Brâncovenilor,*
Cela ce eşti*Iubitor-de-oameni,*ca un Bun, miluieşte-ne.

Alt irmos. «Ὁ στερεώσας κατ'ἀρχάς».
(Cel ce-ai întărit întru'nceput).

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Ceia ce rodul însutit*
Semănătorului grabnic*aţi adus cu seceriş de secure,*
mijlocind la Dumnezeu,*pe mine pomul fără rod,*

rogu-vă, de tăiere,*Sfinților, grabnic scăpați-mă.

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Rob întru totul m'am făcut*
stăpânitorului lumii,*lepădând dumnezeiasca poruncă;*
ci rugați'L pe Hristos*şi îndurat făcându'mi'L,*
vreme de pocăință*cereți'I mie, Slăviților.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Patimi trupeşti şi sufleteşti*
şi tulburare şi frică*îmi rodeşte nebuneşte păcatul;*
Mucenicilor, degrab*de la Stăpânul, rogu-vă,*
pace şi sănătate*dați'mi, şi iertare greşalelor.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

La ajutorul tău alerg,*dumnezeiască Mireasă:*
mai'nainte de sfârşit, Preacurată,*căutând spre robul tău,*
mă îndreptează, rogu-te,*grabnic la pocăință,*
sufletul meu mântuindu'mi'l.

apoi aceste două tropare

Făcându-te*robilor tăi, Voievoade şi Mucenice,*
solitor către Dumnezeu,*
din toate nevoile*degrab izbăveşte-ne, Constantine.

Caută cu milostivire, de-Dumnezeu-Născătoare prealăudată, spre necazul meu cel cumplit al trupului şi vindecă durerea sufletului meu.

Preotul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule,
şi pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul;
strana: Doamne miluieşte (de 12 ori); ecfonisul: Că milostiv; apoi

Sedealna. Glasul al 2-lea. «Πρεσβεία θερμή». (Rugătoare fierbinte).

Cumplite nevoi*cu totul cuprinzându-ne,*
la voi alergăm*strigându-vă, Slăviților:*
lui Hristos rugându-vă, izbăvire grabnică dați-ne,*

îndurat făcându'L spre noi,*cei care*vă cinstim, Brâncovenilor.

Iar de se va întâmpla a avea spre închinare cinstitul său cap, cântăm şi Sedealna aceasta a Sfântului Constantin tatăl. Glasul întâi. «Tὸν τάφον σου Σωτήρ». (Mormântul Tău, Mântuitorule).

Pe noul Constantin lăudându'l cu toții,*
veniți să sărutăm preacinstitul său creştet,*
că harului dumnezeiesc*îndoit s'a făcut părtaş:*
de al ungerii,*precum David împăratul,*
şi de harul cel*mucenicesc şi cununa*şi slava cea veşnică.

Cântarea a 4-a. «Εἰσακήκοα Κύριε». (Auzit-am, Doamne).

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

V'ați adus, Voievozilor,*jertfă preaplăcută Mântuitorului;*
ci mânia Lui cea către noi*stingeți-o degrabă, Mucenicilor.

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Junghiindu-vă, Sfinților,*Mielului urmat-ați, o, Brâncovenilor;*
ci la staulul Aceluia,*pentru noi rugându'L, aduceți-ne.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mângâindu-Te, Bunule,*întru Voievozii şi Mucenicii Tăi,*
mângâiere, cu solirea lor,*o, Mântuitorule, trimite-ne.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Dă'mi tărie, Stăpâna mea,*din împresurarea cea grea scăpându-mă,*
şi pe mine, ticălosul rob,*din noroiul patimii ridică-mă.

Cântarea a 5-a. «Ἵνα τί με ἀπώσω». (Pentru ce m'ai lepădat).

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Bogăția lumească,*o, preaînțelepte, cezarului dându-o,*
ți-ai păzit comoara*mărturiilor gurii lui Dumnezeu;*
la acestea, Sfinte, rugându'L pururi pe Cuvântul,*
Constantine, pe toți îndreptează-ne.

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Mărturiile Tale,*Doamne, Brâncovenii în inimi avându-le,*
înşişi mărturie,*Dumnezeule, Ție Ți s'au făcut;*
ci primind, Stăpâne, muceniceasca lor solire,*
într'acestea păzeşte-ne inima.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mărturiile Tale*pururi nebuneşte le calc, Dumnezeule,*
şi mărturisire*şi căință curată nu Îți aduc;*
ci primind, Stăpâne, a Brâncovenilor solire,*
la acestea din nou îndreptează-mă.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Arătatu-te-ai nour,*ploaia cea cerească în lume-aducându-o,*
c'ai plouat, Fecioară,*muritorilor harul dumnezeiesc;*
ci trimite, Maică, preaîmpietritei mele inimi*
ploaia lacrimilor şi străpungere.

Cântarea a 6-a. «Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ».
(Îndură-Te mie, Mântuitorule).

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Cu fiii tăi pe pământ*bineplăcut-ai Stăpânului;*
ci în cămările Lui*cereşti, Voievodule,*
cu dânşii luându-te*prin mucenicie,*mântuire mijloceşte-ne.

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Feciorii ca Avraam*ți i-ai jertfit, Voievodule,*
şi dimpreună cu ei*în sânul aceluia*
acum odihnindu-te,*Sfinte Constantine,*mântuire mijloceşte-ne.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slăvit-ați pe Dumnezeu*în trupul vostru, Slăviților,*
şi Dumnezeu v'a slăvit*cu slava cea de la El;*
de care, rugămu-vă,*prin solirea voastră,*şi pe noi învredniciți-ne.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe Cela ce întru Sfinţi*Se odihneşte, Stăpâna mea,*
L-ai zămislit negrăit;*Aceluia roagă-te*
şi mintea şi sufletul*cu a ta lumină*luminează'mi şi sfinţeşte-le.

şi troparele acestea

Făcându-te*robilor tăi, Voievoade şi Mucenice,*
solitor către Dumnezeu,*
din toate nevoile*degrab izbăveşte-ne, Constantine.

Curată, care prin cuvânt pe Cuvântul în chip netâlcuit L-ai născut în zilele din urmă, nu înceta rugându'L, ca una ce ai îndrăznire de maică.

Preotul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule, şi pomeneşte ca după Cântarea a 3-a, cu ecfonisul: Că milostiv; apoi

Condacul. Glasul al 8-lea.
«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ». (Apărătoare Doamnă).

De stăpânia*trecătoare lepădându-vă,*
Împărăţia*nestricată, Voievozilor,*
aţi luat de la Stăpânul muceniceşte;*
pe Acela*arătaţi'L, Brâncovenilor,*îndurat celor ce cântă cu evlavie:*
Bucuraţi-vă,*de-Hristos-iubitorilor.

Prochimenul. Glasul al 4-lea.

Dreptul ca finicul va înflori
şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Stihul.
Răsădiţi în casa Domnului,
în curţile casei Dumnezeului nostru vor înflori.

Evanghelia.
De la Ioan (XIV 27; XV 9-11;18-20) şi Matei (X 16-18;22;28-39).

Zis-a Domnul ucenicilor Lui: Pace vă las vouă, pacea Mea vă dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră,

nici să se înfricoşeze. Precum M'a iubit pe Mine Tatăl, şi Eu v'am iubit pe voi; rămâneţi în dragostea Mea. De veţi ţine poruncile Mele, veţi rămâne în dragostea Mea, precum şi Eu poruncile Tatălui Meu le-am ţinut şi rămân în dragostea Lui. Acestea vi le-am spus ca bucuria Mea să rămână în voi şi bucuria voastră să fie deplină. De vă urăşte pe voi lumea, cunoaşteţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M'a urât. De aţi fi din lume, lumea ar iubi ce e al ei; dar pentru că nu sînteţi din lume, ci Eu v'am ales pe voi din lume, de aceea vă urăşte pe voi lumea. Dacă pe Mine M'au prigonit, şi pe voi vă vor prigoni. Iată Eu vă trimit pe voi ca pe oi în mijlocul lupilor; fiţi, dar, înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii. Şi feriţi-vă de oameni, că vă vor da sinedriilor şi în sinagogile lor vă vor bate cu biciul; şi la dregători şi la împăraţi veţi fi duşi pentru Mine, spre mărturie lor şi neamurilor. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui. Şi nu vă temeţi de cei ce omoară trupul, iar sufletul nu'l pot omorî; ci temeţi-vă mai degrabă de acela care poate şi sufletul şi trupul să le piardă în gheena. Au nu se vând două păsări pe un ban? Şi nici una din ele nu va cădea pe pământ fără voia Tatălui vostru. La voi, însă, şi perii capului vostru toţi sînt număraţi. Aşadar nu vă temeţi; cu mult mai de preţ sînteţi voi decât păsările. Deci tot cel ce va mărturisi întru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi şi Eu întru el înaintea Tatălui Meu Celui din ceruri. Iar cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, şi Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu Celui din ceruri. Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n'am venit să aduc pace, ci sabie. Că am venit să despart pe om de tatăl său, pe fiică de mama sa şi pe noră de soacra sa. Iar duşmanii omului sînt casnicii lui. Cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu'i vrednic de Mine; cel ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu'i vrednic de Mine; şi cel ce nu'şi ia crucea şi nu'Mi urmează Mie nu'i vrednic de Mine. Cel ce îşi ţine sufletul său îl va pierde, iar cel ce îşi pierde sufletul său pentru Mine îl va afla.

Slavă.

Pentru rugăciunile Mucenicilor Tăi, Milostive,
curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stihira. Glasul al 6-lea. «Ὅλην ἀποθέμενοι». (Toată nădejdea).

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegea mea.

Patimii Stăpânului*muceniceşte urmându'i*
şi slava Acestuia*pe drept moştenindu-o, Voievozilor,*
către noi, Sfinţilor,*căutând cu milă,*toată patima şi bolile*
grabnic goniţi-ne,*pe Domnul rugând, Mucenicilor,*
iertare datoriilor*pururi de la Dânsul cerându-ne*
şi Împărăţiei*şi slavei nezidite arătând*
pe robii voştri, rugămu-vă,*părtaşi, Brâncovenilor.

Preotul zice: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău;
strana: Doamne miluieşte (de 12 ori); ecfonis: Cu mila; apoi

Cântarea a 7-a. «Παῖδες Ἑβραίων». (Feciorii Evreilor).

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Nor de biserici aducându'I,*Constantine, Ziditorului lumii,*
mijlocind, alungă-ne norul de păcate*
şi cu umbrirea harului*stinge patimile noastre.

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Nu următor la tron în lume,*ci la ceruri mergător-înainte*
te-a avut înţeleptul tată, Constantine;*
la fel şi nouă, bunule,*fă-te cu a ta solire.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu doar cu vorbele cinstit-ai*pe Întâiul-Mucenic, ci şi cu fapta;*
ci pe Domnul rugând, Ştefane Mucenice,*
pe robii tăi trezeşte-ne*la credinţa lucrătoare.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mâinile tale ridicându'ți*către Domnul, preacurată Fecioară,*
de cumplite necazuri scapă'i totdeauna,*
cu caldă rugăciunea ta,*pe cei care ți se roagă.

Cântarea a 8-a. «Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν». (Pe Împăratul Ceresc)

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Țese-ne haină,*din mijlocirile tale,*pentru nunta cerescului Mire,*
rugămu-ne ție,*Radule slăvite.

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Tatălui voia*asemeni Ție, Hristoase,*împlinind'o Matei înțeleptul,*
plineşte'i, Stăpâne,*cea pentru noi solire.

stih: Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe Împăratul,*sfetnice, pururea roagă'L,*
ale şarpelui sfaturi, Ianache,*ştergând, Mucenice,*din inimile noastre.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vindecă, Maică,*mijlocind către Domnul,*
toată boala şi toată'ntristarea*robilor tăi grabnic,*Fecioară preacurată.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului,
cântându'I şi preaînălțându'L pe El întru toți vecii.

»Pe Împăratul Ceresc, pe Care Îl laudă Oştile Îngereşti, lăudați'L şi »preaînălțați'L întru toți vecii.

Cântarea a 9-a. Întâi Irmosul, fără stih.

»Înfricoşatu-s'a cerul de aceasta, şi s'au spăimântat marginile pământului, că Dumnezeu oamenilor trupeşte S'a arătat şi pântecele tău s'a »făcut mai cuprinzător decât cerurile, de-Dumnezeu-Născătoare; pentru aceasta te măreşte soborul Îngeresc şi neamul omenesc.

Apoi troparele. «Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ». (Înfricoşatu-s'a cerul).

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Măcar că la vedere şase fiind,*
prin unirea credinței, Slăviților,*una ați fost,*
Treimea'n Unime închipuind,*
fărâmițarea ce rupea*firea omenească înlăturând;*
rugați'L, dar, pe Domnul*cumplita dezbinare*
să ne alunge, Brâncovenilor.

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Unirea din credință cu Dumnezeu*
prin lucrarea poruncilor Domnului*ai dobândit,*
Sfinte Voievoade al lui Hristos,*
şi mincinoasa unire*cu rău-credincioşii ai osândit,*
vădind muceniceşte*a dogmelor tărie;*
întru acestea întăreşte-ne.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cântarea cea săracă primindu-o,*
Brâncovenilor, pururi rugați-vă*lui Dumnezeu,*
degrabă făcându-ni'L milostiv,*
toată nevoia, Sfinților,*grabnic alungându-o de la noi*
şi toată uneltirea*vrăjmaşului călcând'o,*
şi sănătate dăruiți-ne.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe tine rugătoare lui Dumnezeu*
te aducem, Fecioară, toți robii tăi; roagă-te, dar,*
Fiului tău Celui Preamilostiv*şi Tatălui şi Duhului,*
Unuia Stăpânului tuturor,*
Treimii Celei Sfinte,*spre noi să Se îndure,*
pe toți, Stăpână, mântuindu-ne.

Şi tămâind preotul pe credincioşi, cântăm:

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, de-Dumnezeu-Născătoare,
cea pururea-fericită şi cu-totul-fără-prihană
şi Maica Dumnezeului nostru.

Pe cea mai cinstită decât Heruvimii
şi mai proslăvită făr'de-asemănare decât Serafimii,
care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut,
pe tine, cea cu adevărat Născătoare-de-Dumnezeu, te mărim.

Şi numaidecât, ca mărimuri, zicem aceste tropare din Cântarea a 9-a
a Canonului Utreniei Sfinţilor Brâncoveni. Glasul întâi.
«Τύπον τῆς ἁγνῆς λοχείας σου». (Chipul curatei naşterii tale).

Pripeala.
Azi Brâncoveneasca muceniceascǎ ceată
cu toţii lăudând'o, cântare să'i aducem.

Pacea*lui Hristos avându-o*
şi strâmtorare prin lucrarea vicleanului*
venind peste voi,*aţi îndrăznit, înţelepţilor,*
pe Hristos mărturisind în privelişte,*
şi lumea biruind'o*împărăţiţi în veacul veacului.

Pripeala.
Azi pe Brâncovenii slăviţi, pe Voievozii
şi Mucenicii noştri, să îi cinstim cu râvnă.

Trupul*spre viaţa veşnică*Mântuitorul vouă dându'Şi'l, Sfinţilor,*
asemeni şi voi*Mântuitorului v'aţi adus,*
Brâncovenilor, cinstitele capete*
şi slava nezidită*aţi dobândit-o, Mucenicilor.

Pripeala.
Azi pe Macabeii legii desăvârşite
a Mielului cinstindu'i să'i lăudăm cu toţii.

Capul*pentru legea Domnului*
ca Macabeii v'aţi tăiat, Brâncovenilor,*
capul şarpelui*celui viclean şi trufia lui*
şi momeala bărbăteşte călcându-le*
şi raiul şi cununa*neveştejită moştenindu-le.

Pripeala.

Veniți, credincioșii, să lăudăm cu râvnă
dumnezeiasca pârgă a noastră către Domnul.

Mare*îndrăznire, Sfinților,*către Hristos ați câștigat, Voievozilor;*
la El mijlocind,*neîncetat izbăviți-ne*
de vrăjmașii nevăzuți și de cei văzuți,*
iertare de greșale*de la Stăpânul dăruindu-ne.

Pripeala.
Primind Ziditorul mucenicia voastră,
Slăviților, cununa veșnică v'a făcut-o.

Calea*săvârșind, vitejilor,*mucenicește și credința ținându-o,*
Mucenicilor*celor demult, Brâncovenilor,*
ați urmat și bărbăției acelora;*
cu care mântuire*de la Stăpânul mijlociți-ne.

Pripeala.
Maicii preacurate cinstindu'i Adormirea,
Brâncoveneasca ceată cu ea la cer se mută.

Celor*ce cu râvnă, Sfinților,*după dreptate vă cinstim pătimirile,*
pomenindu-ne*Mântuitorului pururea,*izbăvire din toate nevoile*
și râvnă către Dânsul*și sănătate dăruiți-ne.

Și acestea două, ale Născătoarei de Dumnezeu.
Glasul al 8-lea. «Τὴν τιμιωτέραν». (Pe cea mai cinstită).

Din tine, Născătoare de Dumnezeu,*Dumnezeu Cuvântul*
întrupându-Se negrăit,*covârșești, Fecioară, Oștirea cea Cerească;*
ție, dar, îți aducem cântare de laudă.

Cu toate oștirile Îngerești,*cu Botezătorul,*cu Apostolii cei slăviți*
și cu tot soborul*Sfinților, Preacurată,*
Fiului tău te roagă,*toți să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Preasfântă Treime, Tatăl nostru;
preotul: Că a Ta este Împărăția; și troparele Mucenicilor:

Al Sfântului Constantin. Glasul al 3-lea.

«Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια». (Să se veselească cele cereşti).

Slava lumii, Voievodule,*muceniceşte biruindu-o,*
ca Avraam, Constantine, i-ai adus pe fiii tăi*a-toate-Ziditorului,*
mulțumind, înțeleptule;*Acestuia, ca un bun, rugându-te,*
îndrăznire multă la Dânsul câştigând,*
de şederea de-a dreapta învredniceşte-ne.

Al Sfinților Brâncoveni. Glas acelaşi.
«Μέγαν εὕρατο». (Mare apărător).

Voia Tatălui Mântuitorul*răstignindu-Se a împlinit-o,*
rămânând întru dragostea Tatălui;*
ci pe Acesta urmând, Brâncovenilor,*
şi slava lumii călcând'o, Slăviților,*
voia tatălui muceniceşte ați împlinit,*cu care încununându-vă,*
Stăpânului-a-toate pomeniți-ne.

Al Sfântului Ianache. Glas acelaşi.
«Ἀπόστολε ἅγιε». (Apostole sfinte).

Cununa cerească ai luat-o,*sfetnice, mărturisindu'L pe Hristos;*
ci sfătuirea şarpelui,*Ianache, risipeşte-ne.

Iar apoi preotul zice ectenia:
Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule,
strana: Doamne miluieşte (de trei ori),
Încă ne rugăm pentru mila, viața, pacea,
strana: Doamne miluieşte (de trei ori),
Încă ne rugăm să se păzească,
strana: Doamne miluieşte (de 40 ori),
Auzi-ne pe noi, Dumnezeule,
strana: Doamne miluieşte (de trei ori),
iar preotul zice ecfonisul: Că milostiv; apoi face otpustul cel mic,
fără însă a zice Pentru rugăciunile; după care zicem acest

Tropar. Glasul al 2-lea. «Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου». (Când de pe lemn).

Lumea trecătoare biruind*şi muceniceşte în ceruri*sălăşluindu-vă,*

Domnului rugați-vă,* o, Brâncovenilor,* întărindu-ne pururea*
şi toată urzeala* nevăzutului vrăjmaş* grabnic stricându-o*
celor* ce solirile voastre* către Împăratul-a-toate*
pururea le cerem, Voievozilor.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi
şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o înalț, Maica lui Dumnezeu,
păzeşte-mă sub acoperământul tău.

şi acest tropar pe glasul întâi

Pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, Doamne, şi ale Născătoarei-de-Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne miluieşte pe noi, ca un singur Îndurat.

şi preotul încheie zicând

Pentru rugăciunile.

Dumnezeului nostru slavă. Amin.

Canonul Neşezutei Cântări, adică al Imnului Acatist.

Facerea lui Iosif Imnograful. Cântarea Iª. Glasul 4. Irmósul.

»Deschide-voi gura mea şi se va umple de Duhul, şi cuvânt voi răs-
»punde Împărătesei Maici, şi mă voi arăta luminat prăznuind, şi voi
»cânta minunile ei bucurându-mă.

A lui Hristos scriptură însufleţită pecetluită cu Duhul marele Arhanghel, Curată, văzându-te, ţi-a strigat: Bucură-te, lăcaşul bucuriei, prin care blestemul strămoaşei se va dezlega.

Îndreptarea lui Adam, bucură-te, Fecioară, Dumnezeiască-mireasă; omorârea iadului, bucură-te, cea cu-totul-fără-prihană; palatul Împăratului tuturor, bucură-te, scaunul de foc al Atotţiitorului.

Slavă.

Trandafirul Cel neveştejit – bucură-te – singura ce L-ai odrăslit; Mărul Cel cu bun miros – bucură-te – ceea ce L-ai crescut; mireasma Singurului Împărat, bucură-te, ceea ce nu ştii de nuntă, mântuirea lumii.

Şi acum.

Comoara curăţiei, bucură-te, prin care din căderea noastră ne-am ridicat; bucură-te, crinul cel dulce-mirositor, Stăpână, care bine-înmiresmezi pe toţi credincioşii, tămâia cu bun miros, mirul cel de mult preţ.

Cântarea a IIIª. Irmosul.

»Pe ai tăi cântăreţi, de-Dumnezeu-Născătoare, izvorule cel viu şi în-
»destulat, care s'au împreunat ceată duhovnicească întăreşte'i, şi în
»dumnezeiască slava ta cununilor slavei învredniceşte'i.

Ceea ce ai odrăslit cu adevărat ca o ţarină nearată dumnezeiescul Spic, bucură-te, masa cea însufleţită întru care a încăput Pâinea vieţii; bucură-te, izvorul Apei Celei vii cel nedeşertat, Stăpână.

Junincea care Viţelul fără prihană L-ai născut credincioşilor, bucură-te, mieluşeaua ce L-ai purtat pe Mielul lui Dumnezeu, Carele ridică păcatele lumii; bucură-te, fierbinte mijlocitoare.

Slavă.

Bucură-te, zori prealuminoase, care singură L-ai adus pe Soarele Hristos; bucură-te, sălaşul Luminii, care ai stricat întunericul, şi întunecaţii diavoli desăvârşit i-ai izgonit.

Şi acum.

Bucură-te, uşa cea una prin care singur Cuvântul a trecut, ceea ce uşile şi încuietorile iadului le-ai sfărâmat întru naşterea ta; bucură-te, dumnezeiască intrare celor ce se mântuiesc, Prealăudată.

Cântarea a IVa. Irmosul.

»Cel ce şade întru slavă pe tronul Dumnezeirii, în nor uşor a venit,
»Iisus Cel mai presus de dumnezeire, în preacurata fecioară, mântuire
»aducând tuturor celor ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

În glasuri de cântări cu credinţă strigăm către tine, Prealăudată: Bucură-te, munte gras şi închegat cu Duhul, sfeşnic şi năstrapă ce Mana O porţi, Care îndulceşte simţurile tuturor credincioşilor.

Curăţirea lumii, bucură-te, Preacurată Stăpână; bucură-te, scara care de pe pământ pe toţi îi înalţi cu harul; bucură-te, podul care treci din moarte la viaţă pe cei ce te laudă.

Decât cerurile mai înaltă, bucură-te, ceea ce ai purtat fără osteneală în pântecele tău, Preacurată, Temelia pământului; bucură-te, scoica ceea ce-ai vopsit din sângele tău dumnezeiasca porfiră Împăratului Puterilor.

Slavă.

Ceea ce-ai născut pe Dătătorul de lege cu adevărat, Stăpână, bucură-te, Care curăţeşte în dar fărădelegile tuturor, adâncule necuprins cu mintea, înălţimea de negrăit, ceea ce nu ştii de nuntă, prin care ne-am îndumnezeit.

Şi acum.

Ceea ce lumii ai împletit cununa neîmpletită de mână, te cântăm strigându'ţi: bucură-te, Maica Stăpânului, a tuturor păzitoare şi îngrădire şi întărire şi sfântă adăpostire.

Cântarea a Va. Irmosul.

»Spăimântatu-s'au toate de dumnezeiască slava ta, că tu, fecioară ce
»nu ştii de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate, şi
»ai născut pe Fiul fără-de-ani, Care dă pace tuturor celor ce te laudă.

Ceea ce-ai născut Calea vieţii, Preanevinovată, bucură-te, care lumea de potopul păcatului ai mântuit-o, Dumnezeiască-mireasă; auzire şi grai înfricoşător, bucură-te, sălaşul Stăpânului zidirii.

Tăria creştinilor, Curată, bucură-te, locule de sfinţenie al slavei, omorârea iadului, cămară de nuntă cu totul luminoasă; bucură-te, bucuria Îngerilor, ajutătoarea tuturor celor ce te cheamă cu evlavie.

Carul Cuvântului cel în chipul focului, bucură-te, raiule însufleţit, ce ai în mijloc Pom al vieţii pe Domnul, a Căruia dulceaţă înviază pe cei ce cu credinţă se'mpărtăşesc, care stricăciunii se supuseseră.

Slavă.

Prin puterea ta noi toţi întărindu-ne, cu credinţă îţi strigăm: Bucură-te, cetatea Împăratului tuturor; lucruri slăvite şi de-auz-vrednice luminat despre tine s'au grăit, munte netăiat; bucură-te-adâncul cel nemăsurat.

Şi acum.

Sălaş încăpător fiind al Cuvântului, Curată, bucură-te, scoica ce dumnezeiescul Mărgăritar L-ai adus lumii, Preaminunată, împăcarea cea cu Dumnezeu a celor ce pururi te fericesc, de-Dumnezeu-Născătoare.

Cântarea a VIa. Irmosul.

»Cugetătorii-de-Dumnezeu care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi
»cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile
»slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S'a născut dintr'însa.

Neîntinată cămara Cuvântului, pricína îndumnezeirii tuturor, bucură-te, Preacurată; vestirea Proorocilor, bucură-te, podoaba Apostolilor.

Din tine roua s'a aşternut, văpaia mulţimii idolilor stingând, de-aceea îţi strigăm: Bucură-te, lână înrourată ce Ghedeón, Fecioară, mai înainte o a văzut.

Slavă.

Cu toţii Bucură-te strigăm, ci fii adăpostire şi linişte înviforaţilor pe marea întristărilor şi-a tuturor smintelilor potrivnicului.

Şi acum.

Pricínă bucuriei fiindu-ne, ne bucură Stăpână sufletul să'ţi strigăm: Bucură-te, rugul cel nears, norul cel cu-totul-luminos, ce ne'ncetat, Fecioară, pe credincioşi umbreşti.

Cântarea a VIIa. Irmosul.

»N'au slujit zidirii cugetătorii-de-Dumnezeu, fără numai Ziditorului;
»ci groaza focului bărbăteşte călcându-o, s'au bucurat cântând: Prea-
»lăudate Doamne al Părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Nu poate, Stăpână, limba ritoricească să te laude, că mai presus de Serafimi te-ai înălţat, Preacurată, născându'L pe Împăratul Hristos; pe

Carele roagă'L toți să ne izbăvim din toată nevoia, ceia ce pe tine te slăvim întru credință.

Te lăudăm pe tine strigându'ți: Bucură-te, carul Soarelui Celui gândit, vița cea adevărată ceea ce ai rodit Strugurele Cel copt din Care curge vinul veselitor sufletelor celor ce pe tine te slăvesc întru credință.

Ceea ce-ai născut pe Vindecătorul oamenilor, bucură-te, Dumnezeiască-mireasă, toiagul cel de taină, care ai odrăslit Floarea neveştejită; Stăpână, bucură-te, prin carea ne umplem de bucurie şi moştenim viața.

Slavă.

Marginile lumii te fericesc şi te laudă şi cu dragoste îți cântă: Bucură-te, cartea întru care cu Degetul Tatălui S'a scris Cuvântul, Fecioară; pe Carele roagă'L în cartea vieții pe robii tăi să'i scrie, de-Dumnezeu-Născătoare.

Şi acum.

Ție ne rugăm robii tăi, Stăpână, plecând genunchii inimilor: Pleacă urechea ta şi mântuieşte-ne pe noi, cei afundați în scârbe, şi ne apără de robia vrăjmaşilor, de-Dumnezeu-Născătoare.

Cântarea a VIII[a].

În pântece pe Cuvântul primindu'L, purtatu'L-ai pe Cel ce poartă toate, şi cu lapte L-ai hrănit pe Cel ce hrăneşte întreaga zidire, Curată, Căruia strigăm: Pe Domnul lucrurile lăudați'L şi preaînălțați'L pe Dânsul întru toți vecii.

În rug înțeles-a gângavul taina cea mare a naşterii tale, iară feciorii prealimpede au închipuit-o, în mijlocul văpăii stând şi nearzându-se, preasfântă curată Fecioară; pentru aceasta te lăudăm întru toți vecii.

Cei mai înainte dezbrăcați prin înşelăciune, haina nestricăciunii am îmbrăcat întru naşterea ta, iară ceia ce şedeam în întunericul păcatelor am văzut lumină, Fecioară, sălaşul Luminii; pentru aceasta te lăudăm întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Morții prin tine înviază, că Viața în ipostas O ai născut, bine grăitori se fac cei mai 'nainte fără grai, leproşii se curățesc, bolile se alungă, iar mulțimile viclenilor diavoli se biruiesc, Fecioară, mântuirea muritorilor.

Şi acum.

Născătoarea Mântuirii lumii, prin care de pe pământ la ceruri ne-am ridicat, bucură-te, binecuvântată, scăparea credincioşilor, zidul şi tăria celor ce cântă, Curată: Pe Domnul lucrurile lăuda-ţi'L şi preaînălţaţi'L pe Dânsul întru toţi vecii.

Să lăudăm, bine să cuvântăm, şi Irmosul.

»Pe feciorii binecinstitori în cuptor naşterea de-Dumnezeu-Născătoa-
»rei i-a mântuit, atunci închipuită; iară acum lucrată, pe toată lumea o
»ridică să cânte: Pe Domnul lucrurile lăudaţi'L şi preaînălţaţi'L pe
»Dânsul întru toţi vecii.

Cântarea a IXa. Irmosul.

»Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, şi să prăz-
»nuiască firea minţilor celor netrupeşti, cinstind sfânta prăznuire a
»Maicii lui Dumnezeu, şi să strige: Bucură-te, prealăudată curată Năs-
»cătoare-de-Dumnezeu, Pururea-fecioară.

Ca să îţi strigăm, Stăpână, Bucură-te, prin tine părtaşi făcându-ne bucuriei veşnice, izbăveşte-ne de ispita robiei celei păgâneşti şi de toată pedeapsa, Fecioară, ce vine muritorilor pentru mulţimea păcatelor.

Luminare te-ai arătat şi încredinţare, pentru aceasta strigăm ţie: Bucură-te, stea neapusă, care'n lume L-ai adus pe Soarele Cel mare; bucură-te, ceea ce raiul încuiat l-ai deschis, Preacurată; bucură-te, stâlpul cel de foc, carele aduci la viaţa de sus firea oamenilor.

Să stăm cu evlavie în casa Dumnezeului nostru şi să strigăm: Bucură-te, Stăpână a lumii; bucură-te, Marie, Doamna noastr'a tuturor, cea una fără prihană între femei şi bună; bucură-te, vasul care ai primit Mirul neîmpuţinat ce-asupra ta S'a vărsat.

Slavă.

Porumbiţa ce-ai născut pe Cel Milostiv, bucură-te, Pururea-fecioară, lauda tuturor Cuvioşilor, cununa Mucenicilor, frumuseţea cea dumnezeiască a Drepţilor, mântuirea noastră, a credincioşilor.

Şi acum.

Iartă şi acum, Stăpâne, poporul Tău şi moştenirea Ta, pentru rugăciunile curatei Maicii Tale, Preabunule, a celeia ce pe pământ fără sămânţă Te-a născut, Îndurate, Care bine-ai-voit a lua, Hristoase, firea omenească.

ANEXĂ

CHESARIE EPISCOPUL,
Prefața la *Prohodul Domnului,* Buzău 1836:

La toată partea bisericească marĭ şi micĭ,
cea întru Hristos îmbrățişare.

Încă din vârsta cea dintâĭ am avut, o, iubiților, această dorință ca adecă să auz în sfintele besericĭ ale patrieĭ noastre cântându-să PROHODUL DOMNULUI româneşte aşezat întocmaĭ după alcătuirea şi înființarea cântăriĭ celor greceştĭ, pentru că întru adevăr, priveam în toțĭ aniĭ cu multă mâhnire a sufletuluĭ meu, că tocmaĭ atuncĭ, în zilele acelea întru care să cădea să fie tot sufletul pătruns de evlavia cea cuviincioasă şi de o nestrămutată trebuință a inimiĭ, atuncĭ maĭ vârtos să făcea cele maĭ multe hasmodiĭ, care şi pornea inimile oamenilor spre vorbe şi râsurĭ în sfânta biserică, căcĭ obicĭnuit fiind a să cânta de mulțĭ această sfântă cântare româneşte şi greceşte, ceĭ ce cânta greceşte mergea cu cântarea ca pre o podobie potrivită, venea frumos şi îndulcea auzul ascultătorilor, iar ceĭ ce cânta româneşte şi era maĭ cărturarĭ, depărtate fiind cuvintele de înființarea podobieĭ greceştĭ, o ducea pe cât să putea pe glas şi oareşĭce tot potrivea cântarea, iar ceĭ cu ştiința de carte maĭ puțină şi cu înțelepciunea maĭ proştĭ, după ce nicĭ cuvintele nu le nemerea bine, apoĭ şi glasul cu totul îl înstreina şi, precum maĭ sus am zis, totdeauna să făcea vorbe şi râsurĭ în biserică; când? – într'acele sfinte zile, zic, întru care fieşte cine să cade să fie uimit de mărimea taineĭ ceiĭ înfricoşate ce s'aŭ lucrat pentru mântuirea noastră şi ceresc cu totul să să facă întru luarea aminte a celor ce să citesc şi să cântă. Acestea aşa văzându-le mă mâhneam foarte şi socoteam totdeauna în mintea mea, cum s'ar putea alcătui acest sfânt lucru în Biserică, ca să lipsească neorânduiala ce urma. Însă neînlesnirea în [vremea] cea de atuncĭ tot mi-aŭ stătut împotrivă; apoĭ milostivul Dumnezeu cu nevrednicia mea binevoind a mă orândui episcop al aceştiĭ Sfinte episcopiĭ Buzăul, şi în [vremea] cea mai dupre urmă întocmind aicĭ din nou şi tipografie, îndată am hotărât ca să puiŭ în lucrare ceea ce mai'nainte numaĭ cugetam şi nu maĭ puteam lucra, de a da adecă în tipar acest lucru spre slava lui Dumnezeu, apoĭ la aceasta întocmaĭ osârduitorŭ aflând şi pre Cuviosul Ieromonah chir

MACARIE dascălul musichieĭ bisericeştĭ, l-am poftit ca să să apuce să alcătuiască româneşte această cântare întocmaĭ dupre înfiinţarea celor greceştĭ, nestrămutând atât puterea tălmăciriĭ şi apropierea cuvintelor, cât şi întregimea silabelor cântăriĭ, ca să să facă alcătuirea întocmită cu acestea întru toate asemenea cu înfiinţarea cântăriĭ celor greceştĭ, pentru ca cel[uĭ] ce va cânta acest sfânt PROHOD să'ĭ fie destul a şti numaĭ troparul stăriĭ ceiĭ dintâiŭ ca să'l cânte, apoĭ la celelalte să meargă întocmai cu cântarea dupre acela, asemenea şi la a doa şi la a treia stare. Şi pentru ca să rămâie vecinic şi nestrămutat acest sfânt lucru l-am poftit ca să tipărească troparele cele de la începuturi cu glasurile musichieĭ în câte două chipurĭ, şi rar şi des, lăsându-o aceasta la voia fieşte căruia, ca oricine precum va voi aşa să le cânte, sau pre mare, sau pre mic, sau jumătate rar şi jumătate des, în toate chipurile să poată a le întrebuinţa fiind potrivite întru alcătuire, precum şi pentru evloghitariĭ [binecuvântări] asemenea l-am poftit ca să tipărească ale luĭ Petru Lambadarie, ca şi acestea să rămâie nestrămutate întru această cărticică, ca unile ce numai acestea sînt primite de Sfântă Biserica cea Mare [de Sinodul din Constantinopol]. Şi aşa dupre ce acestea toate cu multă scumpătate şi mare luare aminte s'au cercetat şi întocmaĭ au luat doritul sfârşit, iată le-am şi tipărit şi le puĭ înaintea dragostiĭ voastre strălucit împodobite cu haina cea frumoasă a tiparuluĭ. Decĭ, priimiţĭ, o, iubiţilor, osârdia mea şi fiţĭ râvnitorĭ ca de acum înainte aşa potrivit şi întocmaĭ dupre melosul podobieĭ greceştĭ, precum şi vă stă acestea de faţă, cu multă evlavie şi frica lui Dumnezeu să le cântaţĭ, şi să nu să mai facă cele de mai'nainte hasmodiĭ în Biserica lui Dumnezeu, Căruia vă şi rugaţĭ pentru mine [...], aflându-mă pururea

Al dragostiĭ voastre
de amândouă fericirile doritoriŭ,
Chesarie episcopul Buzăuluĭ.

ANTON PANN,
prolog la ediția a 2-a a *Prohodului Domnului*:

EPITAFUL
sau slujba înmormântăriĭ
Domnuluĭ şi Mântuitoruluĭ nostru Iisus Hristos,
care cu numire de *prohod* s'aŭ tipărit mai întâĭ cu binecuvântarea
Prea Sfinţituluĭ Episcop D.D. Chesarie Buzăul,
iar acum prelucrată în felul ce se vede
s'aŭ dat la lumină cu binecuvântarea
Înalt Preasfinţituluĭ Arhipăstor şi Mitropolit al Ungro-Vlahieĭ,
Domnul Domn Neofit
de Anton Pann, Profesorul de muzică bisericească
în Seminarul Sfintei Mitropoliĭ,
Bucureştĭ, întru a sa tipografie de muzică bisericească, 1846.

[Cuvânt către Mitropolitul Neofit]

Înalt Prea Sfinţite Stăpâne,

Ştiut este că tot începutul nu este desăvârşit; toate lucrurile de la începutul lumiĭ astfel au mers şi astfel o să meargă: uniĭ, adecă, începându-le, alţiĭ maĭ îndreptându-le şi alţiĭ desăvârşindu-le.

Orânduiala epitafuluĭ Domnuluĭ şi Mântuitoruluĭ nostru Iisus Hristos mai întâĭ s'aŭ reglat [s'a ordonat metric] oarecum în Transilvania şi s'aŭ tipărit fără iscălitura a cuiva. Mai pe urmă găsindu-se în manuscris şi de alţiĭ lucrată în Bucureştĭ, s'aŭ apucat unul Matache Cântăreţ, profesorul de cântărĭ al Seminaruluĭ Sfinteĭ Episcopiĭ Buzăuluĭ şi a maĭ îndreptat-o pe cât aŭ putut, păzind maĭ mult numărul silabelor decât tonurile zicerilor. Apoĭ din porunca Prea Sfinţituluĭ Episcop D.D. Chesarie Buzăul s'aŭ corectat şi de părintele Macarie, fostul epistat al şcoalelor de muzichie, (precum arată în precuvântarea aceliĭ filăzĭ) şi s'aŭ dat la lumină în felul ce s'aŭ văzut.

Eu, iarăşĭ, având deprindere asupra poeziiĭ, mă apucasem să o reglez şi maĭ înainte de aceştia, dar văzându-o dată la lumină încetasem către starea a treia, socotind că e de prisos a maĭ osteni la o carte ce se aflǎ tipărită şi [sînt] îndestulaţĭ toţĭ de dânsa.

Acum, însă, fiind orânduit de Înalt Prea Sfinția Voastră profesor de muzică bisericească în Seminarul Sfinteĭ Mitropoliĭ, şi făcând trebuință a o preda enternelor am căutat la toate librieriile şi nu s'aŭ găsit nici una ca să întâmpin această trebuință, şi am fost silit să o copiez în manuscris.

În predarea eĭ însă am băgat de seamă, că la multe tropare fiind cuvintele în apostrofă era greu de pronunțiat, şi ințelesul întunecat, şi făcea trebuință de tălmăcirea şi desplicirea frazurilor.

De aceea apucându-mă încă în anul trecut cu cea maĭ de aproape luare aminte le-am îndreptat după puterea mea, păzind a nu maĭ întrebuința cuvinte scurtate în apostrof, decât prea rar şi pe unde iartă [îngăduie] idiotismul limbeĭ.

Pe care şi în anul acesta protocolindu'l din cuvânt în cuvânt cu cea maĭ mare băgare de seamă, şi negăsind nici un tropar să ceară osebită îndreptare, o înfăţişez înaintea Înalt Prea Sfinţieĭ Voastre, rugându-Vă ca să binevoițĭ a da binecuvântare la a doua eĭ tipărire, pentru trebuința seminarelor şi bisericilor pe unde lipseşte.

1844 Al Prea Sfinţiiĭ Voastre prea plecată slugă,

Anton Pann.

GHENADIE ARHIEREUL,
Prefața la *Albina muzicală*, București 1875:

Toate [...] cântări[le] bisericeștĭ s'au tradus și în limba noastră română, însă în proză liberă, iar nu cu măsurile în care sînt compuse în originalul ellenesc, și de aceea nu se pot cânta tehnic ca în grecește, afară de înseșĭ-glasnicele [idiomelele], care nicĭ în grecește nu au măsurĭ; iar cele [în grecește] măsurate, în românește se cântă numaĭ pe asemuite. Notele de psaltichie după metodul cel nou s'au tradus și predat în românește de răposatul Macarie, care a înavuțit literatura bisericească cu maĭ multe cărțĭ de muzică foarte bine lucrate, dar care n'a atins ramura cântărilor prosomiace [podobnice] și irmologice celor numite sintoma [grabnice]; căcĭ cele câteva prosomiĭ sau podobiĭ din Anastasimatar nu le putem zice că sînt lucrate, deoarece răposatul în loc de a constrânge proza neregulată să calce regulat după melodie, el, dimpotrivă, a constrâns melodia să se plece după toate neregularitățile prozeĭ, încât melodia originară abia se poate descifra, numaĭ în trăs[ăt]urĭ generale.

Cel dintâiŭ românŭ care a încercat această cale scabroasă și dificilă a fost Ioan Pralea din Iașĭ, care între altele a tradus și amândouă Prohoadele, al Domnuluĭ și al Maiciĭ Domnuluĭ cu măsurile originaluluĭ grecesc; dar limbajul său fiind un gerg ridicol, ele nu s'au putut adopta să se cânte în biserică. Maĭ în urmă dascălul Macarie, după cererea reposatuluĭ episcop de Buzău Chesarie, a refăcut Prohodul Domnuluĭ într-un limbagiŭ serios și cuviincios uneĭ asemenea cântărĭ, și acela este care se cântă până astăzĭ în bisericĭ și este și singura cântare măsurată în românește și pe care eu l-am refăcut din nou.

După acestea, dascălul Anton Pann, cântărețŭ și rimator de anecdote populare între altele, a făcut pe psaltichie și prosomiile celor opt glasurĭ, însă precum erau lucrate cele de dascălul Macarie, încât și de astă dată melodia originară remase tot ascunsă printre rândurĭ. Cu toate acestea, massa cântăreților românĭ și seminariștiĭ necunoscând limba greacă, pre acestea le au de normă și încă din acestea abia învață numaĭ câte una două de la fiecare glas; astfel că încet, încet, ceĭ maĭ

mulţĭ dintre dânşiĭ s'au depărtat cu totul de la adevăratele melodiĭ eclesiastice şi cântă care cum îĭ vine, încât putem zice că aceasta este prima cauză care a recit şi depărtat pe popor de la biserică, şi proba la aceasta este că bisericile care au cântăreţĭ bunĭ chiar şi astăzĭ sînt maĭ frecventate de popor decât cele ce au cântăreţĭ proştĭ.

Această necalculabilă pagubă sufletească văzând eu, şi totodată văzând că nimenĭ nu ia iniţiativa de a umple această mare lacună în sistemul cântărilor noastre bisericeştĭ, am zis: Cruce-ajută! şi apucând pana în mână m'am pus pe lucru, şi cu ajutorul Sfinteĭ Crucĭ şi cu ostenele nu puţine am izbutit a face tipurile prosomiilor celor opt glasurĭ a se cânta întocmaĭ ca în greceşte. Dar am văzut că aceste tipurĭ puţin vor folosi, dacă celelalte cântărĭ aşa cum sînt nu se pot aplica în acestea, şi m'am decis a face toate stihirile prosomiace ale duminicilor şi sărbătorilor de peste an, ca să se cânte regulat după tipurĭ ca şi în greceşte. Şi luptând cu dificultăţĭ enorme, am terminat în acest volum cântările cele maĭ indispensabile din Triod, Penticostar şi Octoih şi câteva din Minee. Şi dacă această lucrare va fi bine priimită, eu voĭ continua în acelaşĭ mod de a lucra şi alte cântărĭ sărbătorale.

În această cale încă nemaĭ călcată întru atâta întindere de vreun alt român, am întâmpinat dificultăţĭ foarte marĭ la fiecare pas, atât din cauza lipseĭ de accent în silaba propenultimă, cât şi mai multe din cauza prolicsităţiĭ limbiĭ române, provenită din necapacitatea eĭ de a forma vorbe compuse ca cea grecească, căcĭ vorbele compuse în greceşte dau în româneşte cantitate de silabe îndoită şi întreită, încât nu maĭ încăpeau toate silabele în scurtul spaţiu al melodieĭ şi a trebuit să aleg numai vorbele care încăpeau şi care d[ăde]a[u] şi accentul cerut de nota melodieĭ şi înţelesul textuluĭ. Ceĭ cunoscătorĭ de ambele limbĭ vor vedea cât de scrupulos am fost de a da înţelesul originaluluĭ în această traducţie metrică, adesea mai inteligibil şi decât în proza veche [din Mineie]. Însă, cu toată silinţa mea de a face cât s'ar fi putut maĭ bine, totuşĭ recunosc că am trebuinţă de mare indulgenţă din partea celor competenţĭ, pe care îĭ rog frăţeşte să treacă cu vederea oarecare inversiunĭ de sintaxă şi transpoziţiunĭ de vorbe, pe care nicĭ cu un chip nu le-am putut încongiurea [ocoli].

Avem o deplină convicțiune că această carte va da o nouă impulsiune muzicii bisericeştĭ şi o va deştepta din somnul în care zace. Albina muzicală va fi indispensabilă fiecăruĭ cântăreț ce'şĭ respectă sacra sa profesiune, şi sperăm că, încet, încet, ea îĭ va deprinde cu regula şi îĭ va scoate din anarhia nereguleĭ cu care s'au deprins din copilărie şi care a produs degradarea muzicii bisericeştĭ. Această carte va fi încă şi mai mult indispensabilă seminariştilor, care, după ce vor cunoaşte cele opt glasurĭ principale, într'însa eĭ vor învăța variile flexiunii care decorează pe fiecare din glasurĭ; ele se pot învăța şi reține cu multă înlesnire, fiind compuse cu acea simplicitate antică care farmecă auzul. În fine, sperăm că această primă operă în felul său va fi bine primită şi susținută de ceĭ cunoscători de muzica cea dulce şi venerabilă a Bisericiĭ noastre cu aceeaşĭ bunăvoință cu care eu am lucrat-o, neavând alt sprijin şi conducător decât numaĭ pe Sfânta Cruce, al căreĭ ajutor l-am invocat de la început [...].

Scris-am în Bucureştĭ la anul mântuiriĭ 1875.

Autorul.

Către iubitul Cântăreț bisericesc,
stihuri iambice dodecasilabice, asupra cărții:

Văzut-a lumina în două mii nouă
cu metrica veche – la noi, însă, nouă –
o Floare-alegere de Paraclise;
iertându'i preamulta greşeală şi lipsă,
– rugămu-ne – fie'ți, o, Psalte, deschisă.

CUPRINS